

PSALMI

Dragoslava Santraka

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2024. GADA 1. CETURKSĒM

PSALMU GRĀMATA – VIETA, KUR SATIEKAS DIEVA UN CILVĒKA SIRDS

Psalmi ir Bībeles lūgšanu un dziesmu grāmata. Pausti slavā, priekā, ciešanās un izmisumā, no priesteru, dzejnieku, ķēniņu un vienkāršo ļaužu lūpām, izrunāti personīgā vai publiskā telpā, nākuši gan no taisnajiem, gan nožēlojušiem grēciniekiem, psalmi ir kalpojuši kā lūgšanu un dziesmu grāmata daudzām ticīgo paaudzēm.

Psalmu īpašo lomu var skaidrot ar to, ka, lai gan lielākā daļa Bībeles uzrunā mūs, Psalmi runā mūsu vietā un kopā ar mums. Psalmi ir svētības, cerības un atmodas avots, ceļvedis gan pašrefleksijai, gan pārdomām par Dieva varenību, tie atbrīvo, kad cilvēks klieudz no dziļumiem, un rada ilgas atjaunot uzticību Dievam. Tāpēc nav pārsteidzoši, ka daudzi cilvēki uzskata: Psalmi sasaucas ar viņu emocijām un pieredzi, un viņi pieņem tos kā savas lūgšanas. Luters par Psalmiem aizkustinoši saka: “Kur cilvēks var atrast cēlākus vārdus, lai izteiktu prieku, ja ne slavas un pateicības Psalmos? Tajos tu vari ieskatīties svēto sirdīs, it kā skatītos uz burvīgu prieka dārzu vai arī ieskatītos Debesīs. [...] Vai arī kur var atrast dziļākus, nožēlojošākus, skumjākus vārdus, ar kuriem izteikt skumjas, nekā žēlabu psalmos? Tajos jūs varat ieskatīties visu svēto sirdīs tā, it kā jūs skatītos uz nāvi vai elli, tik tumša un neskaidra ir aina, ko atveido mainīgās Dieva dusmu ēnas. [...] Tāpēc ir viegli saprast, kāpēc Psalmu grāmata ir visu svēto mīļākā grāmata. Katrs cilvēks katrā situācijā var Psalmos atrast to, kas atbilst viņa vajadzībām, ko viņš izjūt kā tik atbilstošu, it kā tas būtu tur ielikts tieši viņa dēļ. Nevienu citā grāmatā viņš nevar atrast vārdus, kas būtu tiem līdzīgi, ne arī par šiem labākus vārdus.” (“Martin Luther: Selections From His Writings”, ed. John Dillenberger (New York: Anchor Books, 1962), 39., 40. lpp.)

Lai piedzīvotu Psalmu pārveidojošo spēku, mēs esam aicināti tos izteikt dziesmā un lūgšanā, kā to darīja ticīgo paaudzes, izmantojot Psalmus, lai paustu slavu, lūgumus, atzišanās, žēlabas un pateicības visvarenajam žēlastības un taisnības Dievam.

Bet vai mums vajadzētu Psalmus pētīt? Līdzīgi visām pārējām Bībeles grāmatām Psalmi ir sarakstīti konkrētā vēsturiskā, teoloģiskā un literārā kontekstā. Psalmu pētīšanas uzdevums ir padarīt Psalmu īpašo pasauli tuvāku mūsdienu lasītājam. Mums ir jāatzīmē, ka, lai gan Psalmi ir Dieva ļaužu lūgšanas un pat tādas lūgšanas, ko Jēzus izteica

kā iemiesojies Kungs, Psalmi ir arī lūgšanas par Jēzu. Tie ir Dieva atklāsme cilvēcei. Vēl viens pētīšanas uzdevums tāpēc ir mācīties no Psalmiem visu, ko Dievs ir darījis, dara un darīs pasaules labā Jēzū Kristū un ar Viņa starpniecību.

Lai gan Psalmos ir apkopoti 150 dzejas darbi, kolekcija nebūt nav nejauši sastādīta, kā tas varbūt izskatās. Psalmi nes liecību par garīgu ceļojumu, kas kopīgs daudziem Dieva bērniem. Ceļojums sākas ar ticību, kas ir stingri nopamatota un ko nodrošina Dieva visvarenā valdīšana, un kur labais tiek atalgots un ļaunais sodīts. Pētījuma gaitā mēs redzēsim, kas notiek, kad ļaunais pārbauda un apdraud labi sakārtoto ticības pasauli. Vai Dievs vēl joprojām valda? Kā ticīgie var dziedāt Kunga dziesmu svešā zemē?

Mūsu ilgas un lūgšana ir, lai Psalmi mūs stiprina dzīves ceļojumā un lai ar to palīdzību mēs varam satikt Dievu katru dienu, no sirds uz sirdi, līdz dienai, kad mēs redzēsim Jēzu Kristu vaigu vaigā.

Dragoslava Santraka, kas ir ieguvusi doktora grādu Vecajā Derībā, ir Septītās dienas adventistu enciklopēdijas galvenā redaktore Adventistu Ģenerālkonferences galvenajā mītnē. Viņa ir Septītās dienas adventistu starptautisko Bībeles komentāru sējuma par Psalmiem (76–150) autore.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

KĀ LASĪT PSALMUS?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Laiku 16:7; Neh. 12:8; Ps. 25:1–5; Ps. 33:1–3; Rm. 8:26, 27; Ps. 82:8; Ps. 121:7.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Pēc tam Viņš tiem sacīja: ‘Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.’ Tad Viņš tiem saprašānu atdarīja, ka tie rakstus saprata.” (Lk 24:44, 45)

Psalmi gadsimtu gaitā ir bijuši lūgšanu un dziesmu krājums gan jūdiem, gan kristiešiem. Lai gan tie galvenokārt ir pašu dziesminieku vārdi, ar kuriem uzrunāts Dievs, Psalmu pirmsākums nav mirstīgie cilvēki, bet gan Dievs, kas ir iedvesmojis viņu domas.

Patiešām, Kungs iedvesmoja viņus rakstīt to, ko viņi rakstīja, kas arī ir iemesls, kāpēc Dievs Psalmos, tāpat kā visā Bībelē (2. Pēt. 1:21), mūs uzrunā ar Savu kalpu starpniecību un ar Savu Garu. Jēzus, apustuļi un Jaunās Derības rakstnieki citēja Psalmus un atsaucās uz tiem kā uz Svētajiem Rakstiem (Mk. 12:10, Jņ. 10:34, 35, Jņ. 13:18). Tie ir tikpat noteikti Dieva Vārds kā 1. Mozus grāmata vai Vēstule romiešiem.

Psalmi ir ebreju dzeja, ko senajā Israēlā sarakstījuši dažādi autori, un tāpēc Psalmi atspoguļo viņu īpašo pasauli, lai arī cik universālas būtu viņu vēstis. Pieņemt Psalmus kā Dieva Vārdu un pievērst uzmanību Psalmu poētiskajām iezīmēm, kā arī to vēsturiskajam, teoloģiskajam un liturģiskajam kontekstam ir ļoti svarīgi, lai saprastu tajos ietvertās vēstis, kas sniedzas cauri tūkstošiem gadu līdz pat mūsdienām.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. janvārī.

Psalmi senā Israēla dievkalpošanā

Izlasi 1. L. 16:7, Neh. 12:8, Ps. 18:1, Ps. 30:3, Ps. 92:1, Ps. 95:2, Ps. 105:2, Kol. 3:16 un Jēk. 5:13. Kādi notikumi mudināja uzrakstīt dažus no psalmiem? Kad Dieva ļaudis izmantoja psalmus? _____

Psalmi tika sacerēti, lai tos izmantotu personīgos vai kopīgos dievkalpojumos. Tie tika dziedāti kā dziesmas tempļa kalpošanā, uz ko norāda muzikālās norādes, kas min instrumentus (Ps. 61:1), melodiju (Ps. 9:1) un mūzikas vadītājus (Ps. 8:1).

Ebreju Bībelē Psalmu grāmatas nosaukums “tehilim”, “slavēšana”, atspoguļo tās galveno nolūku, tas ir, Dieva slavēšanu. Angļu nosaukums ir aizgūts no grieķu valodas “psalmoi”, kas atrodams Septuagintā, pirmajā ebreju Bībeles tulkojumā grieķu valodā.

Psalmi bija neatņemama Israēla dievkalpojuma daļa. Piemēram, tie tika izmantoti tempļa iesvētīšanā, reliģiskos svētkos, procesijās un derības šķirsta novietošanas laikā Jeruzalemē.

“Svētceļnieku dziesmas” (Ps. 120–134) tradicionāli tika dziedātas svētceļojuma laikā Jeruzalemē trīs galvenajos ikgadējos svētkos (2. Moz. 23:14–17). “Ēģiptiešu halēle” (Ps. 113–118) un “Lielā halēle” (Ps. 136) tika dziedāta trīs galvenajos ikgadējos svētkos, kā arī Jaunā Mēneša svētkos un tempļa iesvētīšanā. Ēģiptiešu halēle ieņēma nozīmīgu vietu Pashā svētku ceremonijā. Ps. 113 un 114 tika dziedāti Pashā svētku mielasta sākumā un Ps. 115–118 – beigās (Mt. 26:30). “Ikdienas halēle” (Ps. 145–150) tika ietverta sinagogas rīta dievkalpojuma ikdienas lūgšanās.

Psalmi ne tikai bija daļa no ļaužu dievkalpojuma, bet tie arī pamācīja viņus, kā viņiem vajadzētu pielūgt Dievu svētnīcā. Jēzus lūdza ar Ps. 22 vārdiem (Mt. 27:46). Psalmiem bija nozīmīga loma arī agrīnās draudzes dzīvē (Kol. 3:16, Ef. 5:19).

Lai arī mēs, protams, nepielūdzam Dievu laicīgā svētnīcā templī, kā mēs tomēr varam izmantot Psalmus pielūgsmē, vai tas būtu personīgā vai kopīgā sanāksmes vietā? _____

Satiec dziesminiekus

Ķēniņš Dāvids, kura vārds parādās lielākās daļas Psalmu nosaukumos, bija aktīvs Israēla pielūgsmes organizētājs. Viņu sauc par “Israēla svaidīto dziesminieku” (2. Sam. 23:1, angļu KJV). Jaunā Derība apstiprina, ka Dāvids ir daudzu psalmu autors (Mt. 22:43–45; Ap. d. 2:25–29, 34, 35; Ap. d. 4:25, Rm. 4:6–8). Daudzus psalmus sacerēja tempļa mūziķi, kas bija arī levīti, piem., Ps. 50, Ps. 73–83 sacerēja Asafs; Ps. 42, Ps. 44–49, Ps. 84–85 un Ps. 87–88 – Koraha dēli; Ps. 88 – ezrahietis Hemans, bet Ps. 89 – ezrahietis Etans. Dažu psalmu autori ir arī Salamans (Ps. 72, Ps. 127) un Mozus (Ps. 90).

Izlasi Ps. 25:1–5; Ps. 42:2; Ps. 75:2; Ps. 77:2; Ps. 84:2; Ps. 88:1–3 un Ps. 89:2. Ko šie psalmi atklāj, kādus notikumus piedzīvoja to autori? _____

Svētais Gars iedvesmoja dziesminiekus un izmantoja viņu talantus Dieva pielūgsmē un ticīgo kopienā. Dzesminieki bija cilvēki ar patiesu nodošanos un dziļu ticību un tomēr pakļauti mazdūšībai un kārdinājumiem, tāpat kā mēs visi. Lai gan Psalmi sarakstīti jau sen, tie noteikti atspoguļo kaut ko no tā, ko mēs piedzīvojam mūsdienās.

“Lai mana lūgšana nonāk Tavā priekšā, uzklausi manu karsto lūgšanos! Jo mana dvēsele ir bēdu un ciešanu pilna, un mana dzīvība tuvojas pazemei” (Ps. 88:2, 3). Šis ir 21. gadsimta dvēseles sauciens tikpat lielā mērā kā pirms 3000 gadiem.

Daži psalmi min grūtības, citi pievēršas priekam. Dzesminieki izsaucās, lai Dievs viņus glābj, un piedzīvoja Viņa nepelnīto labvēlību. Viņi slavēja Dievu par Viņa uzticību un mīlestību un pienesa Viņam savu nenogurstošo ziedošanos. Psalmi tāpēc ir dievišķās glābšanas liecības un Dieva žēlastības un cerības zīmes. Psalmi izsaka dievišķu apsolījumu visiem, kas ticībā satver Dieva piedošanas un jaunas dzīves dāvanas. Tomēr vienlaikus tie necenšas apsegt, aplēpt vai aplāpēt grūtības un ciešanas, kas tik ļoti dominē kritušajā pasaulē.

Kā mēs varam gūt cerību un mierinājumu, zinot, ka pat uzticīgi cilvēki – kā šie dziesminieki – cīnījās ar līdzīgiem pārbaudījumiem kā mēs? _____

Dziesma katram dzīves periodam

Izlasi Ps. 3, Ps.33:1–3 un Ps. 109:6–15. Kādas dažādas cilvēka pieredzes šķautnes atklāj šie psalmi? _____

Psalmi ticīgo kopienai liek ieraudzīt pilnu cilvēka pieredžu spektru, un tie parāda, ka ticīgie var kalpot Dievam katrā dzīves periodā. Tajos mēs redzam:

(1) dziesmas, kas paaugstina Dievu Viņa varenības un spēka dēļ, kas atklājas radīšanā, Viņa ķēnišķīgo valdīšanu, tiesu un uzticību, (2) pateicības psalmi, kas izsaka dziļu pateicību par Dieva bagātīgajām svētībām, (3) raudu dziesmas, kas ir sirds saucieni uz Dievu, lai Viņš atbrīvo no pārbaudījumiem, (4) gudrības psalmi, kas nodrošina praktiskas vadlīnijas taisno dzīvei, (5) karaliskie psalmi, kas norāda uz Kristu, kas ir visvarens Ķēniņš un Dieva ļaužu Atbrīvotājs, (6) vēsturiskie psalmi, kas atgādina par Israēla pagātņi un izgaismo Dieva uzticamību un Israēla neuzticamību, lai nākamajām paaudzēm mācītu neatkārtot senču kļūdas, bet uzticēties Dievam un palikt uzticīgiem Viņa derībai.

Psalmu dzeja atklāj noteiktu spēku piesaistīt lasītāju uzmanību. Lai gan daži no poētiskajiem līdzekļiem tulkojumos ir pazuduši, mēs tik un tā arī savā dzimtajā valodā varam tos izbaudīt.

1. Paralēlisms ietver simetriski veidotu vārdu, frāžu un domu kombinēšanu. Paralēlisms palīdz saprast attiecīgo daļu nozīmi. Piemēram: “Teici To Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto Vārdu!” (Ps. 103:1) Šajā paralēlismā “mana dvēsele” ir “viss, kas manī”, proti, visa cilvēka būtība.

2. Tēlainums izmanto tēlainu valodu, lai spēcīgi uzrunātu lasītāja fiziskās maņas (piem., Dieva patvērums ir attēlots kā Viņa “spārnu ēna” (Ps. 17:8, angļu NKJV)).

3. Merisms izsaka absolūtumu ar pretēju daļu pāri. “..caurām dienām un naktīm es Tevi piesaucu” norāda uz saukšanu bez pārtraukuma (Ps. 88:1).

4. Vārdu spēles izmanto vārda skaņu, lai izgaismotu garīgo vēsti. Ps. 96:4, 5 ebreju vārdi “elohim” (“dievi”) un “elilim” (“elki”) rada vārdu spēli, vēstot domu, ka tautu dievi tikai izskatās kā “elohim”, bet patiesībā ir “elilim”.

Visbeidzot, vārds “selah” norāda uz īsu starpspēli – vai nu lai paņemtu pauzi un pārdomātu konkrētās psalmu daļas vēsti, vai arī lai nomainītu muzikālo pavādjumu (Ps. 61:4).

Iedvesmotas lūgšanas

Izlasi 2. Sam. 23:1, 2 un Rm. 8:26, 27. Ko šie panti mums māca par lūgšanu? _____

Psalmi ir iedvesmotas Israēla lūgšanas un slavas dziesmas, un tāpēc tajos ir savijušās Dieva un Viņa ļaužu balsis. Psalmi ir dzīvas mijiedarbības ar Dievu dinamika.

Dziesminieki uzrunā Dievu personīgi kā “mans Dievs”, “ak, Kungs” un “mans Kungs” (Ps. 5:2, Ps. 84:3). Dziesminieki bieži lūdz, lai Dievs sadzird (Ps. 5:2), “dzird manas lūgšanas” (Ps. 39:13), “uzlūko” (Ps. 25:18), atbild (Ps. 102:2) un izglābj (Ps. 6:5). Ir skaidrs, ka šādas izpausmes nāk no Dieva pielūdžiem.

Psalmu kā lūgšanu un slavas dziesmu ievērojamais skaistums un pievilcība slēpjas apstākļi, ka Psalmi ir Dieva Vārds dievbijīgu ticīgo lūgšanu un slavēšanas veidā. Tādējādi Psalmi Dieva bērniem sagādā intimitātes brīžus, kādi aprakstīti Rm. 8:26, 27: “Bez tam arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam; jo mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā; bet pats Gars aizlūdz par mums ar bezvārdu nopūtām. Bet Tas, kas izpēti sirdis, saprot, ko Gars grib, jo Tas pēc Dieva gribas iestājas par svētajiem.”

Arī Jēzus atsaucās uz Psalmiem, piemēram, Lk. 20:42, 43, kur Viņš tiešā veidā citē Ps. 110:1: “Jo Dāvids pats saka psalmu grāmatā: Tas Kungs sacīja uz manu Kungu: sēdies pie Manas labās rokas, tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām.”

Lai gan Psalmi ir radušies no vai attiecas uz īpašiem vēsturiskiem notikumiem un pašu dziesminieku pieredzēm, kā arī uz Israēla kā tautas pieredzi, garīgais dziļums attiecas uz dažādām dzīves situācijām un kāpj pāri kultūru, reliģiskajām, etniskajām un dzimumu robežām. Citiem vārdiem, lasot Psalmus, jūs atradīsiet tajos izteiktu cerību, slavu, bailes, dusmas, skumjas un ciešanas, ko piedzīvo visi cilvēki visos laikmetos, lai arī kādi būtu viņu apstākļi. Tie mūs visus uzrunā mūsu pašu pieredzes valodā.

Ko tas, kā Jēzus izmantoja psalmus, stāsta mums par to, cik tiem var būt nozīmīga loma mūsu pašu ticības pieredzē? _____

Psalmu pasaule

Izlasi Ps. 16:8; Ps. 44:9; Ps. 46:2; Ps. 47:2, 7; Ps. 57:2; Ps. 62:8; Ps. 82:8 un Ps. 121:8.

Kādu vietu Dievs ieņem dziesminieku dzīvē? _____

Psalmu pasaule pilnībā ir vērsta uz Dievu; tā cenšas lūgšanā un slavēšanā nodot Dievam visu dzīves pieredzi. Dievs ir visvarens Radītājs, visas zemes Kēniņš un Tiesnesis. Viņš saviem bērniem nodrošina visu. Tāpēc Viņam vienmēr ir jāuzticas. Pat Dieva ļaužu ienaidnieki jautā: “Kur ir jūsu Dievs?”, kad Dieva ļaudīm, šķiet, neveicas (Ps. 42:10, angļu NKJV). Tieši tāpat kā Kungs ir vienmēr klātesošs un nekad neķļūdīgs Savu ļaužu Dievs, tā Dieva ļaudīm jāpatur Dievs vienmēr savā priekšā. Galu galā Psalmi attēlo laiku, kad visas tautas un visa radība pielūgs Dievu (Ps. 47:2, Ps. 64:10).

Dieva galvenā loma dzīvē noliek centrā pielūgsmi. Pielūgsmē, kurā tika izmantoti psalmi, būtiski atšķīrās no pielūgsmes, kā to saprot daudzi cilvēki mūsdienās, jo pielūgsmē Bībeles kultūrā bija dabisks un neapstrīdams visas kopienas dzīves centrs. Tāpēc viss, kas notika, – gan labais, gan sliktais – Dieva tautas dzīvē neizbēgami izpaudās pielūgsmē. Dievs dzird dziesminieku, lai kur viņš atrastos, un viņam atbild Savā ideālajā laikā (Ps. 3:5, Ps. 18:7, Ps. 20:7).

Dziesminieks apzinās, ka Dieva mājvieta ir Debesīs, bet vienlaikus Dievs mājo Ciānā, svētnīcā Savu ļaužu vidū. Dievs ir vienlaikus tālu un tuvu, visur, un arī Savā templī (Ps. 11:5), apslēpts (Ps. 10:2) un pieejams (Ps. 41:12). Psalmos šīs šķietami savstarpēji izslēdzošās Dieva rakstura īpašības ir saliktas kopā. Dziesminieki saprata, ka tuvums un tālums ir nedalāmi Dieva patiesajā būtībā (Ps. 24:7–10). Dziesminieki saprata šīs garīgās spriedzes dinamiku. Apziņa par Dieva labumu un klātbūtni, lai arī ko viņi piedzīvotu, ir tā, kas stiprina viņu cerību, gaidot uz Dieva iejaukšanos.

Kā Psalmi var palīdzēt mums saprast, ka mēs nevaram ierobežot Dievu tikai atsevišķos mūsu eksistences aspektos? Kurā savas dzīves lauciņā jūs izvēlaties turēt Kungu pa gabalu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Templis un tā iesvētīšana” 35.–50. lpp. oriģ., grāmatā “Vēstis jaunatnei” nodaļu “Mūzikas labvēlīgais iespaids” (291., 292. lpp. oriģ.).

Psalmu grāmata sastāv no 150 psalmiem, kas ir sadalīti piecās grāmatās: 1. grāmata (Ps. 1–41), 2. grāmata (Ps. 42–72), 3. grāmata (Ps. 73–89), 4. grāmata (Ps. 90–106) un 5. grāmata (Ps. 107–150). Psalmu grāmatas dalījums piecās daļās ir agrīna jūdu tradīcija, kas ir paralēla Mozus grāmatu dalījumam piecās grāmatās.

Psalmu grāmata sniedz pierādījumus jau iepriekš eksistējušām psalmu kolekcijām: korahītu kolekcija (Ps. 42–49, 84, 85, 87, 88), asafītu kolekcija (Ps. 73–83), svētcēlnieku dziesmas (Ps. 120–134) un slavēšanas psalmi (Ps. 111–118, 146–150). Ps. 72:20 liecina par mazāku Dāvida psalmu kolekciju.

Lai gan lielākā daļa psalmu ir saistīti ar ķēniņa Dāvida laiku un agrīno monarhiju (desmitais gadsimts pirms mūsu ēras), psalmu kolekcija turpināja augt nākamajos gadsimtos: sadalītajā monarhijā, trimdā un periodā pēc gūsta. Iespējams, ka ebreju rakstu mācītāji Ezras vadībā apvienoja esošās mazākās psalmu kolekcijas vienā grāmatā, kad viņi strādāja pie jaunā tempļa dievkalpojumu izveides.

Tas, ka rakstu mācītāji apkopoja Psalmu grāmatu, neatņem tās dievišķo iedvesmu. Rakstu mācītāji, tāpat kā psalmu lasītāji, bija uzticīgi Dieva kalpi, un viņu darbu vadīja Dievs (Ezr. 7:6, 10). Psalmu dievišķā un cilvēciskā būtība ir salīdzināma ar dievišķā un cilvēciskā savienību iemiesotajā Kungā Jēzū. “Bet Bībele ar Dieva dotajām patiesībām, kas izteiktas cilvēku valodā, piedāvā dievišķā un cilvēciskā savienību. Šāda savienība pastāvēja Kristus dabā, kurš bija Dieva Dēls un Cilvēka Dēls. Tādējādi par Bībeli paties ir tas pats, kas par Kristu, tas ir, ‘Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.’” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 8. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko nozīmē tas, ka Psalmi ir dievišķi cilvēciskas lūgšanas un dziesmas? Kā šī doma, kaut arī to ir grūti pilnībā aptvert, palīdz mums ieraudzīt tuvību, kādu Dievs vēlas ar Saviem ļaudīm? Kā tas savdabīgā veidā atklāj, cik tuvu Dievs ir cilvēcei un katram no mums?

2. Grupā pārrunājiet par laiku, kurā jums likās, ka kaut kas no Psalmiem uzrunā tieši jūsu situāciju. Kādu mierinājumu un cerību jūs tajā atrodat?

MĀCI MUMS LŪGT

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 105:5; Kol. 3:16, Jēk. 5:13, Ps. 44, Ps. 22, Ps. 13, Ps. 60:2–6.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Un notika, ka Viņš kādā vietā lūdza Dievu; kad Viņš bija beidzis lūgt, tad kāds no Viņa mācekļiem sacīja Viņam: ‘Kungs, māci mums Dievu lūgt, itin kā arī Jānis ir mācījis savus mācekļus.’” (Lk. 11:1)

Uzskats, ka tikai spontāna, iepriekš neiemācīta lūgšana ir patiesa, šķiet, dominē kristiešu vidū. Tomēr Jēzus mācekļi tika ārkārtīgi atalgoti, kad viņi lūdza Jēzu iemācīt viņiem lūgt. Dievs ir nolīcis Psalmus, lūgšanu grāmatu, Bībeles centrā, ne tikai lai parādītu mums, kā lūdza Dieva cilvēki senatnē, bet arī iemācīt mums, kā mēs varam lūgt mūsdienās.

No seniem laikiem Psalmi ir bijuši pamatā Dieva ļaužu lūgšanām, tai skaitā Jēzus lūgšanām (1. Laiku 16:7, 9; Neh. 12:8; Mt. 27:46; Ef. 5:19). Šajā nedēļā mēs iepazīsim, kāda loma bija Psalmiem, palīdzot Dieva ļaudīm veikt savu dzīves ceļojumu un augt attiecībās ar Dievu. Mums jāatceras, ka psalmi ir lūgšanas, un tāpēc tie ir nenovērtējami ne tikai teoloģisko atziņu dēļ, bet arī tāpēc, ka tie var bagātināt un pārveidot mūsu individuālās un kopīgās lūgšanas.

Lūgšanu izteikšana Psalmu vārdiem ir palīdzējusi daudziem ticīgajiem izveidot un saglabāt regulāru un piepildošu lūgšanu dzīvi.

Šajā nedēļā mēs turpināsim iepazīt Psalmus, īpaši to brīžu kontekstā, kad mums neklājas labi.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. janvārī.

Veicinot Psalmu izmantošanu lūgšanās

Izlasi Ps. 105:5, Kol. 3:16 un Jēk. 5:13. Kāda ir Psalmu vieta ticīgo pielūgsmes pieredzē?

Vienkāršs veids, kā ieviest Psalmus ikdienas dzīvē, ir katru dienu veltīt laiku, lai tos lasītu, sākot ar Ps. 1. Vēl viens veids ir lasīt psalmus, kas atbilst tavai tagadējai situācijai, lai arī kas būtu noticis: ir raudu dziesmas, kopienas raudu psalmi, pateicības psalmi, slavas dziesmas, grēku nožēlas psalmi, gudrības psalmi (meklējot Dieva gudrību un vadību), vēsturiskie psalmi, psalmi, kas pauž dusmas un atreibību, un svētceļojumu psalmi. Šī ceturkšņa laikā mēs aplūkosim daudzus no tiem un pētīsim šos psalmus kontekstā, kādā tie parādās.

Kā tad lai mēs lasām Psalmus?

Vispirms izlasi psalmu, mazliet pārdomā to un tad lūdz. Kavēties domās pie psalma ietver dažādu aspektu pārdomāšanu: var pārdomāt veidu, kā dziesminieks uzrunā Dievu un kāds bija lūgšanas iemesls. Pārdomā, kā tava situācija atbilst dziesminieka pieredzei un kā psalms varētu palīdzēt tev formulēt savu pieredzi. Tu būsi pārsteigts, cik bieži spēsi savienoties ar lasīto.

Ja psalmos kaut kas tevi izaicina, pārdomā, piemēram, vai psalms korigē tavas šā brīža nepareizās cerības saistībā ar taviem pārdzīvojumiem. Pārdomā psalmu vēsti Kristus personas un glābšanas darba gaismā, kā arī ilgtermiņa cerību, ko tev piedāvā Kristus paveiktais. Kā mēs zinām (jeb kā mums vajadzētu zināt), vienmēr ir noderīgi uz visu Bībelē raudzīties Kristus un krusta gaismā.

Tāpat meklē jaunus lūgšanas motīvus, ko sniedz psalms, un padomā par to nozīmi tavā dzīvē, tavai draudzei un pasaulei. Lūdz, lai Dievs ieliek Savu Vārdu tavā sirdī un prātā. Ja psalms atbilst kāda tev pazīstama cilvēka situācijai, aizlūdz par šo personu. Psalmi aptver ļoti daudzus dzīves aspektus, un mēs varam kļūt bagātāki, lasot un uzņemot savā sirdī to, ko tie mums atklāj.

Ko nozīmē “Kristus vārds lai bagātīgi mājō jūsos” (Kol. 3:16)? Kāpēc Bībeles lasīšana ir pirmais un visizšķirošākais solis, lai to piedzīvotu?

Uzticība bēdu laikos

Visi kristieši zina un ir piedzīvojuši izmisuma un ciešanu laikus, pārdomājot, kas īsti ir tas, ko Kungs dara, vai arī kāpēc Kungs ļauj kaut kam tādām ar viņiem notikt. Dziesminieki paši piedzīvoja kaut ko līdzīgu. Un, pateicoties dievišķajai iedvesmai, viņi pierakstīja to, ko bija piedzīvojuši.

Izlasī Ps. 44. Ko tas mums atklāj, un kāpēc tas ir aktuāli ticīgajiem visos laikmetos?

Psalmu izvēle draudzes dievkalpojumos bieži atspoguļo noskaņu un vārdu ierobežotību, ko mēs izsakām savās kopīgajās lūgšanās. Šāda ierobežota izvēle var liecināt par mūsu nespēju vai grūtībām sastapties ar dzīves tumšajām realitātēm. Lai gan mums dažreiz šķiet, ka Dievs pret mums izturas netaisnīgi, kad mūs piemeklē ciešanas, mēs dažkārt neuzskatām par piemērotu izteikt savas domas publiskā dievkalpojumā vai pat personīgā lūgšanā.

Šī izvairīšanās var panākt to, ka mēs palaižam garām pielūgsmes jēgu. Nespēja godīgi un atklāti izteikt savas jūtas un uzskatus Dieva priekšā lūgšanā bieži atstāj mūs savu emociju verdzībā. Tas arī neļauj mums uzticīgi un ar pašāvību tuvoties Dievam. Psalmu lūgšana sniedz pārliecību, ka tad, kad mēs lūdzam un pienesam Dievam pielūgsmi, no mums netiek sagaidīts, ka mēs nosodīsim vai noliegsim savu pieredzi.

Piemēram, Ps. 44 var palīdzēt lūdzējiem brīvi un adekvāti formulēt savu pieredzi attiecībā uz nevainīgām ciešanām. Psalmu lūgšana palīdz cilvēkiem izjust vārda brīvību lūgšanā. Psalmi dod mums vārdus, kurus mēs nevaram ne atrast, ne uzdrīkstēties izteikt. “Mūsu sirds nav atkāpusies, un mūsu soļi nav novirzījušies no Taviem ceļiem, lai gan Tu mūs satriec šakāļu mītnu vidū un turi mūs aplātus ar nāves nakts tumsību.” (Ps. 44:20)

Tomēr ievērojiet, kā sākas Ps. 44. Autors runā par to, kā pagātnē Dievs bija darījis lielas lietas Savas tautas labā. Tādējādi viņš pauž uzticību Dievam, nevis “savam stopam” (Ps. 44:7).

Neskatoties uz to, Dieva ļaudis joprojām piedzīvo grūtības. Bēdu un vaimanu saraksts ir garš un sāpīgs. Tomēr pat šajos brīžos dziesminieks sauc, lai Dievs atbrīvo, lai “izglābj mūs Tavas žēlastības dēļ” (Ps. 44:27). Tas ir, pat grūtībās viņš atzīst Dieva un Viņa mīlestības realitāti.

Kā smelšanās pagātnē, kad Dieva klātbūtne likās ļoti reāla, var palīdzēt tikt galā ar tiem brīžiem, kad grūtības liek domāt, ka Dievs ir tālu? _____

Izmisuma psalms

Psalmu izmantošana lūgšanā vairāk nekā tikai palīdz lūdzējam brīvi izteikt savu lūgšanu. Psalmi pārrauga viņu pieredzi saskaņā ar Dieva standartiem un padara to izturamu, ieviešot cerību un pārliecību par Dieva klātbūtni.

Izlasi Ps. 22. Ko mēs varam mācīties no šī psalma par uzticību Dievam lielās ciešanās?

Žēlabu vārdi Ps. 22:2 var palīdzēt ciešanās nonākušiem cilvēkiem izteikt savas skumjas un vientulības izjūtu: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis? Tu esi tik tālu no manis ar Savu palīdzību un nedzirdi manu saucienu vārdus!”

Tomēr, atrodoties ciešanās un pārbaudījumos, tiek izteikti arī šie vārdi: “Tad es paudišu Tavu Vārdu saviem brāļiem, draudzes vidū es Tevi slavēšu.” (Ps. 22:23)

Citiem vārdiem, lai gan šīs konkrētās jūtas var nesakrist ar autora pašreizējo dilemmu, dziesminieks joprojām pauda ticību Dievam un paziņoja, ka, lai arī kas notiktu, viņš joprojām slavēs Dievu.

Lieta ir tāda, ka, sagādājot mums vārdus lūgšanai, psalmi māca mums skatīties tālāk par mūsu pašreizējo situāciju un ticībā saskatīt brīdi, kad mūsu dzīve Dieva žēlastībā tiks atjaunota.

Psalmu lūgšana tādējādi aizved lūdzējus uz jauniem garīgiem apvāršņiem. Psalmi ļauj lūdzējiem paust savas jūtas un izpratni, taču viņi netiek atstāti tur, kur viņi ir pašlaik. Lūdzēji tiek mudināti Dieva priekšā atstāt sāpes, vilšanos, dusmas un izmisumu un uzticēties Viņam neatkarīgi no apstākļiem.

Daudzos psalmos novērotā pāreja no vaimanām uz slavēšanu liecina par garīgo pārveidi, ko ticīgie piedzīvo, saņemot dievišķo žēlastību un mierinājumu lūgšanā.

Kā mēs varam mācīties skatīties tālāk par mūsu grūtībām un uzticēties Dieva labestībai, lai arī ko mēs šobrīd piedzīvotu? _____

No izmisuma uz cerību

Mēs visi, iespējams, esam piedzīvojuši brīžus, kad Dieva klātbūtne likās ļoti tālu no mums. Kurš gan reizēm nav domājis: kā tas varēja notikt?

Dziesminieki, kas bija tādi paši cilvēki kā mēs, noteikti piedzīvoja kaut ko līdzīgu. Lai gan, jā, reizēm mūsu grēki uzliek mums pārbaudījumus, reizēm tie šķiet tik negodīgi un mēs jūtamies tā, it kā nebūtu to pelnījuši. Un kurš gan nav bijis šādā situācijā?!

Izlasi Ps. 13. Kādus divus galvenos stāvokļus tu vari ieraudzīt šajā psalmā? Kā tu domā, kāds lēmums ienesa radikālo izmaiņu dziesminieka vispārējos uzskatos? _____

“Cik ilgi, ak, Kungs, Tu neliksies zinīs par mani, cik ilgi Tu aplēpsi Savu vaigu no manis?” (Ps. 13:2) Un kurš gan nevar identificēties ar šīm jūtām, lai arī cik tās būtu nepareizas? (Vai gan Dievs jebkad kādu no mums aizmirst?!)

Ps. 13 norāda uz veidu, kā izvairīties no vēl vienas bieži sastopamas kļūdas – no fokusēšanās uz sevi un savām problēmām lūgšanas laikā. Šis psalms var pārveidot mūsu lūgšanu, liekot mums vēlreiz apliecināt uzticību un nemainīgu raksturu tam, kā Dievs izturas pret Saviem ļaudīm.

Protams, lai gan psalms sākas ar žēlabām un sūdzībām, ar to tas nebeidzas. Un tas ir izšķirošais.

Psalms liek mums apzināti izvēlēties uzticēties Dieva glābjošajam spēkam (Ps. 13:5), lai mūsu bailes un trauksme (Ps. 13:1–4) pakāpeniski dotu ceļu Dieva pestīšanai un mēs sāktu piedzīvot pārmaiņas no žēlabām uz slavēšanu, no izmisuma uz cerību (Ps. 13:5, 6).

Tomēr vienkārša psalmu vārdu atkārtošana, tikai nedaudz izprotot to nozīmi, neradīs patiesu transformāciju, ko bija doma panākt ar to lietošanu. Lūdzot psalmus, mums jāmeklē Svētais Gars, kas ļautu mums rīkoties tā, kā to prasa psalms. Psalmi ir Dieva Vārds, kas pārveido ticīgo raksturu un rīcību, nevis vienkārši informē. Ar Dieva žēlastību ticīgo dzīvē izpaužas psalmu apsolījumi. Tas nozīmē, ka mēs ļaujam Dieva Vārdam veidot mūs pēc Dieva gribas un savienot mūs ar Kristu, kurš lieliski parādīja Dieva gribu un kā iemiesotais Dieva Dēls lūdza arī psalmus.

Kā tavi pārbaudījumi var tevi vest tuvāk Dievam? Kāpēc tad, kad neesi uzmanīgs, tie tevi var aizvest prom no Viņa? _____

Ak, atjauno mūs atkal

Izlasi Ps. 60:2–7. Kā tu domā, kādos gadījumos šis psalms būtu atbilstoša lūgšana? Kā mēs varam gūt labumu no raudu psalmiem pat tad, ja piedzīvojam priesīgos dzīves periodus? _____

_____

_____

_____

Raudu psalmi kopumā tiek saprasti kā grūtos laikos dzīvojošu cilvēku lūgšanas. Tie var būt fiziski, psiholoģiski vai garīgi grūti laiki. Vai arī visi trīs.

Tomēr tas nenozīmē, ka mums vajadzētu izvairīties no šiem psalmiem, arī labos laikos. Dažreiz psalma vārdi un lūdzēja tā brīža pieredze var būt pilnīgi pretēja. Tas ir, raudu psalmi var būt noderīgi ticīgajiem, kuri nav nonākuši grūtā brīdī.

Pirmkārt, tie var likt mums apzināties, ka ciešanas ir daļa no visu cilvēku pieredzes – jācieš gan taisnajiem, gan ļaunajiem. Psalmi pārlicina mūs, ka Dievs kontrolē situāciju un nodrošina spēku un risinājumus grūtos laikos. Pat šajā psalmā, pat grūtībās, (“Tu esi tricīnājis zemi” – Ps. 60:4) dziesminieks atklāj savu augstāko cerību uz Dieva atbrīvošanu.

Otrkārt, raudu psalmi māca mums līdzjūtību pret cietējiem. Paužot savu laimi un pateicību Dievam, it īpaši publiski, mums ir jāņem vērā mazāk veiksmīgie. Mēs šobrīd varbūt piedzīvojam labus brīžus, bet kurš gan nezina par cilvēkiem visapkārt, kuri ļoti cieš? Šādi psalmi var palīdzēt mums neaizmirst tos, kuri piedzīvo grūtos laikus. Psalmiem ir jāizraisa mūsos līdzjūtība un vēlme palīdzēt cietējiem, kā to darīja Jēzus.

“Šī pasaule ir milzīga lazarete, bet Kristus nāca dziedināt slimos, pasludināt atbrīvošanu sātana gūstekņiem. Viņš pats bija veselība un spēks. Viņš dāvāja Savu dzīvību slimajiem, nomocītajiem, dēmonu apsēstajiem. Viņš nenovērsās ne no viena, kas nāca saņemt Viņa dziedinošo spēku. Viņš zināja, ka tie, kas lūdza Viņam palīdzību, bija saslimuši savas vainas dēļ, tomēr Viņš neatteicās tos dziedināt. Un, kad tikums no Kristus ienāca šajās nabaga dvēselēs, tās tika pārlicinātas par grēku un daudzi tika dziedināti no savām garīgajām slimībām, kā arī no savām fiziskajām kaitēm. Evaņģēlijam joprojām ir tāds pats spēks, un kāpēc gan mēs šodien nevarētu redzēt tos pašus rezultātus?” (Elena Vaita “Welfare Ministry” 24., 25. lpp.)

Kam no jums pazīstamiem cilvēkiem ir vajadzīgas ne tikai jūsu lūgšanas, bet arī jūsu kalpošanas pieskāriens? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Ps. 42:9 un Elenas Vaitas grāmatā “Audzināšana” nodaļu “Dzeja un dziesmas” (159.–168. lpp. oriģ.). Kā lūgšanas un dziesmas ir saistītas ar šiem iedvestajiem vārdiem?

Elena Vaita apraksta Dāvida žēlabu psalmus (piem., Ps. 51) kā viņa dvēseles un lūgšanu valodu, kas ilustrē būtību patiesām ciešanām par grēku (sk. “Ceļš pie Kristus” 24., 25. lpp. oriģ.). Viņa mudina ticīgos iegaumēt tekstus no Psalmiem, lai veicinātu Dieva klātbūtnes sajūtu savā dzīvē, un izceļ Jēzus praksi citēt psalmus, sastopoties ar kārdinājumiem un nomācošām bailēm. Viņa arī atzīmē: “Cik bieži ar svētās dziesmas vārdiem dvēselē tiek atvērti ticības un nožēlas, cerības, mīlestības un prieka avoti! .. Patiesām, daudzas dziesmas ir lūgšanas.” (“Audzināšana” 162.–168. lpp. oriģ.)

Kad mēs lūdzam un dziedam Psalmu vārdiem, mēs pieņemam dziesminieku neatlaidību, drošsirdību, drosmi un cerību. Tie iedrošina mūs turpināt savu garīgo ceļojumu un mierina mūs, ka neesam vieni. Citi cilvēki, līdzīgi mums, ir piedzīvojuši tumšus laikus, un tomēr uzvarēja Dieva žēlastībā. Vienlaikus Psalmi ļauj mums ieskatīties Kristus dedzīgajā aizlūgšanā mūsu labā, jo Viņš vienmēr dzīvo, lai lūgtu par mums (Ebr. 7:25).

Psalmu izmantošana lūgšanā un dievkalpošanā ļauj ticīgo kopienai apzināties pilnu cilvēka pieredzes spektru un māca ticīgajiem iesaistīt dažādus šīs pieredzes aspektus pielūgsmē. Psalmi ir dievišķi cilvēcīgas lūgšanas un dziesmas. Šī iemesla dēļ pastāvīga Psalmu iesaistīšana dievkalpojuma vada ticīgo kopienu uz Dieva gribas un spēcīgās dziedinošās žēlastības centru.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc spontāna, nevadīta lūgšana nav vienīgais veids, kā lūgt? Kā Psalmi, Bībeles lūgšanas, var uzlabot mūsu lūgšanu dzīvi?

2. Kā Psalmi var bagātināt mūsu kopienas lūgšanu pieredzi? Pārrunājiet dažus praktiskus veidus, kā jūsu vietējā draudze var veicināt Psalmu izmantošanu dievkalpojumos.

3. Ko Psalmi atklāj par cilvēka ticības ceļojuma sarežģītību un Dieva dziedinošās žēlastības spēku?

KUNGS VALDA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 8; Ps. 100; Ps. 97; Ps. 75; Ps. 105:7–10; Gal. 3:26–29; Ps. 25:10.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Tas Kungs ir ķēniņš, tērpies godībā, ģērbies varenumā un apjozies ar spēku. Viņš ir nostiprinājis zemi, ka tā nekustas.” (Ps. 93:1)

Psalmi nesatricināmi atbalsta pamatpārlicību par Dievu kā augstāko valdnieku. Kungs radīja un uztur visu, ko ir radījis. Viņš ir Augstākais Ķēniņš pār visu pasauli, un Viņš pārvalda pasauli ar tiesu un taisnību. Viņa likumi un noteikumi ir perfekti un atdzīvina tos, kas ievēro tos. Kungs ir taisnīgs Tiesnesis, kas nodrošina, ka pasaule paliek labi sakārtota, un Viņš to dara, atalgojot taisnos un sodot ļaunos – ne tad, kad gribētu mūsu nepacietība, bet savā laikā.

Dieva derībai ar Israēlu ir īpaša loma, jo tā pasludina Kunga glābšanu. Kungs pieņēma Israēlu kā Savu dārgo īpašumu, padarot to par Savu tautu. Kungs ir uzticīgs Savai derībai un turpina rūpēties par Savu ganāmpulku, neskatoties uz viņu neuzticību un reizēm arī atklāto sacelšanos.

Tāpēc Kunga augstākā valdīšana padara pasauli stingri nopamatotu un drošu. Dziesminieki vēlas, lai lasītājs saprot šo pamatpatiesību. Ar šādu pasaules uzskatu kā savu bāku dziesminieki cenšas piedzīvot izaugsmi un kalpot Dievam ar nedalītu nodošanos.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. janvārī.

Kungs mūs ir radījis

Izlasi Ps. 8 un 100. Kā šajos psalmos ir attēloti Dievs un ļaudis? Ko šie psalmi atklāj par Dieva raksturu? _____

Psalmos radīšanai ir izšķiroša nozīme Dieva augstākās varas apstiprināšanā. Debesis, kas ir “Viņa roku darbs”, sludina Viņa godību un spēku (Ps. 19:2–5, Ps. 97:6). Dieva vārds ir majestātisks visā pasaulē (Ps. 8:2, 10). Kungs visu ir radījis; Viņam nav sākuma (Ps. 93:2) un nav beigu (Ps. 102:26–28). Viņš ir mūžīgs un pārāks par citiem dieviem, kas ir tikai “cilvēku roku darbs” (Ps. 115:4), nekas vairāk. Elkiem “ir rokas, bet tās nedarbojas” (Ps. 115:7); kas attiecas uz Kungu, “kā rokā ir zemes dziļumi .. viņa rokas ir veidojušas sauszemi” (Ps. 95:4, 5).

Vairāki psalmi attēlo Dieva varu pār dabas spēkiem, ko citas tautas uzskatīja par dievišķiem (piem., Ps. 29, Ps. 93, Ps. 104). Šie psalmi vēlreiz apstiprina apgalvojumu, ka Kungs valda pār visu radību un ir augstākais spēkā un cienīgumā. Ps. 100:3 runā par vienu smalku elkdievības veidu – pašpaļāvību, uzsverot, ka mūs radījis Dievs, “nevis mēs paši”.

Radība arī liecina par Dieva mīlestību. Viss, kas pastāv, par savu eksistenci ir parādā Dievam, kurš uztur arī dzīvību (Ps. 95:7, Ps. 147:4–9). Ievērojiet, ka Dievs ne tikai radīja cilvēku, Viņš padarīja seno Israēlu par “Savu tautu un Savu ganību avīm” (Ps. 100:3, angļu NKJV). Jēdziens “Viņa tauta” un “Viņa avis” atklāj Dieva vēlmi pēc tuvām attiecībām ar Saviem ļaudīm.

Tikai Radītājam ir spēks svētīt un vairot Savu tautu, un tādējādi Viņš ir vienīgais, kas ir viņu pielūgsmes un uzticības cienīgs. Daudzi psalmi aicina visus, kam ir dvaša, visu zemi, jūru un visu, kas tajā atrodas, gaviļēt no prieka Kunga priekšā.

Dieva godība ir redzama radībā, pat kritušajā zemes radībā, un Psalmi norāda uz Dievu kā vienīgo, kas ir pielūgsmes cienīgs.

*“Kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko?” (Ps. 8:5)
Kāda ir tava reakcija uz Dievu kā tavu Radītāju? Ja Dievs sauc zvaigznes vārdā
(Ps. 147:4), tad kā tu domā, cik daudz vairāk Viņš rūpējas par tevi?* _____

Kungs valda

Cieši saistīts – patiesībā nesaraujami saistīts – ar Kungu kā Radītāju ir Kungs kā Visvarenais, kā Valdnieks. Paziņojums “Kungs valda” ir svinīgi pasludināts Ps. 93:1, Ps. 96:10, Ps. 97:1 un Ps. 99:1, bet tā atbalsis ir dzirdamas visā Psalmu grāmatā.

Kungs ir tērpies godā, varenībā un spēkā (Ps. 93:1, Ps. 104:1). Viņu ieskauj mākoņi un tumsa (Ps. 97:2), bet Viņš arī apsedz Sevi “ar gaismu kā ar drēbēm” (Ps. 104:2). Šīs metaforas paaugstina Ķēniņa spēku un krāšņumu, un tās ir rūpīgi izvēlētas, lai izteiktu Dieva unikālo diženumu, kas ir augstāks par cilvēka saprašanu.

Izlasī Ps. 97. Kas raksturo Kunga valdīšanu? (Ps. 97:2, 10) Kas ir Viņa valdīšanas sfēra? (Ps. 97:1, 5, 9) _____

Tā Kunga valdīšana atklājas Viņa radīšanas darbos (Ps. 96:5), pestīšanā (Ps. 98:2) un tiesā (Ps. 96:10). Kungs nodibina Savu valstību pār visu pasauli (Ps. 47:7–10). Dieva valstība ir mūžīga valstība, kurai ir nepārspējams spēks un varenība (Ps. 45:7; Ps. 93:1, 2; Ps. 103:19). Kunga valdīšana balstās uz žēlastību, taisnību un tiesu, un tā rada kārtību un stabilitāti radītajā pasaulē (Ps. 98:3, Ps. 99:4). Gan Debesu, gan zemes būtnes Dieva valdīšana apvieno Dieva slavēšanā (Ps. 103:20–22, Ps. 148). Daudzi psalmi paredz, ka visa cilvēce atzīs Dieva augstāko varu (Ps. 96:10, Ps. 97:1, Ps. 99:1, Ps. 145:11–13).

Bet ne visi cilvēki vai pat zemes valdnieki to dara, vismaz pagaidām. Kunga valdību pastāvīgi izaicina ļaunie, kas noliedz un izsmej Kungu un apspiež Viņa ļaudis (Ps. 14:1, Ps. 74:3–22). Lai gan dažu ļaunu cilvēku labklājības un Dieva pacietības izaicināts, dziesminieks paļaujas uz Dieva augstāko varu un turpina plaukt pārliecībā par Dieva taisnīgajiem spriedumiem (Ps. 68:21, Ps. 73:17–20). Ticībā Dieva ļaudis priecājas par Dieva valstības atklāšanos ar Kristus pestīšanas kalpošanas palīdzību un gaida valstības noslēgumu Kristus otrās atnākšanas laikā (Mt. 12:26–28, 1kor. 15:20–28).

“Jūs, kas To Kungu mīlat, ienīstiet ļaunu!” (Ps. 97:10) Kāpēc mūsu mīlestībai uz Dievu vajadzētu likt mums ienīst ļaunumu? Kā šie koncepti ir savstarpēji saistīti? _____

Dievs ir Tiesnesis

Izlasi Ps. 75. *Kāpēc ļaundaru lielīšanās ir veltīga?* _____

Kungs kā augstākais Valdnieks ir arī Likumdevējs (Ps. 99:7) un Tiesnesis (Ps. 98:9, Ps. 97:2). Ļaundari pastāvīgi apdraud taisnīgo kārtību, ko Dievs ir iedibinājis pasaulē, bet Kungs tiesās pasauli un izbeigs ļaunuma valdīšanu (Ps. 75:8–10, Ps. 96:13).

Ļauno cilvēku neatgriezenisku iznīcināšanu Ps. 75 aino vairāki salīdzinājumi. Kauss ar sarkanvīnu (Ps. 75:9) atspoguļo Dieva dusmu intensitāti (Jer. 25:15, Atkl. 14:10). Ragu nociršana ļaunajiem attēlo viņu varas un kundzības galu, bet taisno “ragi” tiks paaugstināti (Ps. 75:11). Dievs Savam spriedumam izvēlas “pienācīgu laiku” (Ps. 75:3, angļu NKJV) (“noteiktu laiku”, angļu NIV). Šis spriedums noteikti tiks izpildīts laika beigās (Ps. 96:13, 1kor. 15:23–26).

Daļa no Kunga tiesas ir tas, ka Viņš pārbauda cilvēku sirdis. Izlasi Ps. 14:2. Tas atgādina 1. Moz. 6:5, 8. Abi teksti parāda, ka pirms Dieva sprieduma izpildes pasaulei Dievs pārbauda cilvēku dzīvības un meklē, ko Viņš varētu glābt. Šo tiesu dažreiz sauc par “izmeklēšanas tiesu”, kad Dievs aizstāv taisnos un izlemj ļauno likteni.

Kā tas strādā?

Pirmkārt, Dievs atbrīvo Savus ļaudis no ļaunuma (Ps. 97:10, Ps. 146:9) un apbalvo pazemīgos ar glābšanu (Ps. 149:4). Otrkārt, nenozēlojošie ļaundari tiek iznīcināti uz mūžīgiem laikiem (Ps. 97:3). Daži psalmi poētiski apraksta cilvēku ieroču bezjēdzīgumu pret Dievišķo Tiesnesi (Ps. 76:4–7). Kungs ir arī piedodošs Dievs, lai gan Viņš nosoda cilvēku ļaunos darbus (Ps. 99:8). Arī Dieva ļaudīm, un ne tikai ļaunajiem, ir jāatbild Dieva priekšā (Ps. 50:4, Ps. 135:14).

Psalmi pauž to pašu priekšstatu, kas izteikts citos Bībeles tekstos, ka Dieva tiesa sākas ar Dieva tautu un tiek attiecināta uz visu zemi (5. Moz. 32:36, 1Pt. 4:17). Dziesminieks sauc uz Dievu, lai Tas viņu tiesā, bet paļaujas uz Dieva taisnību, kas viņu aizstāvēs (Ps. 7:8–11; Ps. 139:23, 24).

Psalmi aicina mūs priecāties, gaidot Dieva tiesas (Ps. 67:5, Ps. 96:10–13, Ps. 98:4–9).

Kā Dieva tiesa ir labā vēsts tiem, kas ir aplāti Kristus asinīm? _____

Vienmēr apzināties Viņa derību

Dieva tiesas tēma liek uzdot svarīgu jautājumu: kā Dieva ļaudīm var būt miers ar Dievu un pārliecība par pestīšanu tiesas laikā? Izlasi Ps. 94:14, Ps. 105:7–10, Dan. 7:22.

Dieva ļaudis ir drošībā, jo Kunga mājoklis ir Ciānā (Ps. 76:2–3) un Viņš ir nodibinājis Savu mūžīgo derību ar tiem kā Savu dārgo īpašumu (Ps. 94:14, Ps. 105:8–10). Dievs neap-sola vienkārši neatraidīt Savus derības ļaudis; Viņš aktīvi strādā, lai tie būtu droši Viņā. Viņš piedod mūsu grēkus (Ps. 103:3); Viņš māca, svētī un stiprina Savu tautu (Ps. 25:8–11, Ps. 29:11, Ps. 105:24). Dieva tiesas ir dotas, lai vērstu cilvēkus uz taisnību un parādītu, ka Dievs par viņiem rūpējas (Ps. 94:8–15).

Ps. 105 kopumā parāda Kunga uzticību Viņa derībai Israēla vēsturē. Visā, kas notika, gan labajā, gan sliktajā, Dievs bija klāt. Viņš ar nodomu veda Jāzepu uz Ēģipti, ar kura starp-niecību izglāba Savus ļaudis un tautas šajā apgabalā smagā bada laikā (Ps. 105:16–24). Kungs aicināja Mozu, lai atbrīvotu Savus ļaudis no Ēģiptes verdzības, ko viņš darīja ar zīmēm un brīnumiem viņu labā (Ps. 105:25–38).

Kungs Saviem ļaudīm deva Apsolīto zemi (Ps. 105:11, 44) un Savu pastāvīgo aizsardzību (Ps. 105:12–15). Viņš tos vairoja (Ps. 105:24), atbrīvoja no kaklakungiem (Ps. 105:37, 38) un nodrošināja viņu ikdienas vajadzības (Ps. 105:39–41). Kungs neapšaubāmi kontrolē visu, kas ir saistīts ar Viņa tautu, – tā ir patiesība, ko dziesminieki vēlējās, lai Viņa ļaudis nekad neaizmirstu.

Kad Dievs atceras Savu derību, tas ietver vairāk nekā izziņu vai atmiņu, jo tas vien-mēr ved uz rīcību (1. Moz. 8:1, 1. Sam. 1:19, Ps. 98:3, Ps. 105:42–44). Tāpat, kad cilvēki tiek aicināti atcerēties Dieva brīnumus un tiesas, tas nozīmē, ka cilvēkiem ir jādzīvo tā, lai godinātu Dievu.

Šajā derībā Israēla galvenais aicinājums ir palikt uzticīgiem derībai, ievērojot Dieva likumus (Ps. 78:5–7, Ps. 105:45). Dieva ļaudis ir arī aicināti nest liecību par Dievu citām tautām, jo Kungs vēlas, lai visas tautas pievienotos Viņa tautai Israēlam (Ps. 105:1, 2). Pasaule tāpēc ir droša – visvarenā un žēlastības pilnā Dieva derībā (Ps. 89:28–34).

Ko mēs esam ieguvuši Jēzū, kas parāda, kāpēc senajam Israēlam dotie apsolījumi nu attiecas uz mums? (Sk. Gal. 3:26–29.)

Tavas liecības ir ļoti drošas

Izlasi Ps. 19:8, Ps. 93:5, Ps. 119:165, Ps. 1:2, 6, Ps. 18:30 un Ps. 25:10. Kāds kopīgs pavediens vijas tiem visiem cauri? _____

Kunga kā visvarenā Radītāja, Ķēniņa un Tiesneša pārākumam pasaulē ir teoloģiska ietekme uz Viņa liecību uzticamību. Liecības (ebr. val. “edut” – “dekrēts”, “likums”) attiecas uz likumu un pavēļu kopumu, ar ko Kungs pārvalda Savu ļaužu reliģisko un sociālo dzīvi (2. Moz. 32:15). Tās ir “uzticamas” (Ps. 93:5), atspoguļo Dieva troņa stabilitāti, pastāvīgumu un pasauli, ko Dievs ir radījis un uztur (Ps. 93:1, 2). Ebreju vārds, kas tulkots kā “uzticamas” (no šī vārda cēlies vārds “āmen”) atklāj uzticamību, uzticību un noteiktību (2. Sam. 7:16, 1. Laiku 17:23). Dieva likumi ir nemainīgi un neiznīcināmi.

Dievs garantē Savu solījumu un pavēļu godīgumu. Dieva uzticība ir gan pilnībā pārlicinoša, lai garantētu Viņa valdīšanas nemainīgo raksturu, gan ļoti prasīga, liekot cilvēkiem atsaukties ar uzticēšanos un paklausību.

Vienlaikus taisnības trūkums pasaulē ir poētiski aprakstīts kā zemes pamatu drebbēšana (Ps. 18:8, Jes. 24:18–21). Dieva likums pamāca cilvēkus dzīvot taisnu dzīvi, kas izturētu Dieva tiesas. Tāpēc taisnie netiks satricināti, jo viņi ir stingri iesakņojušies Dieva likumā, kas nodrošina stabilitāti un drošību, un viņu sirdis ir nelokāmas (ebreju “kun” nozīmē arī “būt stipram”, “būt drošam”) Kungā (Ps. 112:1, 6, 7). Nekas nevar paklupināt tos, kuri turas pie Dieva likuma (Ps. 119:165), kas nozīmē Dieva aizsardzību un vadību dzīvē (Ps. 1:2, 3, 6).

Dieva Vārds ir attēlots kā lampa dziesminieka kājām, un tā pasargā no ienaidnieku slēptajiem slazdiem (Ps. 119:105, 110). Liels miers, ko bauda tie, kas mīl Dieva likumus (Ps. 119:165), acīmredzot neizriet no pilnīgas pārbaudījumu neesamības (Ps. 119:161). Tas drīzāk izriet no uzturēšanās Dieva klātbūtnē un veselīgām attiecībām ar Viņu.

Kādos praktiskos veidos Dieva likumu, noteikumu un liecību ievērošana ir palīdzējusi tev? No otras puses, vai tev gadījies ciest, tos pārkāpjot? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Ps. 86:5, 15; Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Dieva mīlestība uz cilvēkiem” (9.–15. lpp. oriģ.). Kā patiesība, ka Dievs ir mīlestība, palīdz mums labāk saprast dažādos Dieva aprakstus un Viņa darbus Psalmos?

Šis nedēļas pētījums pievēršas dažiem galvenajiem Dieva un Viņa aktivitāšu aprakstiem, kas nosaka pasauli un padara to stingru un drošu. Dziesminieki vērsās pie Dieva, kas ir Radītājs, Kēniņš, Tiesnesis, derībā apsolītais Glābējs un Likumdevējs. Dieva lomas pasaulē tiek atspoguļotas dažādos citos vārdos un titulos, tostarp Gans (Ps. 23:1, Ps. 80:2), Pestīšanas Klints (Ps. 95:1) un Tēvs (Ps. 68:6, Ps. 89:27). Pasaulē mēs varam būt droši un pasargāti pat lielās cīņas satricinājumos, jo Dievs ir visvarens un uzticīgs visā, ko Viņš dara un saka. Lai gan šeit nebūt nav nosauktas visas teoloģiskās tēmas, tās liecina par dažādiem veidiem, kā Dievs Sevi atklāj Psalmos.

Turpinot studēt Psalmus, ir svarīgi atcerēties tos lasīt, ņemot vērā Dieva mīlestības un žēlastības raksturu un Viņa plānu glābt un atjaunot pasauli. „Jo vairāk mēs iepazīstamies ar dievišķo raksturu krusta gaismā, jo spilgtāk saskatām žēlastību, maigu līdzjūtību un piedošanu, savienotu ar patiesīgumu un taisnīgumu, un vēl skaidrāk ieraugām neskaitāmos pierādījumus bezgalīgai mīlestībai un sirsnīgai līdzcietībai, kas pārspēj mātes dziļo pieķeršanos savam untumainajam bērnam.” (Elena G. Vaita “Ceļš pie Kristus” 15. lpp. oriģ.) Psalmos pat tad, kad cilvēki piedzīvo Dieva sodu par sacelšanos, viņi turpina piesaukt Dievu, jo zina, ka Dieva dusmas ir tikai uz laiku, bet Viņa žēlastība ir mūžīga (Ps. 103:9).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc izpratne par lielās cīņas realitāti un izplatību ir ļoti svarīga, lai palīdzētu mums saprast, ka, neskatoties uz Dieva augstāko varu un valdīšanu, mūsu pasaulē joprojām ir daudz pārbaudījumu un ciešanu? Kāpēc lielās cīņas motīvs mums ir tik noderīgs?

2. Kā ticībai Dievam kā Radītājam jāveido mūsu izpratne par sevi un mūsu attiecības ar pārējo radību? Kas notiek, kad cilvēki novirzās no šīs patiesības (Ps. 106:35–42)?

3. Kāda bija problēma ar tautu elkiem Bībeles laikos (Ps. 115:4–8)? Kā ir ar mūsdienu elkiem? Kāpēc tie ir tikpat bīstami gaitās ar Kungu mūsdienās?

4. Kā vajadzētu dzīvot Dieva ļaudīm, zinot, ka Dieva tiesa sākas ar Viņa ļaudīm? Kā Dievs tiesā savus ļaudis un kādam nolūkam?

KUNGS DZIRD UN ATBRĪVO

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 139:1–18; Ps. 121; Ps. 17:8; Mt. 23:37; 1kor. 10:1–4; Ebr. 4:15, 16.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Kad taisnie sauc, tad Tas Kungs viņus uzklausa un viņus izglābj no visām viņu bēdām.”
(Ps. 34:18)

Atkal un atkal Psalmi izceļ patiesību, ka Visvarenais Kungs, kurš radīja un uztur Visumu, arī atklāj sevi kā personisku Dievu, kas uzsāk un uztur attiecības ar Saviem ļaudīm.

Dievs ir tuvu Saviem ļaudīm un Savai radībai gan Debesīs, gan virs zemes (Ps. 73:23, 25). Lai gan Viņš “ir uzcēlis Savu troni” (Ps. 103:19) un “brauc uz mākoņiem” (Ps. 68:5, angļu NKJV), Viņš ir arī “tuvu visiem, kas Viņu piesauc, visiem, kas Viņu piesauc patiesībā” (Ps. 145:18). Psalmi nelokāmi atbalsta patiesību, ka Kungs ir dzīvais Dievs, kas darbojas to labā, kas Viņu piesauc (Ps. 55:17–23). Psalmi ir nozīmīgi tieši tāpēc, ka tos iedveš dzīvais Dievs, kurš uzklausa un atbild uz lūgšanām, un tie ir adresēti Viņam.

Mums jāatceras, ka atbilstoša reakcija uz Kunga klātbūtni ir dzīve, kas pavadīta ticībā Viņam un paklausībā Viņa baušļiem. Kā to bieži atklāja Israēla vēsture, nekas cits kā šāda ticība un paklausība Viņam nav pieņemams.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. janvārī.

Mans vaigs nebija no tevis apslēpts

Izlasi Ps. 139:1–18. Kā tas poētiski attēlo Dieva spēku (Ps. 139:1–6), klātbūtni (Ps. 139:7–12) un labestību (Ps. 139:13–18)? Ko Dieva diženums stāsta par Viņa apsoliījumiem? _____

_____

_____

Vai tu esi gribējis kādreiz kādam palīdzēt, bet tev nav bijis līdzekļu? Arī tev cilvēki noteikti ir centušies palīdzēt, bet nav sapratuši tavas vajadzības. Atšķirībā no vismīlošākajiem un vislabākajiem cilvēkiem Dievam ir gan pilnīgas zināšanas par mums un mūsu apstākļiem, gan arī līdzekļi, lai mums palīdzētu. Tāpēc Viņa apsoliījumi palīdzēt un glābt nav sekla banalitāte, bet gan stingras garantijas.

Dieva zināšanas par dziesminieku ir tik lielas un unikālas, ka pat viņa mātes miesa nevarēja viņu paslēpt no Dieva (Ps. 139:13, 15). Dievišķās zināšanas attiecas uz laiku (Ps. 139:2), iekšējo būtņi (Ps. 139:2, 4) un telpu (Ps. 139:3) – uz visu dziesminieka eksistenci. Dieva brīnišķīgās zināšanas ir Viņa radīšanas un dziļas cilvēku pazīšanas rezultāts, un tās izpaužas Viņa rūpēs par tiem.

Šai brīnišķīgajai patiesībai par to, ka Dievs mūs pazīst, nevajadzētu mūs biedēt, bet gan mudināt nodoties Jēzus rokās un tam, ko Viņš mūsu labā ir paveicis pie krusta. Jo ticībā Jēzum mums ir dota Viņa taisnība, paša “Dieva taisnība” (Rm. 3:5, 21).

Dieva klātbūtne pat aizsniedz “elli” (šeols jeb kaps) un “tumsu” (Ps. 139:8, 11, 12), vietas, kas parasti netiek attēlotas kā Dieva mājvieta (Ps. 56:13). Viņa klātbūtne ir arī kā “rīta spārnos” (austrumos), lai sasniegtu “jūras galējos punktus” (rietumos) (Ps. 139:9). Šie attēli liecina par patiesību, ka Visumā nav nevienas vietas, kur Dievam nebūtu iespējams mūs aizsniegt. Lai gan Dievs pats nav daļa no Visuma, kā daži uzskata, Viņš tomēr ir tuvu ik visam, jo ir ne tikai radījis, bet arī uztur visu (sk. Ebr. 1:3).

Dievs var mums palīdzēt un mūs atjaunot kā tāds, kurš zina visu par mums. Jauna Viņa diženuma apzināšanās dziesminiekā rada slavas vilni un atjaunotu uzticēšanos. Viņš atzinīgi novērtē dievišķo pārbaudi kā līdzekli, kas likvidē no viņa dzīves visu, kas traucē attiecībām ar Dievu.

Dažiem varētu šķist diezgan biedējoši, ka Dievs par viņiem zina tik daudz – pat viņu tumšākos noslēpumus. Kāpēc tad evaņģēlijs ir mūsu vienīgā cerība? _____

_____

Dieva rūpju garantija

Izlasi Ps. 40:2–4, Ps. 50:15, Ps. 55:23 un Ps. 121. Kā Dievs ir iesaistīts mūsu ikdienas aktivitātēs? _____

Kungs atklāj Sevi Rakstos kā dzīvais Dievs, kas rikojas to labā, kas Viņu piesauc. Dziesminiekam “Kungs vienmēr [ir] [viņa] priekšā” (Ps. 16:8). Tāpēc viņš uzticas Dievam un sauc uz Viņu (Ps. 7:2, Ps. 9:10). Kungs dzirdēs viņu, pat ja viņš sauks no “dziļumiem” (Ps. 130:1, 2), norādot, ka nekādi dzīves apstākļi nevar pasargāt no Dieva augstākās varas. Tāpēc dziesminieka saucieni, lai arī cik neatliekami, nekad nav bez cerības.

Ps. 121 tiek cildināts Radītāja spēks uzticīgā cilvēka dzīvē. Šis spēks ietver:

(1) “Viņš neļaus tavai kājai slīdēt” (Ps. 121:3). “Kājas” metafora bieži apraksta cilvēka dzīves ceļu (Ps. 66:9, Ps. 119:105, Sal. pam. 3:23). Ebreju vārds “slīdēt” (“kustēties”, angļu NKJV) apraksta drošību, ko Dievs sniedz pasaulei (Ps. 93:1) un Ciānai (Ps. 125:1).

(2) Kunga kā Israēla sarga metafora, kas nesnaūž un neguļ, izceļ Viņa pastāvīgo modrību un gatavību rīkoties Savu bērnu labā (Ps. 121:3, 4).

(3) Kungs ir “tava ēna” (Ps. 121:5, 6, angļu NKJV) – tas atgādina par mākoņu stabu, izejot no Ēģiptes (2. Moz. 13:21, 22). Līdzīgi Kungs nodrošina fizisku un garīgu patvērumu Saviem ļaudīm.

(4) Dievs ir pie viņu labās rokas (Ps. 121:5). Labā roka parasti norāda uz cilvēka stiprāko, aktīvo roku (Ps. 74:11, Ps. 89:14). Šeit tā nozīmē Dieva tuvumu un labvēlību (Ps. 16:8, Ps. 109:31, Ps. 110:5).

(5) Ps. 121:6–8 skaidri apstiprina Dieva aizsardzību Saviem ļaudīm. Dievs pasargās Savus bērnus no visa ļaunā. Ne “saule”, ne “mēness” viņus nespiedīs. Dievs pasargās viņu “iziešanu un ieiešanu”. Šie tēlainie izteiksmes līdzekļi izceļ Dieva visaptverošās, nepārtrauktās rūpes.

Kāds zemteksts? Dziesminieks uzticējās Dieva mīlošajām rūpēm. Mums, protams, ir jādara tas pats.

Kādos praktiskos veidos tu vari labāk piedzīvot Dieva rūpju realitāti? Kā tu vari labāk sadarboties ar Dievu, lai Viņš varētu strādāt tevī un ar tevi? _____

Kungs ir mūsu patvērumš nelaimē

Izlasi Ps. 17:7–9, Ps. 31:2–4 un Ps. 91:2–7. Ko dziesminieks dara bēdu laikā? _____

Dziesminieks piedzīvo dažāda veida grūtības, un tajās viņš vēršas pie Kunga, kas ir patvērumš visās nelaimēs. Uzticēšanās ir apzināta izvēle atzīt Dievu kā Kungu pār savu dzīvi jebkuros apstākļos. Ja uzticība nedarbosies nelaimē, tad tā nedarbosies nekur.

Dziesminieka liecība – “Mans patvērumš un mana pils, mans Dievs, uz ko es paļaujos!” (Ps. 91:2) – nāk no viņa pagātnes pieredzes ar Dievu un tagad kalpo viņa ticības stiprināšanai nākotnē. Dziesminieks Dievu sauc par Visaugstāko un Visvareno (Ps. 91:1, 2), pieminot sava Dieva vareno diženumu.

Dziesminieks arī stāsta par drošību, ko var atrast Dievā: “noslēpumaina vieta” (“patvērumš” vai “slēpnis”), “ēna” (Ps. 91:1), “droša vieta”, “cietoksnis” (Ps. 91:2), “spārni”, “vairogš”, “aizsargs” (Ps. 91:4) un “mājvieta” (Ps. 91:9). Šīs metaforas aino drošu vietu dziesminieka kultūrā. Ir tikai jāpadomā par nepanesamo saules karstumu tajā pasaules daļā, lai novērtētu ēnu, vai jāatceras kara periodus Israēla vēsturē, lai novērtētu drošību, ko sniedza vairogš vai cietoksnis.

Izlasi Ps. 17:8 un Mt. 23:37. Kāda metafora šeit ir izmantota, un ko tā atklāj? _____

Viena no visintīmākajām metaforām ir tā, kas attiecas uz “tavu spārnu pavēni” (Ps. 17:8, Ps. 57:2, Ps. 63:8). Šī metafora dod mierinājumu un pārliecību, norādot uz putnu mātes aizsardzību. Kungu salīdzina ar ērgli, kas sargā savus mazuļus zem spārniem (2. Moz. 19:4, 5. Moz. 32:11), un ar vistu, kas savāc savus cālišus zem spārniem (Mt. 23:37).

Tomēr kā mēs izturamies pret gadījumiem, kad piemeklē nelaime un šķiet, ka neredzam Kunga aizsardzību? Kāpēc šis likstas nenozīmē, ka Kunga nav ar mums?

Aizstāvis un Atbrīvotājs

Izlasi 1kor. 10:1–4. Kā Pāvils apraksta stāstu no 2. Mozus grāmatas? Kādu garīgu mācību viņš cenšas mums ar to iemācīt? _____

Izlasi Ps. 114. Kā šeit poētiski ir aprakstīta Israēla tautas atbrīvošana no Ēģiptes? _____

Cik poētisks apraksts Dieva brīnišķīgajai Savu bērnu atbrīvošanai no Ēģiptes verdzības ir 114. psalmā! Visā Vecajā Derībā un pat Jaunajā Derībā atbrīvošana no Ēģiptes tika uzskatīta par simbolu Dieva spēkam izglābt Savu tautu. Pāvils šajos pantos korintiešiem dara to pašu – atklāj visu patieso stāstu kā metaforu, pestīšanas simbolu Jēzū Kristū.

Ps. 114 ir arī attēlota dievišķā atbrīvošana ar Dieva kā dabas spēku Radītāja augstākās varas palīdzību, tādējādi Viņš izglāba savus ļaudis izceļošanas laikā. Jūra, Jardānas upe, kalni un pakalni poētiski attēlo dabas un cilvēku spēkus, ar ko Israēlam bija jāstopas ceļā uz Apsolīto zemi (5. Moz. 1:44, Joz. 3:14–17). Tomēr Dievs ir augstāks par visu.

Patiesībā daudziem Dieva bērniem visos laikos un visās vietās ceļš uz Debesu Jeruzalemi ir bijis briesmu pilns. Psalmi mudina viņus skatīties tālāk par kalniem – uz Debesu un zemes Radītāju (Ps. 121:1).

Ps. 114 gars ir atklāts tajā, kā Jēzus nomierina jūras vētru, un Viņa paziņojumā, ka draudzei nav no kā baidīties, jo Viņš ir uzvarējis pasauli (Mt. 8:23–27, Jņ. 16:33).

Kunga lielajiem darbiem Savas tautas labā vajadzētu iedvesmot visu zemi drebēt Viņa priekšā (Ps. 114:7). Drebēšana ir jāsaprot kā atzīšana un pielūgsmē, nevis bailes (Ps. 96:9, Ps. 99:1). Kad Dievs ir viņu pusē, ticīgajiem nav no kā baidīties.

Kādas garīgas briesmas mēs kā ticīgie piedzīvojam, un kā mēs varam iemācīties paļauties uz Kunga spēku mūs pasargāt no padošanās šīm briesmām, kas mums tagad ir tikpat reālas, kā tās bija dziesminiekam? _____

Palīdzība no svētnīcas

Izlasi Ps. 3:4, Ps. 14:7, Ps. 20:2–4; Ps. 27:5, Ps. 36:8, Ps. 61:4 un Ps. 68:6, 36. No kurienes nāk palīdzība šajos pantos? _____

Garīgā un fiziskā patvēruma un palīdzības motīvs īpaši parādās svētnīcas kontekstā. Svētnīca ir palīdzības, drošības un pestīšanas vieta. Svētnīca sniedz patvērumu grūtībās nonākušajiem. Dievs aizstāv bāreņus un atraītnes un dod spēku savai tautai no Savas svētnīcas. Kad “no Ciānas atspīd skaistuma pilnība” (Ps. 50:2, angļu NKJV), tiek pasludināti Dieva taisnīgie spriedumi un nāk Tā Kunga svētība (Ps. 84:5, Ps. 128:5, Ps. 134:3).

Svētnīcas sniegtais patvērumš pārspēj drošību, ko nodrošina jebkura cita vieta pasaulē, jo svētnīcā personīgi mājo Dievs. Drošību sniedz Dieva klātbūtne, nevis tikai templis kā stabila ēka. Tāpat Ciānas kalns kā kalns, kurā mājo Kungs, pārspēj citus kalnus, lai gan pats par sevi tas bija necils kalns (Ps. 68:15, 16; Jes. 2:2).

“Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka. Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.” (Ebr. 4:15, 16) Kādā veidā šie panti ir paralēli tam, ko par svētnīcu saka dziesminieks? _____

Dieva svētnīcas svētums mudina dziesminieku atzīt, ka visi cilvēki ir grēcīgi un nav pelnījuši Dieva labvēlību, un viņš apgalvo, ka atbrīvošana ir balstīta tikai uz Dieva uzticību un žēlastību (Ps. 143:2, 9–12). Nekas mūsos nav tāds, ko mēs varētu pienest kā nopelnu Dieva priekšā. Tikai tad, kad cilvēki, nožēlojot grēkus un pieņemot Dieva žēlastību un piedošanu, ir pareizās attiecībās ar Dievu, viņi var lūgt Dieva garantijas viņu atbrīvošanai. Kalpošana svētnīcā atspoguļoja Jēzū atrasto pestīšanu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Cīņas nakts” (195.–203. lpp. oriģ.). Ko mēs varam mācīties no Jēkaba pieredzes par tūlītējās lūgšanas spēku un neierobežotu pašlaušanos uz Dievu?

Psalmi stiprina mūsu ticību Dievam, kas ir mūžīgi stabils Patvērums tiem, kas uztic savu dzīvi Viņā varenajās rokās. “Dievs vēlas darīt lielas lietas to labā, kas Viņam uzticas. Iemesls, kāpēc Dievu atzīstošajai tautai nav vairāk spēka, ir tas, ka tie pārāk pašļaujas uz savu gudrību un nedod Kungam izdevību parādīt Savu spēku viņu labā. Viņš grib palīdzēt saviem uzticīgajiem bērniem visās viņu lielajās vajadzībās, ja tikai tie pilnībā uz Viņu pašļautos un Tam paklausītu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 493. lpp. oriģ.)

Tomēr daži psalmi var radīt nopietnu izaicinājumu, ja tas, ko tie sola, un mūsu pašreizējā situācija nesakrīt. Šādos brīžos mums vienkārši jāiemācās pašļauties uz Dieva labestību, kas visspēcīgāk atklāta pie krusta.

Turklāt reizēm dažus psalmus var izmantot, lai veicinātu viltus cerības. Jēzus reakcija uz to, ka sātans nepareizi izmanto Ps. 91:11, 12, liecina, ka pašļaušanos uz Dievu nedrīkst jaukt ar Dieva kārdināšanu (Mt. 4:5–7) vai pārgalvīgu lūgumu Dievam darīt kaut ko, kas ir pretrunā Viņa gribai.

“Lielākās uzvaras Kristus draudzē un pie atsevišķiem locekļiem nav tās, ko sasniedz ar talantu un izglītību, ar bagātību vai cilvēku labvēlību. Tās ir uzvaras, kas tiek izcīnītas vienatnē, sarunā ar Dievu, kad nopietna, neatlaidīga ticība satver Varenā stipro roku.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 203. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet atbildi uz otrdienas tēmas pēdējo jautājumu par pašļaušanos uz Dievu grūtībās un gadījumos, kad viss notiek ārkārtīgi nepareizi. Kā šīs lietas var saprast, un kā tās var notikt ar cilvēkiem, pat ņemot vērā visus brīnišķīgos apsolījumus psalmos par Dieva aizsardzību? Padomājiet arī par šo: vai dziesminieks, kurš rakstīja par brīnišķīgajiem apsolījumiem, nav cietis nelaimes un vai nezina ja par uzticīgiem cilvēkiem, kas bija tās piedzīvojuši?

2. Kā mēs varam attīstīt pilnīgu uzticību Dievam visos apstākļos (piemēram, Ps. 91:14, Ps. 143:8, 10, Ps. 145:18–20)? Kas var likt mums zaudēt šo pārliecību? Kāpēc uzticēšanās Dievam labajos laikos ir ļoti svarīga, lai iemācītos uzticēties Viņam arī sliktajos laikos?

DZIEDĀT KUNGA DZIESMU SVEŠĀ ZEMĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 79:5–13, Ps. 88:4–13, Ps. 69:2–4, Ps. 22:2, Ps. 77, Ps. 73:1–20, 1Pt. 1:17.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Kā lai mēs dziedam Tā Kunga dziesmas svešā zemē?” (Ps. 137:4)

Nav jāiegrimst pārāk dziļi Psalmu grāmatā, lai atklātu, ka psalmi ir tapuši nepilnīgā pasaulē, kurā valda grēks, ļaunums, ciešanas un nāve. Stabilo radību, ko vada visvarens Kungs un Viņa taisnīgie likumi, pastāvīgi apdraud ļaunums. Grēkam arvien vairāk samaitājot pasauli, zeme Dieva ļaudīm arvien vairāk kļūst par “svešu zemi”. Šī realitāte rada dziesminiekam problēmu: kā dzīvot ticībā svešā zemē?

Kā mēs jau redzējām, psalmu autori atzīst Dieva augstāko varu un spēku, kā arī Viņa taisnīgos spriedumus. Viņi zina, ka Dievs ir mūžīgs, nemitīgs patvērums un palīdzība grūtībās. Šī iemesla dēļ viņus dažkārt mulšina šķietamā Dieva neesamība un ļaunuma uzplaukums labā un visaugstā Kunga klātbūtnē (kuru gan tas nemulsinātu?). Psalmu kā lūgšanu paradokšālais raksturs ir redzams dziesminieku reakcijās uz šķietamo Dieva klusēšanu. Citiem vārdiem sakot, psalmu autori uz šķietamo Dieva prombūtni reaģē tāpat kā uz Viņa klātbūtni.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. februārī.

Ļaunuma dienas

Izlasi Ps. 74:19–23 un Ps. 79:5–13. Kas šeit ir likts uz spēles?

Dziesminieks cenšas aptvert lielo cīņu starp Dievu un ļaunā spēkiem, un viņš norāda uz Dieva neizmērojamo pacietību, kā arī uz Viņa bezgalīgo gudrību un spēku.

Ļaunuma problēma Psalmos ir pirmkārt teoloģiska. Tas neizbēgami attiecas uz jautājumiem par Dievu. Tādējādi Jeruzalemes un tempļa iznīcināšana galvenokārt tiek uzskatīta par dievišķu negodu, jo tā deva pagāniem iespēju zaimot Dievu. Dieva mantojums (Israēla tauta) ir Viņa dievišķās izredzētības un derības zīme (5. Moz. 4:32–38, 5. Moz. 32:8, 9), kas nekad nepievils. Izpratne par Dieva mantojumu ietver arī beigu laika dimensiju, jo kādu dienu visas tautas kļūs par Dieva mantojumu un Viņam kalpos. Fakts, ka citas tautas iekaro Dieva mantojumu, apdraud šos dievišķos apsolījumus.

Nav šaubu, dziesminieks atzīst, ka grēki ir sabojājuši cilvēku derības attiecības ar Dievu un izsaukuši visas izrietošās sekas (Ps. 79:8, 9). Cilvēku izdzīvošana ir atkarīga tikai no Dieva žēlīgās iejaukšanās un derības saiknes atjaunošanas ar grēka izpirkšanas palīdzību. “Dievs, mūsu glābējs” apliecina uzticību Savas derības apsolījumiem (Ps. 79:9).

Tomēr svarīgāka par Israēla veiksmes atjaunošanu ir Dieva rakstura aizstāvēšana pasaulē (Ps. 79:9). Ja tautu ļaunās darbības paliks nesodītas, pierādīsies, ka Dievs ir zaudējis Savu spēku (Ps. 74:19–23, Ps. 83:17–19, Ps. 106:47). Tikai tad, kad Dievs izglābs Savu tautu, Viņa vārds tiks attaisnots un paaugstināts.

Tas pats princips pastāvēja arī toreiz. Mūsu grēki, mūsu atkāpšanās, mūsu ļaunie darbi var radīt neslavu ne tikai mums pašiem, bet, vēl ļaunāk, Dievam, kura vārdu mēs apliecinām. Nepareizai rīcībai var būt kaitīga garīga ietekme uz mūsu liecību un misiju. Cik daudz cilvēku ir noraidījuši mūsu ticību to cilvēku, kas sludina Kristus vārdu, darbības dēļ?

“Dieva gods un Kristus gods ir saistīts ar Viņa ļaunu rakstura pilnveidošanos.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 671. lpp. oriģ.) Kā tu saproti šo svarīgo patiesību, un kā tai vajadzētu izpausties tavā kristīgajā dzīvē?

Uz nāves sliekšņa

Izlasi Ps. 41:2–5, Ps. 88:4–13 un Ps. 102:3–5, 11, 23, 24. Kādas pieredzes apraksta šie panti? Kādā ziņā tu vari identificēties ar to, ko šeit lasām? _____

Šīs lūgšanas par glābšanu no slimībām un nāves parāda, ka Dieva bērni nav atbrīvoti no šīs pasaules ciešanām. Psalmi atklāj dziesminieka briesmīgās ciešanas. Viņš ir bez spēka, nokalst kā zāle, nevar ēst, nošķirts ar mirušajiem, guļ kā nokautais kapā, pretīgs saviem draugiem, cieš un ir izmisumā. Viņa kauli pielīp pie ādas.

Daudzi Psalmi atklāj, ka Kungs ir pieļāvis bēdas Israēla nepaklausības dēļ. Dziesminieks atzīst, ka grēks var atnest slimību, tāpēc viņš atsaucas uz piedošanu, kas nāk pirms dziedināšanas (Ps. 41:4, 5). Tomēr daži psalmi, tādi kā Ps. 88 un Ps. 102, atzīst, ka Dieva ļauzu nevainīgās ciešanas ir dzīves fakts, lai arī cik grūti to būtu pieņemt.

Ps. 88 Dievs tiek apsūdzēts par to, ka ir novedis dziesminieku līdz nāves sliekšnim (Ps. 88:6–8). Ievēro tomēr, ka pat tad, kad tiek izteiktas pārdrošākās sūdzības, žēlabas ir ticības rīcība, jo, ja Kungs Savā visvarenībā ir pieļāvis bēdas, Viņš var arī atjaunot Sava bērna labklājību.

Pie kapa malas dziesminieks atceras Dieva brīnumus, mīlošo laipnību, uzticību un taisnību (Ps. 88:10–12). Neskatoties uz sajūtu, ka Dievs viņu ir satriecis, dziesminieks turas pie Dieva. Lai gan viņam jācieš, viņš nenoliedz Dieva mīlestību un zina, ka Dievs ir viņa vienīgais glābiņš. Šie aicinājumi liecina, ka dziesminieks pazīst ne tikai ciešanas, bet arī labi pazīst Dieva žēlastību un to, ka tie ne vienmēr izslēdz cits citu.

Īsāk sakot, gan tas, ka Dievs pieļauj ciešanas, gan Viņa atbrīvošana no tām ir Viņa augstākās varas apliecinājums. Apzināšanās, ka Dievs valda, iedveš cerību. Kad lasām Ps. 88 Kristus ciešanu gaismā, mūs satriec Viņa mīlestības dziļums, kurā Viņš bija gatavs pārkāpt nāves sliekšni cilvēces labā.

Padomā par Jēzu pie krusta un to, ko Viņš cieta grēka dēļ. Kā šai realitātei, ka Dievs Kristū cieta vēl vairāk nekā jebkurš no mums, vajadzētu palīdzēt mums saglabāt ticību pat ciešanu un pārbaudījumu laikā? _____

Kur ir Dievs?

Izlasi Ps. 42:2–4, Ps. 63:2, Ps. 69:2–4 un Ps. 102:2–8. Kas dziesminiekam rada lielas sāpes? _____

Dziesminieku nomoka ne tikai personiskās un kopīgās ciešanas, bet šķietami arī Dieva uzmanības trūkums pret Savu kalpu grūtībām. Dieva prombūtne ir jūtama kā spēcīgas slāpes sausā zemē (Ps. 42:2–4, Ps. 63:2) un mirstīgā ciešanas (Ps. 102:3–5). Dziesminieks jūtas attālināts no Dieva un salīdzina sevi ar vientuļiem putniem. “Es esmu kā tuksneša pelikāns; Es esmu kā tuksneša pūce. Es guļu nomodā un esmu kā zvirbulis viens pats uz mājas jumta.” (Ps. 102:7, 8, angļu NKJV)

Tuksneša pieminēšana uzsver izolētības no Dieva sajūtu. Putns “viens uz mājas jumta” atrodas ārpus ligzdas, atdusas vietas. Dziesminieks sauc Dievu “no dziļumiem”, it kā viņu apņemtū varenī ūdeņi un iegrimtu “dziļā purvā” (Ps. 69:2–4, Ps. 130:1). Šajos ainojumos ir attēlota nomācoša situācija, no kuras nav iespējams izvairīties bez dievišķas iejaukšanās.

Izlasi Ps. 10:12, Ps. 22:2, Ps. 27:9 un Ps. 39:13. Kā dziesminieks atsaucas uz Dieva šķietamo klātneesamību? _____

Zīmīgi, ka dziesminieki apņemas neklusēt, piedzīvojot Dieva klusēšanu. Viņi nelokāmi tic lūgšanai, jo lūgšana ir vērsta uz dzīvo un žēlsirdīgo Dievu. Dievs joprojām ir tur, pat tad, kad Viņa šķietami nav. Viņš joprojām ir tas pats Dievs, kas tos dzirdēja pagātnē, un tāpēc viņi ir pārliecināti, ka Viņš tos dzird arī tagad.

Ģadījumi, kad Dievs klusē, liek dziesminiekiem pārbaudīt sevi un meklēt Dievu – ar grēku atzīšanu un pazemīgu nožēlu. Viņi zina, ka Dievs nepaliks klusu mūžīgi. Psalmi parāda, ka komunikācijai ar Dievu ir jāturpinās, lai arī kādi būtu dzīves apstākļi.

Ko mēs varam mācīties no dziesminieka reakcijas uz šķietamo Dieva klātneesamību? Kā tu reaģē brīžos, kad Dievs šķiet kluss? Kas uztur tavu ticību? _____

Vai Viņa apsolījums ir cietis neveiksmi uz visiem laikiem?

Izlasi Ps. 77. Kādu pieredzi piedzīvo autors? _____

Ps. 77 sākas ar lūgumu Dievam pēc palīdzības, kas ir piepildīts ar žēlabām un sāpīgu pagātnes atminēšanos (Ps. 77:2–7). Viņa dziesminieka būtība ir sērīgi pievērsta Dievam. Viņš atsakās saņemt mierinājumu no jebkāda atvieglojuma, izņemot to, kas nāk no Dieva.

Tomēr Dieva atcerēšanās, šķiet, pastiprina viņa ciešanas. “Kad es atceros Dievu, es vaidu.” (Ps. 77:4, angļu ESV) Ebreju valodā “hamah”, “vaidēt”, bieži attēlo trakojošu udeņu šalkoņu (Ps. 46:4). Tāpat visa dziesminieka būtne ir intensīva nemiera stāvoklī.

Kā Dieva atminēšanās var radīt tik spēcīgu trauksmi? Virkne satraucošu jautājumu atklāj viņa ciešanu cēloni (Ps. 77:8–10): vai Dievs ir mainījies? Varbūt Dievs ir pametis Savu derību?

Krasais kontrasts starp Dieva pestīšanas darbiem pagātnē un Viņa šķietamo neesamību tagadnē liek dziesminiekam justies Dieva pamestam. Ja Dievs ir mainījies, tad viņam nav cerības – secinājums, ko viņš cenšas noraidīt.

Tikmēr dziesminieks nevar aizmigt, jo Kungs tur viņu nomodā (Ps. 77:5). Tas atgādina citus Bībeles varoņus, kuru bezmiegu Dievs ar nolūku izmantoja, lai īstenotu savus mērķus (1. Moz. 41:1–8, Est. 6:1, Dan. 2:1–3). Ilgā bezmiega nakts liek psalmu sacerētājam pārdomāt Kunga pagātnes glābšanas darbus, taču ar jaunu apņēmību (Ps. 77:6, 11).

Pārliecība, ko psalmu autors saņem no Dieva, nesastāv no paskaidrojumiem par viņa personīgo situāciju, bet gan no Dieva uzticības un uzticamības apstiprinājuma (tāpat kā ljabā gadījumā). Dziesminieks tiek mudināts gaidīt uz Kungu ticībā, zinot, ka Viņš ir tas pats Dievs, kurš Israēla pagātnē darīja brīnumus (Ps. 77:12–19). Psalmu autors arī apzinās, ka “nemaz nebija manāmas Tavas pēdas” (Ps. 77:20), atzīstot Dieva vadību pat situācijās, kurās Viņa klātbūtne cilvēka acīm nav manāma. Dziesminieks atzīst, ka Dievs ir vienlaikus atklāts un apslēpts, un tāpēc viņš slavē Kunga noslēpumainos un augstākās vadības ceļus.

Padomā par mirkliem pagātnē, kad Kungs darbojās tavā dzīvē. Kā šī patiesība var palīdzēt tev tikt galā ar to, ko tu piedzīvo šobrīd? _____

Lai taisnie netiktu kārdināti

Izlasi Ps. 37:1, 8, Ps. 49:6–8, Ps. 94:3–7 un Ps. 125:3. Kādu cīņu piedzīvo dziesminieks?

Šie psalmi apraud pašreizējo ļauno labklājību un izaicinājumu, ko šis fakts rada taisnajiem. Ļaunajiem ne tikai klājas labi, bet reizēm viņi arī atklāti nicina Dievu un apspiež citus. Satraucošā problēma ir šāda: kamēr pār pasauli valda “ļauņuma zizlis” (Ps. 125:3, angļu NKJV), šķiet, ka “taisnības zizlis” (Ps. 45:7, angļu NKJV) nedarbojas. Kāpēc gan nepadoties un nepieņemt ļaunumu, kā to dara citi?

Izlasi Ps. 73:1–20, 27. Kas izved dziesminieku cauri krīzei? Kāds gals sagaida tos, kas uzticas tukšām lietām? (Sk. arī 1Pt. 1:17) _____

Koncentrējoties uz pašreizējo pasaulē notiekošo netaisnību, dziesminieks nespēja ieraudzīt kopskatu no Dieva perspektīvas. Problēma, ko ļauno labklājība radīja viņa ticībai, bija nepārvarama; viņš arī uzskatīja, ka viņa arguments par ticības nederīgumu ir balstīts uz realitāti.

Tomēr Ps. 73 parāda, ka “šīs lietas izsmej tos, kas ignorē šī psalma pirmo pantu, visa psalma kopsavilkumu: ‘Cik labs Israēla Dievs ir tiem, kam ir taisna sirds!’” (Johannes Bugenhagen “Reformation Commentary on Scripture” (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2018), 11. lpp.)

Dziesminieks tiek aizvests uz svētnīcu, Dieva augstākās valdīšanas vietu, un tur viņam tiek atgādināts, ka “šodiena” ir tikai viena mozaīkas daļiņa, un viņam jādomā par “galu”, kad ļaunajiem nāksies saskarties ar Dieva tiesu. Tas, ka dziesminieks saprata šo patiesību svētnīcā un atzinās savās iepriekšējās muļķīgajās domās, liecina, ka realitāti var aptvert tikai ar garīgu ieskatu, nevis ar cilvēka loģiku.

Kā apsoliņums par Dieva sodu pār pasauli un visu tās ļaunumu sniedz jums mierinājumu, piedzīvojot to, ka tik daudz ļaunuma tagad paliek nesodīts? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Ps. 56; Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Prieks Kungā” (115.–126. lpp. oriģ.).

Dieva ļaudis – tāpat kā psalmu autori – visos laikos domājuši, kā dziedāt Kunga dziesmas “svešā zemē”. Mūsu ticība Kunga augstākajai varai dažkārt tiek nopietni apšaubīta, un mēs sākam apsvērt, vai Dievs tiešām kontrolē situāciju un vai tiešām Viņš ir tik spēcīgs un labs, kā teikts Svētajos Rakstos.

Bībeles ticība bieži vien nozīmē nedrošību un spriedzi tikpat lielā mērā kā pārliecību un drošību. Dažreiz nenoteiktība un spriedze, it īpaši, saskaroties ar ļaunumu un šķietamo Dieva prombūtni, var būt gandrīz nepanesama. Tomēr pārliecības trūkumam nevajadzētu būt saistītam ar Dievu, Viņa mīlošo un taisnīgo raksturu un uzticamību. Psalmu autori varbūt bija nedroši par nākotni, taču viņi bieži atsaucās uz Dieva nezūdošo mīlestību un uzticību (Ps. 36:5–10; Ps. 89:3, 9).

Ari mums jāseko tam pašam paraugam. “Sakopojiet visus savus spēkus, lai skatītos augšup, nevis uz leju, uz savām grūtībām; tad jūs savā ceļā nekad nenogursiet. Drīz vien jūs aiz padebeša ieraudzīsiet Jēzu izstiepjam savu roku, lai jums palīdzētu; un viss, kas jums jādara, ir vienkāršā ticībā pasniegt Viņam pretī savu roku un ļaut sevi vadīt. Uzticoties Viņam, jūs ticībā Jēzum tiksiet piepildīti ar cerību.” (Elena Vaita “Liecības draudzei”, 5. sēj., 578., 579. lpp. oriģ.)

Periodi, kad Dievs “slēpj Savu vaigu”, nemazina lūgšanas efektivitāti. Gluži pretēji, šie gadījumi liek dziesminiekiem pārbaudīt sevi, atcerēties Dieva glābšanas darbus pagātnē un meklēt Dievu, atzīstot grēkus un izsakot pazemīgus lūgumus (Ps. 77:11–13, Ps. 89:47–53). “Ticība pieaug spēkā tad, kad jācīnās ar šaubām un pretestību. Šādos pārbaudījumos gūtie piedzīvojumi ir vērtīgāki par visdārgākajiem dimantiem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 555. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādu spriedzi dziesminieki piedzīvoja, saskaroties ar ļaunumu? Ar kādu līdzīgu spriedzi jūs esat saskārušies un kā ar to tikāt galā? Kā jūs toreiz saglabājāt savu ticību?

2. Kur meklēt atbildes, kad mūsu ticību Dievam izaicina grūtības vai cilvēki, kuru pašu ciešanas liek apšaubīt Dieva labestību un spēku?

3. Kā jūs atbildat uz izplatīto jautājumu par ļaunumu pasaulē, ko radījis un uztur visvarenais mīlestības Dievs? Kā lielās cīņas motīvs palīdz vismaz kaut nedaudz atbildēt uz šo izaicinošo domu?

ES CELŠOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 18:3–18, Ps. 41:2–4, 5. Moz. 15:7–11, Ps. 82, Ps. 96:6–10, Ps. 99:1–4, Rm. 8:34.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Tad nu posta dēļ, kas nācis pār apspiestajiem, un grūtdieņu nopūtu dēļ Es celšos,’ saka Tas Kungs, ‘un gādāšu pestīšanu tam, kas pēc tās ilgojas!” (Ps. 12:6)

Mūsu laikmets nav vienīgais laikmets, kurā plosās ļaunums, netaisnība un apspiešana. Arī dziesminieki dzīvoja tādā laikā. Un tāpēc, lai ko tie izteiktu, psalmi izsaka arī Dieva protestu pret vardarbību un apspiešanu pasaulē – gan šodienas pasaulē, gan laikmetā, kad dzīvoja psalmu autori.

Jā, Kungs ir pacietīgs un savā lielajā pacietībā neļauj vaļu dusmām, nevēloties, lai kāds pazustu, bet lai visi nožēlotu grēkus un mainītu savus ceļus (2Pt. 3:9–15). Un, lai gan Dieva īstais laiks iejaukties ne vienmēr sakrīt ar cilvēku cerībām, tuvojas Dieva tiesas diena (Ps. 96:13, Ps. 98:9). Mums vienkārši jāpaļaujas uz Viņu un Viņa apsolījumiem, līdz pienāks šī diena.

Tikai Radītājs, kura tronis ir balstīts uz taisnību un tiesu (Ps. 89:15, Ps. 97:2), ar savu augstāko spriedumu var nodrošināt pasaulei stabilitāti un labklājību. Divkāršais dievišķās tiesas aspekts ietver apspiesto atbrīvošanu un ļauno iznīcināšanu (Ps. 7:7–18).

Tas mums ir apsolīts, un tas tiešām reiz pienāks, taču Dieva noliktajā laikā, nevis pēc mūsu prāta, – šī ir doma, ko uzsver dziesminieks.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. februārī.

Varenais Karotājs

Izlasi Ps. 18:2–4, Ps. 76:4–10, 13 un Ps. 144:5–7. Kā Kungs ir attēlots šajos pantos? Ko šīs metaforas atklāj par Dieva gatavību atbrīvot Savus ļaudis? _____

Šis dziesmas slavē Kungu par Viņa brīnišķīgo pārspēku salīdzinājumā ar ļaunajiem spēkiem, kas apdraud Viņa tautu. Tās attēlo Dievu Viņa varenībā kā karotāju un tiesnesi. Psalmos bieži tiek attēlots Dievs kā karotājs, un tas izgaismo realitāti, cik nopietni un steidzīgi Dievs reaģē uz Savas tautas saucieniem un ciešanām.

“No spožuma Viņa priekšā šķēlās Viņa padebeši ar krusu un liesmainiem zibeņiem. Kungs lika pārkoniem dārdēt debesīs, Visuaugstākais pacēla Savu balsi, raidīja Savas bultas uz visām pusēm un izklīdēja ienaidniekus, meta zibeņus un biedēja viņus.” (Ps. 18:13–15)

Dieva milzīgajai apņēmībai un vērienīgajai rīcībai vajadzētu kļiedēt visas šaubas par Dieva lielajām rūpēm un līdzjūtību pret cietējiem vai par Viņa spēju uzveikt ļaunumu. Mums tikai jāgaida, kad Viņš to izdarīs.

Galū galā pat tad, kad Dieva ļaudis, piemēram, Dāvids, bija iesaistīti karā, atbrīvošana nenotika ar cilvēku līdzekļiem. Daudzās cīņās pret Dieva tautas ienaidniekiem ķēniņš Dāvids slavēja Dievu kā vienīgo, kurš guvis visas uzvaras. Dāvidam būtu bijis viegli piedēvēt sev nopelnu par sasniegto, par daudzajiem panākumiem un uzvarām, taču viņš zināja, no kurienes nāk viņa spēka Avots.

Lai gan Dāvids apgalvo, ka Kungs apmāca viņa rokas karam (Ps. 18:35), nekur Psalmos viņš nepaļaujas uz savām kaujas prasmēm. Tā vietā mēs atrodam, ka Kungs cīnās par Dāvidu un atbrīvo viņu (Ps. 18:48, 49).

Psalmos ķēniņš Dāvids, kurš bija pazīstams kā veiksmīgs karotājs, uzņemas arī prasmiņa mūziķa lomu un slavē Kungu kā vienīgo Savas tautas Atbrīvotāju un Uzturētāju (Ps. 144:10–15). Slavēšana un Kungam pienestās lūgšanas ir divi Dāvida spēka avoti, kas spēcīgāki par jebkuru kara ieroci. Tikai Dievam ir jāuzticas un Viņš vienīgais jāpielūdz.

Lai arī kādas dāvanas un prasmes jums būtu, lai arī kādi panākumi jums dzīvē ir bijuši, kāpēc jums vienmēr jāatceras tā visa avots? Ar kādām briesmām jūs saskaraties, ja aizmirstat šo avotu? _____

Tiesa apspiestajiem

Izlasi Ps. 9:19, Ps. 12:6, Ps. 40:18, Ps. 113:7, Ps. 16:6–10 un Ps. 41:2–4. Kāda vēsts šeit dota arī mums šodien? _____

Dievs izrāda īpašas rūpes un bažas par taisnīgumu attiecībā uz dažādām neaizsargātām cilvēku grupām, tostarp nabadzīgajiem, trūcīgajiem, apspiestajiem, bāreņiem, atraitnēm, atraitņiem un svešiniekiem. Psalmi, tāpat kā bauslība un pravieši, šajā jautājumā runā ļoti skaidri (2. Moz. 22:21–27, Jes. 3:13–15).

Daudzos psalmos tiek lietota frāze “nabadzīgs un trūcīgs” un vērojama izvairīšanās attēlot apspiestos tikai nacionālos un reliģiskos apzīmējumos. Tas tiek darīts, lai uzsvērtu Dieva vispārējās rūpes par visu cilvēci.

Frāze “nabadzīgs un trūcīgs” attiecas ne tikai uz materiālo nabadzību, bet arī runā par neaizsargātību un bezpalīdzību. Tā runā par Dieva līdzjūtību un pauž domu, ka cietējs ir viens un viņam nav citas palīdzības kā vien Dievs. Vārdi “nabadzīgs un trūcīgs” attiecas arī uz cilvēka sirsnību, patiesumu un mīlestību pret Dievu, atzīstot pilnīgu atkarību no Dieva un atsakoties no jebkādām pašpaļāvības un pašaplicināšanās iezīmēm.

Vienlaikus rūpes par trūcīgajiem (Ps. 41:2–4) parāda cilvēku uzticību Dievam. Ļaunums, kas nodarīts pret neaizsargātajiem, Bībeles kultūrā bija īpaši briesmīgs grēks (5. Moz. 15:7–11). Psalmi iedvesmo uzticīgos cilvēkus pacelt balsi pret jebkuru apspiešanu.

Psalmi arī uzsver, cik bezjēdzīgi ir balstīt savu paļāvību uz ātri iznīkstošiem cilvēciskiem līdzekļiem kā uz galveno gudrības un drošības avotu. Dieva ļaudīm ir jāpretojas kārdinājumam pilnībā uzticēt pestīšanu cilvēciskiem vadītājiem un institūcijām, īpaši, ja to ceļš atšķiras no Dieva ceļiem.

Savā žēlastībā mūsu Kungs identificēja sevi ar nabagiem, pats kļūstot nabags, lai caur Viņa nabadzību daudzi kļūtu bagāti (2kor. 8:9). Kristus bagātība ietver atbrīvošanu no ikvienas grēka izraisītas apspiešanas, un Viņš mums apsola mūžīgo dzīvību Dieva valstībā (Atkl. 21:4). Jēzus Kristus piepilda Psalmu apsolījumus kā dievišķais Tiesnesis, kurš tiesās katru sliktu izturēšanos pret grūtībās esošajiem, kā arī pienākumu nepildīšanu pret viņiem (Mt. 25:31–46).

Cik daudz mēs domājam par “nabadzīgajiem un trūcīgajiem” mūsu vidū, un cik daudz mēs darām viņu labā? _____

Cik ilgi jūs tiesāsiet netaisni?

Kungs ir apveltījis Israēla vadītājus ar pilnvarām uzturēt taisnīgumu Israēlā (Ps. 72:1–7, 12–14). Israēla ķēniņiem bija jāīsteno sava vara saskaņā ar Dieva gribu. Vadītāju galvenajām rūpēm vajadzētu būt miera un taisnīguma nodrošināšanai un rūpēm par sociāli maznodrošinātiem cilvēkiem. Tikai tad zeme un visa tauta plauks. Ķēniņa troni stiprina uzticība Dievam, nevis cilvēka spēks.

Izlasi Ps. 82. Kas notiek, kad vadītāji sagroza taisnību un apspiež cilvēkus, ko viņiem ir pienākums pasargāt? _____

_____

Ps. 82 Dievs pasludina savus spriedumus Israēla samaitātajiem tiesnešiem. Šeit “dievi” (Ps. 82:1, 6) nepārprotami nav ne pagānu dievi, ne eņģeļi, jo viņiem nekad nav bijis uzdots nodrošināt taisnīgumu Dieva ļaudīm, un tāpēc viņus nevarēja notiesāt par šī pienākuma nepildīšanu. Apsūdzības, kas uzskaitītas Ps. 82:2–4, sasaucas ar Toras likumiem, kas ļauj saprast, ka “dievi” ir Israēla vadītāji (5. Moz. 1:16–18, 5. Moz. 16:18–20, Jņ. 10:33–35). Dievs pārbauda “cilvēku dēlus”, vai viņi spriež taisnīgi, un tiek pasludināts viņu sods, jo viņi ir atzīti par netaisniem. Vadītāji kļūst tumsā bez zināšanām (Ps. 82:5), jo viņi ir atmetuši Dieva likumu – gaismu (Ps. 119:105).

Svētie Raksti nelokāmi atbalsta uzskatu, ka Kungs ir vienīgais Dievs. Viņš daļa pasaules pārvaldību ar ieceltiem cilvēku vadītājiem kā Saviem pārstāvjiem (Rm. 13:1). Tomēr cik bieži šie cilvēku pārstāvji gan vēsturē, gan mūsdienās ir sagrozījuši viņiem uzticēto atbildību?

Ps. 82 izsmejoši atklāj dažu līderu atkrišanu, kuri uzskatīja sevi par “dieviem” pār citiem cilvēkiem. Lai gan Dievs Israēla vadītājiem piešķir pilnvaras un privilēģijas un viņi tika saukti par “Visaugstākā bērniem” un pārstāvēja Viņu, Viņš nosoda ļaunos vadītājus. Dievs viņiem atgādina, ka viņi ir mirstīgi un pakļauti tādiem pašiem morāles likumiem kā visi citi. Neviens nav augstāks par Dieva likumu (Ps. 82:6–8).

Dievs tiesās visu pasauli. Arī Dieva tautai būs jāatskaitās Dievam. Gan vadītājiem, gan ļaudīm vajadzētu līdzināties dievišķā Tiesneša paraugam un likt uz Viņu vislielākās cerības.

Kāda veida autoritāte jums ir pār citiem? Cik taisnīgi un godīgi jūs izmantojat šīs pilnvaras? Uzmanieties. _____

_____

Paudiet savu sašutumu

Izlasī Ps. 58:7–9, Ps. 69:23–29, Ps. 83:10–18, Ps. 94:1, 2 un Ps. 137:7–9. Kādas jūtas atklāj šie psalmi? Kas ir tiesas izpildītājs šajos psalmos? _____

Daži psalmi lūdz Dievu atriebties cilvēkiem un tautām, kas plāno ļaunumu pret šo psalmu autoriem vai viņu tautu, vai jau ir nodarījuši ļaunumu. Šie psalmi var izklausīties mulsinoši to skarbās valodas dēļ, kā arī tāpēc, ka tie acīmredzami nesaskan ar Bībeles principu par mīlestību pret ienaidniekiem (Mt. 5:44).

Tomēr dziesminieka sašutums, piedzīvojot apspiešanu, ir liels. Tas nozīmē, ka psalmu autori nopietnāk nekā daudzi cilvēki uztvēra labo un ļauno. Viņiem pat ļoti rūp ļaunums, kas tiek nodarīts pasaulē ne tikai viņiem pašiem, bet arī citiem.

Tomēr dziesminieks nekur nenosauc sevi kā to, kas atriebjas. Tā vietā viņi atstāj atriebību tikai Dieva rokās. Psalmi piemin dievišķās derības lāstus (5. Moz. 27:9–16) un lūdz Dievu rīkoties tā, kā Viņš ir apsollījis.

Psalmi ir praviētiski paziņojumi par gaidāmo Dieva tiesu. Tās nav tikai dziesminieku lūgšanas. Ps. 137 atspoguļo paziņojumus par dievišķo tiesu Babilonijai, kā tas redzams praviešu rakstos. Postījumi, ko babilonieši atnesa citām tautām, atgriezīsies pie viņiem pašiem. Psalmi sniedz dievišķus brīdinājumus, ka ļaunums nepaliks nesodīts mūžīgi.

Dieva atmaksa tiek mērīta ar taisnīgumu un žēlastību. Dieva bērni ir aicināti lūgt par tiem, kas pret viņiem izturas slikti, un pat cerēt uz viņu atgriešanos (Ps. 83:19, Jer. 29:7).

Tomēr, cenšoties saskaņot šos psalmus ar Bībeles standartu par mīlestību pret ienaidniekiem, mums jābūt uzmanīgiem, lai nenoniecīnātu tajos pausto mokošo pieredzi. Dievs atzīst savu bērnu ciešanas un pārlicina tos, ka “Tā Kunga acīs dārģa ir Viņa svēto nāve” (Ps. 116:15, angļu NKJV). Dievišķais spriedums liek Dieva ļaudīm pacelt savu balsi pret visu ļaunumu un meklēt Dieva valstības atnākšanu visā tās pilnībā. Psalmi arī izsaka atbalstu tiem, kas cieš, ļaujot viņiem zināt, ka Dievs redz viņu ciešanas un ka reiz notiks pēc taisnības.

Kurš gan dažkārt nav domājies vai fantazējis par atriebību tiem, kas viņiem vai viņu mīļajiem ir izdarījuši briesmīgu ļaunumu? Kā šie psalmi varētu palīdzēt jums uzvert šīs sajūtas no atbilstošas perspektīvas? _____

Kunga tiesas un svētnīca

Izlasi Ps. 96:6–10, Ps. 99:1–4 un Ps. 132:7–9, 13–18. Kur notiek Dieva tiesas, un ko šī atbilde nozīmē mums? Kā svētnīca palīdz mums saprast, kā Dievs izturas pret ļaunumu? _____

Kunga tiesa ir cieši saistīta ar svētnīcu. Svētnīca bija vide, kurā tika pārveidota dziesmiņieka izpratne par ļaunuma problēmu (Ps. 73:17–20). Svētnīca tika noteikta kā dievišķās tiesas vieta, kā norāda urims (4. Moz. 27:21) un augstā priestera tiesas krūšu plāksne (2. Moz. 28:15, 28–30). Attiecīgi daudzos psalmos ir attēlots Dievs Savā tronī svētnīcā, gatavs tiesāt pasauli par tās grēkiem un ļaunumu.

Svētnīcā tika atklāts pestīšanas plāns. Pagānismā grēks galvenokārt tika saprasts kā fizisks trūkums, kas jānovērš ar burvju rituāliem. Turpretī Bībelē grēks tiek attēlots kā Dieva morāles likuma pārkāpums. Dieva svētums nozīmē, ka Viņš mīl taisnību un tiesu. Arī Dieva tautai jātiecas pēc taisnības un tiesas un jāpielūdz Dievs Viņa svētumā. Lai to izdarītu, viņiem ir jāievēro Dieva likumi, kas ir Viņa svētuma izpausme.

Tādējādi svētnīca ir grēku piedošanas un taisnības atjaunošanas vieta, par ko liecina Dieva troņa žēlastības krēsls un “taisnības upuri” (5. Moz. 33:19, Ps. 4:6).

Tomēr “Dievs, kurš piedod,” atriebjas par to cilvēku ļaunajiem darbiem, kas nenozēlo grēkus (Ps. 99:8). Tas, ka svētnīca ir dievišķās tiesas vieta, praktiskajā dzīvē nozīmē to, ka pastāvīgi apziņā ir jābūt Dieva svētumam un prasībām dzīvot taisnīgi saskaņā ar Dieva derības noteikumiem.

Kunga tiesa Ciānā atnes taisno labklājību un ļauno sakāvi (Ps. 132:13–18). Svētnīca veicināja priecīgas gaidas par Kunga kā Tiesneša atnākšanu, īpaši Salīdzināšanas dienā. Tāpat Psalmi stiprina pārliecību par gaidāmo dievišķā Soģa ierašanos (Ps. 96:13, Ps. 98:9), proti, Jēzu Kristu Debesu svētnīcā (Atkl. 11:15–19).

Izlasi Rm. 8:34. Kā šis pants parāda, ka tas, ko Kristus dara Debesu svētnīcā, ir laba vēsts Viņa ļaudīm? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Domas no svētību kalna” nodaļu “Svētības” (6.–13., 29.–35. lpp. oriģ.).

Psalmi izsaka protestu pret cilvēku vienaldzību attiecībā uz netaisnību; tie pauž atteikšanos pieņemt ļaunumu. To motivē nevis vēlme atriebties, bet gan dedzība pagodināt Dieva vārdu. Tāpēc atbilstoša ir taisno priecāšanās, redzot Dieva atriebību par ļaunumu, jo tādā veidā pasaulē tiek atjaunots Dieva vārds un Viņa taisnība (Ps. 58:11, 12). Psalmi liek cilvēkiem pacelt savu balsi pret ļaunumu un meklēt Dieva valstības atnākšanu visā pilnībā. Psalmos mums ir dota pārliecība par dievišķo mierinājumu un atbrīvošanu. Kungs celsies!

“Ja jūs lamā un vajā ..” saka Jēzus, „esiet priecīgi un liksmi.” Uz praviešiem, kas runājuši Kunga vārdā, Viņš norādīja klausītājiem kā uz „svētīgiem” (Jēk. 5:10). Ābels, pirmais kristietis no Ādama dēliem, mira mocekļa nāvē. Ēnohs vadīja savas dienas kopā ar Dievu, un pasaule viņu nepazina. Noa tika apsmiets kā fanātiķis un nemiera cēlājs. ‘Citi izcietuši izsmieklu un pātagu sitienus, pat arī važas un cietumu. Bet citi tika mocīti, nepieņemdami atsvabināšanu, lai iegūtu augšāmcelšanos.’ (Ebr. 11:36, 35)” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna” 33. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tā kā pasaules ļaunuma sāpīgā apzināšanās var likt aizdomāties par to, vai Kungs patiešām valda, kā mēs varam attīstīt nesatricināmu ticību, kas izturēs pat kārdināšanās? Tas ir, kam mums ir jāpievērš uzmanība, lai saglabātu ticību Dieva mīlestībai, labestībai un spēkam? Ko krustam būtu jāatklāj mums par Dievu un Viņa raksturu?

2. Kāpēc ir svarīgi nepaļauties uz cilvēku spēkiem (vadītājiem, iestādēm, sociālo atbalstu) kā augstāko gudrību un risinājumu taisnības problēmai šajā pasaulē, bet gan tikai uz Dieva Vārdu un Viņa tiesu?

3. Ko praktiskajā dzīvē nozīmē tas, ka svētņica ir dievišķās tiesas vieta?

4. Kā mums saprast dažu psalmu skarbo valodu? Kā šī valoda mums palīdz ieraudzīt ļaunu, kas tos sarakstījuši, cilvēciskumu?

TAVA ŽĒLASTĪBA SNIEDZAS LĪDZ DEBESĪM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 136, Ps. 51, Ps. 130, Ps. 113, Ps. 123.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Mosties, mana dvēsele, mostieties, arfa un cītara! Es modināšu rīta blāzmu! Es Tev pateikšos tautu starpā, Kungs, es dziedāšu par Tevi slavas dziesmas tautu vidū.”
(Ps. 57:9, 10)

Dziesminieki apzinās, ka ir garīgi nabagi un viņiem nav nekā laba, ko piedāvāt Dievam; tas ir, viņiem pašiem nav nekā, kas tos ieteiktu Dieva svētā troņa priekšā (Ps. 40:18). Viņi saprot, ka viņiem, tāpat kā mums visiem, ir vajadzīga žēlastība, Dieva žēlastība.

Īsāk sakot, viņiem ir vajadzīgs evaņģēlijs.

Psalmi uzsver faktu, ka cilvēki ir pilnībā atkarīgi no Dieva žēlastības. Par laimi, Dieva žēlastība ir mūžīga, par ko liecina gan radišana, gan Dieva tautas vēsture (Ps. 136). Mūžīgā Dieva priekšā cilvēka dzīve ir pārejoša kā zāle, bet Dievs žēlo cilvēkus un atjauno viņu spēkus (Ps. 103:3, 5, 15), un Viņā tiem ir mūžības apsoliņums.

Dieva ļaudis mierina fakts, ka Kungs ir uzticīgs Savai derībai. Cilvēku lūgumi, lai arī cik tie reizēm būtu neatlaidīgi, bieži ir cerības papildīti, jo tiek pienesti viņu līdzjūtīgajam Debesu Tēvam (Ps. 103:13, Ps. 68:6, Ps. 89:27). Svaiga Dieva žēlastības un mīlestības pieredze stiprina viņu apņēmību pielūgt Dievu un kalpot Viņam, nevis kaut kam vai kādam citam.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. februārī.

Viņa žēlastība paliek mūžīgi

Izlasi Ps. 136. Kāda ideja dominē šajā psalmā? Kur dziesminieks atrod pierādījumus savam apgalvojumam? _____

Ps. 136 aicina Dieva ļaudis slavēt Kungu par Viņa žēlastību, kas atklāta radīšanā (Ps. 136:4–9) un Israēla vēsturē (Ps. 136:10–22). “Žēlsirdība” (ebr. “khesed”, “nelokāma mīlestība”) apliecina Dieva labestību un lojalitāti pret Viņa radību un Viņa derību ar Israēlu. Psalmis parāda, ka Dieva milzīgais spēks un varenība ir balstīta uz Viņa nelokāmo mīlestību.

Kungs ir “dievu Dievs” un “kungu Kungs”, kas ir ebreju idioma un nozīmē “vislielākais Dievs” (Ps. 136:1–3), tas ir, nevis to, ka ir vēl citi dievi, bet gan to, ka Viņš ir vienīgais Dievs.

Kunga lielie brīnumi, kurus neviens cits nevar atkārtot, ir nenoliedzams Viņa valdīšanas apliecinājums (Ps. 136:4). Dievs radīja debesis, zemi un debesu ķermeņus, kurus pielūdz pagāni (5. Moz. 4:19). Psalmi pagānu dievus padara par neko un līdz ar to arī jebkuru cilvēkos balstītu pārliecības vai autoritātes avotu. Tie ir tikai radīšanas produkti. Tās ir tikai radītas lietas – nevis Radītājs, un tā ir būtiska atšķirība.

Kunga stiprās un izstieptās rokas ainojums (Ps. 136:12) uzsver Dieva spēka efektivitāti un Viņa žēlastības tālejošo darbību.

Dieva žēlastībai radīšanā un vēsturē vajadzētu iedvesmot Viņa ļaudis paļauties uz Viņu un palikt uzticīgiem Viņa derībai. Piedziedājums “Jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi” 136. psalmā tiek atkārtots 26 reizes, tādējādi pārliecinot ticīgos, ka Kungs nemainās un atkārtos Savas pagātnes labvēlības katrai nākamajai paaudzei. Dievs atceras Savu tautu (Ps. 136:23) un ir uzticīgs Savai žēlastības derībai. Ticība Kunga mūžīgajai žēlastībai ir Bībeles ticības pamatā, kas ietver priecīgu pielūgsmi un paļāvību, kā arī klusēšanu un grēku nožēlu.

136. psalms noslēdzas ar Dieva vispārējām rūpēm par pasauli (23.–25. p.). Dieva žēlastība attiecas ne tikai uz Israēlu, bet uz visu radību. Tādējādi šis psalms runā par Dieva glābjošās žēlastības universālumu un mudina visu pasauli pievienoties Israēlam Kunga slavēšanā (sk. arī Lk. 2:10, Jņ. 3:16, Ap. d. 15:17).

Kā Jēzus pie krusta, mirstot par mūsu grēkiem, visspēcīgāk atklāj lielo patiesību par Dievu, ka “Viņa mīlestība paliek mūžīgi”? _____

Radi manī šķīstu sirdi

Izlasi Ps. 51:3–7. *Kāpēc dziesminieks atsauca uz Dieva žēlastību?* _____

Ķēniņš Dāvids atver savu sirdi Kunga priekšā, lūdzot grēku piedošanu savas dzīves garīgi tumšākajos brīžos (2. Sam. 12. nodaļa). Piedošana ir Dieva ārkārtēja žēlastības dāvana, Viņa “žēlastības daudzuma” rezultāts (Ps. 51:3, angļu NKJV). Ķēniņš Dāvids lūdz Dievu izturēties pret viņu nevis saskaņā ar viņa grēku (Ps. 103:10), bet gan saskaņā ar Viņa dievišķo raksturu, proti, Viņa žēlsirdību, uzticību un līdzjūtību (Ps. 51:3; 2. Moz. 34:6, 7).

Izlasi Ps. 51:8–21. Kā šeit ir attēlota grēku piedošana? Kāds ir dievišķās piedošanas mērķis? _____

Dievišķā piedošana ietver vairāk nekā juridisku nevainības pasludināšanu. Tā rada dziļas pārmaiņas, kas sasniedz cilvēka iekšieni (Ps. 51:8, Ebr. 4:12). Tā rada no jauna (Ps. 51:12, Jņ. 3:3–8). Ebreju valodas darbības vārds “bara”, kas tulkots kā “radīt”, attēlo dievišķo radīšanas spēku (1. Moz. 1:1). Tikai Dievs var “bara”; tikai Dievs var radīt radikālas un paliekošas pārmaiņas nožēlojoša cilvēka sirdī (2. Kor. 4:6).

Dāvids lūdz šķīstīšanu ar īzapu (3. Moz. 14:2–8, Ps. 51:9). Viņš jūt, ka viņa vaina viņu izstumj no Kunga klātbūtnes, tāpat kā spītīgais tiek izstumts no kopienas, kamēr turpinās nešķīstība (Ps. 51:13). Viņš baidās, ka upuri nevar viņu pilnībā atjaunot, jo nebija neviena upura, kas varētu izpirkt viņa apzinātos laulības pārkāpšanas un slepkavības grēkus (2. Moz. 21:14, 3. Moz. 20:10).

Tikai beznosacījuma dievišķā žēlastība varēja pieņemt Dāvida “salauzto un nožēlas pilno sirdi” kā upuri un atgriezt Dāvidu unisonā ar Dievu (Ps. 51:18, 19). Lūdzot šķīstīšanu ar īzapu, viņš vēlējās atgriezties Dieva klātbūtnē.

Ja Dievs varēja piedot Dāvidam laulības pārkāpšanu, maldināšanu un slepkavību, kāda cerība ir pieejama jums? _____

“Ja Tu, Kungs, gribi noziegumu pielīdzināt”

Izlasi Ps. 130. Kā ir attēlota grēka nopietnība un grēcinieka cerība? _____

Dziesminieka lielās ciešanas ir saistītas ar viņa paša un viņa tautas grēkiem (Ps. 130:3, 8). Cilvēku grēki ir tik smagi, ka tie draud uz visiem laikiem šķirt cilvēkus no Dieva (Ps. 130:3). Raksti runā par grēku pierakstiem, kas tiek glabāti tiesas dienai (Dan. 7:10, Atkl. 20:12) un par grēcinieku vārdu izņemšanu no dzīvības grāmatas (2. Moz. 32:32, Ps. 69:29, Atkl. 13:8).

Tādējādi dziesminieks lūdz Dieva piedošanu, kas izdzēs grēku pierakstus (Ps. 51:3, 11; Jer. 31:34; Mih. 7:19). Viņš zina, ka “Dievs pēc dabas nav dusmīgs. Viņa mīlestība ir mūžīga. Viņa ‘dusmas’ izraisa tikai cilvēka nespēja novērtēt Viņa mīlestību. [...] Viņa dusmu mērķis nav ievainot, bet gan dziedināt cilvēku; nevis iznīcināt, bet glābt Viņa derības ļaudis (sk. Hoz. 6:1, 2).” (Hans K. LaRondelle “Deliverance in the Psalms” (Berrien Springs, MI: First Impressions, 1983), 180., 181. lpp.) Dieva gatavība piedot grēkus, nevis sodīt par tiem, iedveš godbijību pret Viņu (Ps. 130:4, Rm. 2:4). Patiesa pielūgsmē balstās uz Dieva mīlestības rakstura apbrīnu, nevis bailēm no soda.

Dieva bērni ir aicināti gaidīt uz Kungu (Ps. 27:14, Ps. 37:34). Ebreju valodā “kavah”, “gaidīt”, burtiski nozīmē “izstiepties”, un tā ir ebreju vārda “cerība” sakne. Tādējādi gaidīšana uz Kungu nav pasīva ļaušanās nožēlojamiem apstākļiem, bet gan cerīga “izstiepšanās” vai dedzīga gaidīšana, kad Kungs iejauksies. Dziesminieka cerība balstās nevis uz viņa personīgo optimismu, bet gan uz Dieva Vārdu (Ps. 130:5). Uzticīga gaidīšana uz Kungu nav veltīga, jo pēc tumšās nakts pienāk dievišķās glābšanas rīts.

Ievērojiet, kā dziesminieka personīgais lūgums kļūst par visas kopienas lūgumu (Ps. 130:7, 8). Individīda labklājība nav atdalāma no visas tautas labklājības. Tādējādi cilvēks nelūdz tikai par sevi, bet arī par sabiedrību. Mēs kā ticīgie esam daļa no kopienas, un tas, kas ietekmē vienu kopienas daļu, ietekmē arī visus pārējos.

Padomā par jautājumu: “Ja Tu, Kungs, gribi noziegumus pielīdzināt, kas gan, ak, Kungs, lai pastāv?” (Ps. 130:3) Ko tas nozīmē tev personīgi? Kur tu būtu, ja Kungs pielīdzinātu tev tavus noziegumus? _____

Slava varenajam un žēlsirdīgajam Dievam

Izlasi Ps. 113 un 123. Kādi atšķirīgi Dieva rakstura aspekti ir attēloti šajos psalmos? _

Ps. 113 un 123 slavē gan Kunga varenību, gan žēlastību. Kunga varenība atklājas Viņa vārda varenībā un Viņa troņa paaugstinātajā statusā, kas ir pāri visām tautām un augstāk par debesīm (Ps. 113:4, 5; Ps. 123:1). “Kas ir tāds kā Kungs, mūsu Dievs, kas mājo augstībā,” (Ps. 113:5) – tas ir ticības apliecinājums, ka neviens spēks pasaulē vai ārpus tās nevar izaicināt Israēla Dievu.

Nepieejamos augstumus, kuros mājo Kungs, ilustrē fakts, ka Kungs ir gatavs „pazemoties” vai „noliecas, lai skatītos uz debesīm un zemi” (sk. Ps. 113:6). Tas, ka Dievs atrodas augstumā, neliedz Viņam redzēt to, kas notiek šeit lejā. Tā Kunga žēlastība izpaužas Viņa žēlsirdīgajā gataivībā būt saistītam ar pasauli un glābt trūcīgos un nabagus no viņu bēdām. Viņa dāsnā roka acīmredzot nav apslēpta Viņa kalpiem, lai gan Viņa mājvieta atrodas augstu Debesīs.

Dieva diženums un rūpes, ko nevar pilnībā ieraudzīt Viņa apbrīnojamajā pārākumā, atklājas Viņa žēlastības un līdzjūtības darbos. Trūcīgie, nabagie un apspiestie var tiešā veidā piedzīvot Dieva augstāko varu ar ievērojamām pārmaiņām, ko Viņš var paveikt viņu labā. Paaugstinātais Dievs atklāj Savu diženumu, izmantojot Savu spēku, lai paaugstinātu nomāktos. Cilvēki var brīvi tuvoties Kungam, jo Viņa varenība un pārākums nemaina faktu, ka Viņš ir viņu žēlīgais Radītājs un Uzturētājs un ka cilvēki ir Viņa kalpi, Viņa mīļotie bērni.

Tādējādi pielūgsmi motivē ne tikai Dieva varenība, bet arī Viņa labestība. Slavēšanu neierobežo laiks un telpa (Ps. 113:2, 3). Dieva varenība un žēlastība vislabāk izpaužas Jēzū Kristū, kurš bija gatavs nolaisties no Debesīm un pazemoties līdz krusta nāvei, lai paceltu kritušo cilvēci (Fil. 2:6–8). Šeit, pie krusta, mums ir vislielākie iemesli pielūgt un slavēt Dievu par to, ko Viņš mūsu labā ir darījis.

Pakavējies pie krusta un pie tā, kas tur ir noticis ar tevi personīgi. No kā Jēzus tevi ir izglābis? Kāpēc ir tik svarīgi savā prātā paturēt krustu pirmajā vietā? _____

Neaizmirstiet visas Viņa svētības

Izlasi Ps. 103. Kā šeit ir attēlota Dieva žēlastība? _____

Ps. 103 ir uzskaitītas daudzveidīgās Kunga svētības. Tās ietver “visu, ko Viņš tev labu darījis” (Ps. 103:2) plaukstošai dzīvei (Ps. 103:3–6). Šīs svētības ir balstītas uz Dieva žēlsirdīgo raksturu un Viņa uzticību derībai ar Israēlu (Ps. 103:7–18). Tas Kungs “atceras” cilvēku vājumu un laicīgumu un ir līdzjūtīgs pret Savu tautu (sk. Ps. 103:13–17).

Atceršanās ir vairāk nekā tikai izziņas darbība. Tā ietver apņemšanos, kas izpaužas darbībā: Dievs atbrīvo un uztur Savu tautu (Ps. 103:3–13). Spēcīgie salīdzinājumi Ps. 103:11–16 ilustrē Dieva žēlastības neizmērojamo dziženumu, ko var salīdzināt tikai ar Debesu bezgalīgo plašumu (Jes. 55:9).

Kā tad cilvēkiem vajadzētu reaģēt uz Dieva mīlošo laipnību?

Pirmkārt, svētījot Kungu (Ps. 103:1, 2).

Svētību parasti saprot kā materiālu un garīgu labumu dāvināšanu kādam (1. Moz. 49:25, Ps. 5:13). Tā kā Dievs ir visu svētību avots, kā cilvēki var svētīt Dievu? Zemākstāvošais var svētīt augstākstāvošo, izsakot Viņam pateicību vai slavu (1. Ķēn. 8:66, Īj. 29:13). Dievs svētī cilvēkus, dodot tiem labu, un cilvēki svētī Dievu, slavējot Viņā labo; tas ir, godinot Viņu par Viņa žēlsirdīgo raksturu.

Otrkārt, atceroties visus Viņa labumus un Viņa derību (Ps. 103:2, 18–22), tāpat kā Kungs atceras vājo cilvēka stāvokli un derību ar Savu tautu (Ps. 103:3–13). Atceršanās ir būtisks Dieva un Viņa tautas attiecību aspekts. Kā Dievs atceras savus solījumus cilvēkiem, tā arī cilvēkiem ir jāatceras par uzticību Dievam un jāatbild Viņam ar mīlestību un paklausību.

Paturot prātā šo domu, tik atbilstoši šķiet slavenie Elenas Vaitas vārdi: “Būtu labi, ja mēs katru dienu kādu stundu pavadītu, pārdomājot Kristus dzīvi. Mums to vajadzētu aplūkot posmu pa posmam, ļaujot iztēlei uztvert katru ainu, sevišķi Viņa dzīves pēdējās dienās. Kad mēs tā kavēsimies pie Viņa lielā, par mums pienestā upura, mūsu pašāvība kļūs stiprāka, no jauna iekvēlosies mīlestība, un mēs vairāk tiksīm piepildīti ar Viņa Garu. Lai iegūtu pestīšanu, mums krusta pakājē jāapgūst grēku nožēlas un pazemošanās mācība.” (“Laikmetu ilgas” 83. lpp. oriģ.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Grēcinieka vajadzība pēc Kristus”.

Psalmos Dieva tautas balsis apvienojas, atkārtojot piedziedājumu: “Viņa žēlsirdība paliek mūžīgi”, ar to godinot Dieva mūžīgo mīlestību (Ps. 106:1; Ps. 107:1; Ps. 118:1–4, 29; Ps. 136). “Neslavēt Dievu nozīmētu aizmirst visu, ko Viņš labu darījis, nenovērtēt Dieva dāvanas. Tikai tie, kas slavē, neaizmirst. Domāšana un runāšana par Dievu vēl nav Viņa slavēšana. Slava sākas tad, kad cilvēks atzīst Dieva varenību un darbus un atbild ar Viņa labestības, žēlastības un gudrības pielūgsmi.” (Hans LaRondelle “Deliverance in the Psalms” 178. lpp.)

Dieva žēlsirdības nopietnas atzišanas nozīme kļūst vēl dziļāka, ja atceramies, ka Dieva “khesed”, proti, Viņa derības mīlestība un uzticība paliek stabila un nemainīga, neskatoties uz cilvēku grēkiem un sacelšanos pret Dievu.

“Mēs esam grēkojuši pret Viņu un neesam pelnījuši Viņa labvēlību; tomēr Viņš pats ir licis pār mūsu lūpām atskanēt šim visbrīnīšķīgākajam lūgumam: “Nepamet mūs Sava vārda dēļ, lai Tavas godības tronis nekrīt negodā! Piemini un nepārtrauc savu derību ar mums!” (Jer. 14:21) Kad mēs nākam pie Viņa, izsūdzēdami savus grēkus un atzīdami, ka esam necienīgi, tad Viņš apņemas ievērot mūsu saucienus. No Dieva Vārda piepildījuma mūsu dzīvē ir atkarīgs Viņa troņa gods.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 148. lpp. oriģ.)

Dieva žēlastības piedzīvošana savā dzīvē (Ps. 103:2) iedrošina dziesminieku teikt, ka “Kungs izpilda taisnību un tiesu visiem, kas tiek apspiesti” (Ps. 103:6, angļu NKJV). Tādējādi viņa personīgās liecības un Dieva žēlsirdības slavēšanas mērķis ir pārliecināt citus par Dieva laipnību, lai viņi arī varētu atvērt savas sirdis Dievam, saņemt Viņa glābjošo žēlastību un slavēt Dievu (Ps. 9:12, 13; Ps. 22:23–28; Ps. 66:17).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko praktiski nozīmē tas, ka Dieva žēlsirdība cilvēku glābšanai ir mūžīga? Kāpēc tas nenozīmē, ka var turpināt grēkot, jo Dieva žēlastība ir mūžīga?
2. Kā mēs savienojam Dieva piedošanu par mūsu grēkiem ar domu par Dieva sodu par grēku?
3. Kā Dieva žēlsirdības izpausmes Jaunajā Derībā saskan ar žēlastības izpausmēm Psalmos (Ef. 2:4, 5; 1. Tim. 1:16; Tit. 3:5; Ebr. 4:16)?

GUDRĪBA DZĪVOT TAISNU DZĪVI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 119:1–16, Ps. 90, Jņ. 3:16, Ps. 95:7–11, Ps. 141, Ps. 128.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam!” (Ps. 90:12)

Kā mēs redzējam, Dieva žēlastība nodrošina grēku piedošanu, un tas rada jaunu sirdi nožēlojošajam grēciniekam, kurš nu dzīvo ticībā. Dieva Vārds sniedz arī norādījumus par taisnīgu dzīvi (Ps. 119:9–16). Dieva likumu ievērošana nekādā gadījumā nav juridisku noteikumu ievērošana, bet gan dzīve tuvās attiecībās ar Dievu, svētību pilna dzīve (Ps. 119:1, 2; Ps. 128).

Tomēr taisnīga cilvēka dzīve nav bez kārdinājumiem. Dažkārt taisnos var kārdināt grēka viltīgā daba (Ps. 141:2–4), un viņi pat var iekrist šajā kārdinājumā. Dievs pieļauj pārbaudījumu laikus, lai Viņa bērnu uzticība (vai neuzticība) tiktu skaidri atklāta. Ja Dieva bērni ņem vērā Dieva norādījumus un brīdinājumus, viņu ticība tiks šķīstīta un viņu pašāvilība uz Kungu tiks stiprināta. Gudrība taisnīgai dzīvei tiek iegūta, dzīvojot kopā ar Dievu kārdinājumu un izaicinājumu vidū. Tādējādi lūgšana, lai Dievs mums māca tā skaitīt mūsu dienas, ka mēs iegūstam gudru sirdi (Ps. 90:12), atspoguļo pastāvīgu apņemšanos staigāt uzticībā Kungam.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. februārī.

Esmu apslēpis Tavu Vārdu dziļi savā sirdī

Izlasi Ps. 119:1–16, 161–168. Kā mums vajadzētu ievērot Dieva baušļus, un kādas svētības nāk, to darot? _____

_____

_____

Bibelē ticība ikdienas dzīvē ir attēlota kā svētceļojums (“staigāšana”) kopā ar Dievu pa Viņa taisnības ceļu. Ticības dzīve tiek uzturēta, staigājot “pēc Tā Kunga baušļiem” (Ps. 119:1) un “Tava vaiga spožajā gaismā” (Ps. 89:16). Tās nekādā gadījumā nav divas dažādas staigāšanas. Staigāšana Dieva vaiga gaismā nozīmē Dieva likuma ievērošanu. Tāpat arī staigāšana “pēc Tā Kunga baušļiem” ir saistīta ar Dieva meklēšanu no visas sirds (Ps. 119:1, 2, 10).

Būt “nenoziemīgā savā ceļā” ir vēl viens veids, kā Psalmi raksturo taisno dzīvi (Ps. 119:1). “Nenoziemīgs” apraksta upuri, kas ir “bez vainas” un ir pieņemams Dievam (2. Moz. 12:5). Tāpat taisna cilvēka dzīve, kas ir dzīvs upuris (Rm. 12:1), nedrīkst būt aptraipīta ar mīlestību pret grēku. Dievam veltīta dzīve ir arī “pilnīgs ceļš”, kas nozīmē, ka cilvēks savā dzīvē ieņem pareizo virzienu, kas ir tīkams Dievam (Ps. 101:2, 6; sk. arī Ps. 18:33).

Dieva baušļu ievērošanai nav nekā kopīga ar dievišķo likumu juridisku ievērošanu. Gluži pretēji, tā sastāv no labas izjušanas un saprašanas par to, kāda ir atšķirība starp pareizo un nepareizo, starp labo un ļauno (Ps. 111:10; sk. arī 1. Laiku 22:12), un tas ietver visu cilvēku, nevis tikai ārējas darbības. Būt “nenoziemīgā”, ievērot Dieva baušļus un meklēt Dievu no visas sirds ir nedalāmas attieksmes (Ps. 119:1, 2).

Dieva baušļi ir Dieva gribas atklāsmes pasaulei. Tie māca cilvēkam, kā kļūt gudram un dzīvot brīvībā un mierā (Ps. 119:7–11, 133). Dziesminieks priedējās par bauslību, jo bauslība viņam aplicina Dieva uzticību (Ps. 119:77, 174).

“Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers, un tie nekur neklūp.” (Ps. 119:165) Klupšana attēlo morālu neveiksmi. Kā lukturis dziesminieka kājām (Ps. 119:105), tā Dieva Vārds mūs pasargā no kārdinājumiem (Ps. 119:110).

Kā Kristus savā dzīvē parādīja Dieva Vārda spēku (Mt. 4:1–11)? Ko tam vajadzētu liecināt par spēku, kas nāk no sirds, kas noskaņota paklausīt Dieva likumam? _____

_____

_____

Māci mums mūsu dienas skaitīt

Izlasi Ps. 90, Ps. 102:11 un Ps. 103:14–16. Kāds ir cilvēka nepatīkamais stāvoklis? _____

Kritušā cilvēka eksistence – mūžības gaismā – ir tikai tvaiks. Tūkstoš gadi Dieva acīs ir “kā vienas nakts sardze”, kas ilgst trīs vai četras stundas (Ps. 90:4). Salīdzinot ar dievišķo laiku, cilvēka mūžs aizlido (Ps. 90:10). Spēcīgākie starp cilvēkiem ir līdzīgi vājākajiem starp augiem (Ps. 90:5, 6; Ps. 103:15, 16). Tomēr pat šī īsā dzīve ir pilna ar darbiem un bēdām (Ps. 90:10). Pat laicīgi cilvēki, kuriem nav ticības Dievam, sēro un žēlojas par dzīves īsumu, it īpaši pretstatā mūžībai, kas pastāv ārpusē un kas, kā viņi zina, draud turpināties bez viņiem.

Ps. 90 cilvēku nepatīkamais stāvoklis ir atklāts kontekstā ar Dieva kā Radītāja rūpēm par cilvēkiem. Tas Kungs ir bijis Savas tautas mājoklis visās paaudzēs (Ps. 90:1, 2). Ebreju vārds “maʿon”, “mājvieta”, attēlo Kungu kā Savas tautas patvērumu jeb aizsargu (Ps. 91:9).

Dievs savalda Savas tainās dusmas un no jauna izpleš Savu žēlastību. Dziesminieks iesaucas: “Kas gan izprot Tavu dusmu spēku!” (Ps. 90:11), norādot, ka neviens nekad nav pieredzējis, kādas ir pilna apmēra Dieva dusmas pret grēku, un tāpēc cilvēkiem ir cerība nožēlot grēkus un iegūt gudrību taisnai dzīvei.

Bībelē gudrība atspoguļota nevis tikai kā saprāts, bet arī kā godbijība pret Dievu. Gudrība, kas mums vajadzīga, ir zināt, kā „skaitīt mūsu dienas” (Ps. 90:12). Ja mēs varam skaitīt savas dienas, tas nozīmē, ka mūsu dienas ir ierobežotas, un mēs zinām, ka tās ir ierobežotas. Gudri dzīvot nozīmē dzīvot, apzinoties dzīves īslaicīgumu, un tas ved pie ticības un paklausības. Šo gudrību var iegūt tikai ar grēku nožēlu (Ps. 90:8, 12) un Dieva piedošanas, līdzjūtības un žēlastības dāvanām (Ps. 90:13, 14).

Mūsu pamatproblēma izriet nevis no tā, ka esam radīti kā cilvēki, bet gan no grēka un no tā, ko grēks ir izdarījis mūsu pasaulē. Tā postošās sekas ir redzamas visur un katrā cilvēkā.

Tomēr, pateicoties Jēzum, mums ir radīts ceļš, pa kuru iziet no mūsu nepatīkamā stāvokļa (Jņ. 1:29, Jņ. 3:14–21). Citādi mums nebūtu nekādu cerību.

Lai arī cik ātri paiet mūsu dzīve, kāds apsoliņums mums ir Jēzū? (Sk. Jņ. 3:16.) Kāda cerība mums būtu bez Viņa? _____

Kunga pārbaude

Izlasi Ps. 81:7, 8; Ps. 95:7–11 un Ps. 105:17–22. Ko šajos pantos ietver dievišķā pārbaude?

Meriba ir vieta, kur Israēls pārbaudīja Dievu, izaicinot Viņa uzticību un spēku, lai apmierinātu savas vajadzības (2. Moz. 17:1–7; Ps. 95:8, 9). Ps. 81 sniedz intriģējošu pavērsieni un atklāj to pašu notikumu kā laiku, kad Dievs pārbaudīja Israēlu (Ps. 81:8). Savas nepaklausības un neuzticēšanās dēļ (Ps. 81:12) cilvēki neizturēja Dieva pārbaudījumu.

Atsauce uz Meribu sniedz divējādu vēstījumu. Pirmkārt, Dieva tauta nedrīkst atkārtot iepriekšējo paaudžu kļūdas. Tā vietā viņiem ir jāpaļaujas uz Dievu un jāstaigā Viņa ceļš (Ps. 81:14). Otrkārt, lai gan cilvēki pārbaudījumā neizturēja, Dievs viņus glāba, kad viņi bija grūtībās (Ps. 81:8). Dieva glābjošā žēlastība pagātnē dod pārliecību par Dieva žēlastību jaunajām paaudzēm.

Ps. 105 parāda, ka pārbaudījumi bija Dieva līdzeklis, lai pārbaudītu Jāzēpa uzticību Dieva Vārdam attiecībā uz viņa nākotni (1. Moz. 37:5–10, Ps. 105:19). Ebreju “tsarap”, kas ir tulkots kā “pārbaudīt”, 19. pantā ietver “attīrīšanu”, “šķīstīšanu” vai “atbrīvošanu”. Tādējādi Dieva veiktās Jāzēpa ticības pārbaudes mērķis bija novērst jebkādas šaubas par Dieva apsolījumu un stiprināt viņa pašārvību uz Dieva vadību.

Dievišķās disciplīnas mērķis ir stiprināt Dieva bērņus un sagatavot tos apsolījuma piepildīšanai, kā parādīts Jāzēpa stāstā (Ps. 105:20–22).

Savukārt Dieva norādījumu noraidīšana izraisa pieaugošu stūrgalvību un ietiepīga cilvēka sirds nocietināšanu.

“Dievs prasa tūlītēju un nešaubīgu paklausību Saviem likumiem; bet cilvēki snauž vai arī ir sātana viltību paralizēti, kurš iečukst dažādus aizbildinājumus un ierunas un cilvēku sirdsapziņu uzvar ar vārdiem, kādus viņš teica arī levai dārzā: “Mirt nemirsiet vis.” Nepaklausība ne tikai nocietina vainīgā sirdsapziņu, bet tā tiecas samaitāt arī citu cilvēku ticību. Kas sākumā viņiem likās ļoti nepareizs, pamazām zaudē savu ļauno izskatu, pastāvīgi atrodoties viņu priekšā, līdz beidzot viņi sāk apšaubīt, vai tas tiešām ir grēks, un neapzināti iekrīt tajos pašos maldos.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 146. lpp. oriģ.)

Kāda ir bijusi jūsu pieredze, kā grēks nocietina sirdi? Kāpēc šai domai būtu jāmotivē mūs nākt pie krusta, kur mēs varam atrast spēku paklausīt? _____

Ļauno ceļu maldi

Izlasi Ps. 141. Par ko lūdz dziesminieks? _____

Ps. 141 ir lūgšana par aizsardzību pret kārdinājumiem no iekšpuses un ārpusē. Dzesminieku ne tikai apdraud ļaundari (Ps. 141:9, 10), bet viņš arī tiek kārdināts rīkoties kā ļaundaris. Pirmais vājš punkts ir savaldība runā, un dziesminieks lūdz, lai Kungs sargā viņa lūpu durvis (Ps. 141:3). Šī metafora norāda uz pilsētas vārtu apsardzi, kas Bībeles laikos aizsargāja pilsētu.

Kārdinājums ir arī tas, vai Dieva bērns ļausies taisno padomam, vai arī viņu pievilinās ļauno kārumi (Ps. 141:4, 5). Dzesminieks savu sirdi attēlo kā primāro draudu, jo tur notiek īstā cīņa. Tikai nemitīga lūgšana, kas pilna pašāvēības un uzticības Dievam, var glābt Dieva bērnu no kārdinājumiem (Ps. 141:1, 2).

Izlasi Ps. 1:1 un Ps. 141:4. Kā šeit ir attēlots kārdināšanas pieaugošais un viltīgais raksturs? _____

Ps. 141:4 ir attēlots kārdinājuma progresējošais raksturs. Pirmkārt, sirds sliecas uz ļaunumu. Otrkārt, tā piekopj ļaunos darbus (ebreju valodā lietotā vārda nozīme uzsver darbības atkārtošanos). Treškārt, sirds ēd ļaundaru kārumus, proti, pieņem viņu ļaunos darbus kā kaut ko iekārojamu.

Tāpat Ps. 1:1 kārdinājums neļauj Dieva bērnam staigāt pa Kunga ceļu, liekot viņam staigāt ar ļaunajiem, nostāties uz grēcinieku takas un visbeidzot sēdēt kopā ar nicinātājiem. Grēcinieki, ļaundari un nicinātāji – viņiem mēs nedrīkstam līdzināties un ļaut mūs novirzīt no Kunga.

Psalmi apraksta kārdinājuma progresīvo, pievilcīgo un viltīgo raksturu, un tas uzsver faktu, ka tikai pilnīga atkarība no Kunga var nodrošināt uzvaru. Psalmi uzsver to vārdu, kurus kārdinājuma laikā runā un klausās, nozīmi. Gan ļauno, gan taisno galam vajadzētu mācīt cilvēkiem meklēt gudrību pie Dieva (Ps. 1:4–6, Ps. 141:8–10). Tomēr abos psalmos Dieva bērnu galīgā attaisnošana paliek nākotnē. Tas nozīmē, ka ticīgie ir aicināti pacietīgi uzticēties Dievam un gaidīt uz Viņu.

Taisnas dzīves svētības

Izlasi Ps. 1:1–3, Ps. 112:1–9 un Ps. 128. Kādas svētības ir apsolutas tiem, kas bīstas Kungu?

Iespējams, miers ir viena no lielākajām svētībām, kas apsolutas tiem, kas godā Kungu. Ps. 1 taisnie attēloti kā koks, kas stādīts pie ūdens straumēm, kas dod augļus īstā laikā un kura lapas nenovīst (Ps. 1:3; Jer. 17:7, 8; Ec. 47:12). Šis salīdzinājums norāda uz visu svētību avotu, proti, uzturēšanos Dieva klātbūtnē Viņa svētnīcā un nepārtrauktām un mīlestības pilnām attiecībām ar Dievu. Atšķirībā no ļaunajiem, kas tiek attēloti kā pelavas, kam nav stabilitātes, vietas un nākotnes, taisnie ir kā auglīgs koks ar saknēm, kas atrodas Dieva tuvumā un kam ir mūžīgā dzīvība.

Ps. 128:2, 3 runā par Mesijas valstības svētībām, kur sēdēšana zem sava vīnogulāja un vīģes koka ir miera un labklājības simbols (Mih. 4:4). Miera svētība Jeruzalemē (Ps. 122:6–8; Ps. 128:5, 6) pauž cerību uz Mesiju, kas izbeigs ļaunumu un atjaunos pasaulē mieru.

“Izglābto mantojums Bībelē ir nosaukts par “zemi”. (Ebr. 11:14–16) Tur Debesu Gans vada savu ganāmpulku pie dzīvā ūdens avotiem. Dzīvības koks katru mēnesi nes savus augļus, un koka lapas kalpo tautām par labu. Tur ir mūžīgi plūstošas straumes, skaidras kā kristāls, un to krastos kupli koki met savu ēnu uz takām, kas sagatavotas Kunga atpirtajiem. Plaši līdzenumi vietām pāriet skaistos pakalnos, un Dieva kalni ceļ augšup savas cēlās virsotnes. Šajos mierīgajos līdzenumos, blakus šīm dzīvajām straumēm, tagad sev pastāvīgas mājas atrod Dieva ļaudis, kas tik ilgi bija klīduši kā ceļinieki.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 675. lpp. oriģ.)

Jaunā Derība apraksta šīs cerības piepildījumu Kristus otrajā atnākšanā un jaunās pasaules radīšanā (Mt. 26:29, Atkl. 21). Tāpēc, lai gan taisnie saņem daudzas svētības šajā dzīvē, Dieva labvēlības pilnība viņus sagaida tad, kad Dieva valstība tiks pilnībā atjaunota laika beigās.

Kāpēc krusts un tas, kas pie tā notika, ir Jaunajā Derībā atrodamo apsoliājumu garantija tam, ko Dievs mums ir sagatavojis? Kā mēs jau tagad varam gūt mierinājumu no šiem apsoliājumiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mūsdienās pēc gudrības tā nedzenas kā pēc laimes. Cilvēki labprātāk būtu laimīgi nekā gudri. Tomēr vai mēs varam būt patiesi laimīgi un dzīvot piepildītu dzīvi bez dievbijīgas gudrības? Psalmi skaidri atklāj, ka nevaram. Labā ziņa ir tā, ka mums netiek lūgts izvēlēties starp gudrību un laimi. Dieva gudrība ir tā, kas sniedz patiesu laimi.

To ilustrē vienkāršs piemērs no ebreju valodas. Ebreju valodā vārds “soļi” (ašurei) izklausās ļoti līdzīgi vārdam “laime” (ašrei). Lai gan tulkojumos mums trūkst šīs saistības, tā sniedz spēcīgu vēstījumu: “soļi”, kas turas uz Dieva ceļa, ved uz “laimīgu” dzīvi (Ps. 1:1, Ps. 17:5, Ps. 37:31, Ps. 44:19, Ps. 89:16, Ps. 119:1). Bībelē ne gudrība, ne laime nav abstrakts jēdziens, bet gan reāla pieredze.

Abi ir atrodamī attiecībās ar Dievu, kas sastāv no cieņas, slavēšanas, spēka atrašanas un uzticēšanās Dievam. Ps. 25:14 teikts, ka “Kunga draudzība ir ar tiem, kas Viņu bīstas, un Viņa derība ar viņiem vedīs tos pie istās atziņas”.

“Pateicība Dievam, ka Viņš mums ir atklājis daudzas krāšņas ainas. Apkoposim Viņa mīlestības svētīgos apliecinājumus, lai pastāvīgi varētu uz tiem skatīties. Lūk, Dieva Dēls, savu dievišķību ietēpis cilvēka miesā, atstāj Tēva troni, lai cilvēku varētu izglābt no sātana varas; Viņa uzvara mūsu labā, kas cilvēkiem atver Debesis, dod iespēju ieskatīties tur, kur atklājas Dieva godība. Tur kritusī cilvēce, pacelta no sabrukuma bedres, kur to bija iegrūdis grēks, no jauna savienota ar bezgalīgo Dievu un ticībā mūsu Glābējam, kas izturējis dievišķo pārbaudi, ietērpta Kristus taisnībā un paaugstināta pie Viņa troņa – vai tās nav ainas, par kurām Dievs vēlas, lai mēs tās pārdomātu!” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 118. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Dieva Vārds var kļūt par prieku, ne tikai pamācību, avotu? Kā Dieva Vārda uzņemšana ir saistīta ar palikšanu Jēzū Kristū, kurš pats ir Vārds (Jņ. 1:1; Jņ. 15:5, 7)?

2. Kas notiek, ja cilvēki apzināti un pastāvīgi noraida Dieva mācību (Ps. 81, Ps. 95)? Kāpēc, jūsuprāt, tā notiek?

3. Kāpēc ļauno ceļš dažreiz var šķist vēlamāks nekā taisno padoms? (Ps. 141) Tas ir, kā mēs varam tikt galā ar šķietamo faktu, ka daudziem ļaunajiem klājas ļoti labi?

SVĒTĪTS TAS, KURŠ NĀK KUNGA VĀRDĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 23, Jņ. 10:11–15, Ps. 22, Ps. 89:28–33, Kol. 1:16, Ps. 2, Ebr. 7:20–28.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Akmens, ko namdari nometuši pie malas, ir kļuvis par stūra akmeni. Tas ir Tā Kunga darbs, un tas ir brīnums mūsu acīs.” (Ps. 118:22, 23)

Psalmi liecina par Kristus personību un kalpošanu. Psalmos ir redzami gandrīz visi Viņa darba aspekti pestīšanas plānā. Tajos dažādos veidos tiek iepriekš atklāta un paredzēta Kristus dzīve un darbs, bieži vien ar ievērojamu precizitāti.

Psalmos atklātās tēmas ietver Kristus dievību, Viņu kā Dēlu, Viņa paklausību, Viņa degsmi par Dieva templi, Viņa kā Labā Gana identitāti, nodevību pret Viņu, Viņa ciešanas, to, ka Viņa kauli netiks salauzti, Viņa nāvi, augšāmcelšanos, debesbraukšanu, priesterību un valstību. Tas viss ir Psalmos uzrakstīts, pravietots daudzus gadsimtus pirms Jēzus nākšanas miesā.

Nav brīnums, ka, piemēram, runājot par Savu kalpošanu ar mācekļiem ceļā uz Emavu (Lk. 24:44), Jēzus norādīja uz Psalmiem. Viņš vēlējās, lai viņi Psalmos atrod pierādījumus tam, kas Viņš ir.

Daži no psalmiem, kas ir piepildījušies Kristū, ir Ps. 24, 45, 72 un 101 (ideālais ķēniņš un tiesnesis), Ps. 88 un 102 (ciešanās esošā Dieva kalpa lūgšanas).

Visos psalmos, pateicoties dziesminieka žēlabām, pateicībām, slavinājumiem un saucieniem pēc taisnības un glābšanas, mēs varam dzirdēt atbalsis Kristus lūgšanai par pasaules pestīšanu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. martā.

Dievišķais, sevi upurējošais Gans

Izlasi Ps. 23, Ps. 28:9, Ps. 80:2, Ps. 78:52, 53, Ps. 79:13 un Ps. 100:3. Kā šajos pantos ir attēlota saikne starp Kungu un Viņa ļaudīm? _____

Kungs kā Gans un Dieva tauta kā Viņa ganību avis izgaismo Dieva vadību un uzturošās rūpes par Savu tautu, kā arī cilvēku atkarību no Dieva viņu vajadzību apmierināšanā. Metafora norāda uz tuvumu starp Dievu un Viņa tautu, jo gani dzīvoja kopā ar saviem ganāmpulkiem un rūpējās par katru aitu atsevišķi. Gana tēls arī uzsver Dieva īpašumtiesības uz Savu ganāmpulku, ko garantē divas spēcīgas saites: radīšana (Ps. 95:6, 7; Ps. 100:3) un derība (Ps. 28:9, Ebr. 13:20).

Dievišķā Gana tēls, kurš ved Jāzepu kā ganāmpulku (Ps. 80:2), iespējams, norāda uz Jēkaba svētību Jāzepam, kurā Dievs attēlots kā Israēla Gans, un tādējādi atsaucas uz šo lielo solījumu un svētību (1. Moz. 49:24).

Ķēniņus uzskatīja par savas tautas ganiem (2. Sam. 5:2). Tomēr tikai Dievs patiesi ir pelnījis šo titulu, jo vairums ķēniņu nedzīvoja saskaņā ar šo aicinājumu. To darīja tikai Jēzus, tāpēc Viņu sauc par Labo Ganu.

Izlasi Jņ. 10:11–15. Ko Jēzus saka par Sevi kā par Labo Ganu? _____

Ciešā saikne starp dievišķo Ganu un Viņa ganāmpulku ir redzama tajā, ka ganāmpulks nepārprotami pazīst Gana balsi (Jņ. 10:4, 27). Līdz pat mūsdienām Tuvo Austrumu gani var atdalīt sajaukušos ganāmpulkus, vienkārši sasaucot savas aitas, jo tās atpazīst sava gana balsi.

Reizēm Dieva ganāmpulks piedzīvo dažādas ciešanas, ko cilvēki saprot kā Dieva neapmierinātības un pamestības zīmi. Tomēr Labais Gans nekad nepamet savas nokļīdušās avis, bet meklē tās, lai izglābtu. Tas ir spēcīgs Dieva attiecību ar Viņa ļaudīm ainojums. Viņš ir gatavs mirt par savām avīm (Jņ. 10:11, 15) un paradoksālā kārtā kļūt par upura Jēru viņu labā (Jņ. 1:29). Turklāt Jēzus apstiprināja, ka aicinās Savas avis citās kūtīs un apvienos tās vienā ganāmpulkā (Jņ. 10:16).

Kā mēs savā ikdienā praktiski varam izmantot to, kas mums ir apsolīts no Jēzus kā Labā Gana? _____

Mesija, kas cieš

Izlasi Ps. 22 un Ps. 118:22. Kā Mesija izturējās pret tiem, ko Viņš bija nācis glābt? _____

Daudzos psalmos ir paustas mokošas sajūtas par ciešanu pilno Mesijas pilnīgo pamešanu (piem., Ps. 42, 88, 102). Ps. 22 ir tiešs mesiāniskais pravietojums, jo daudzas šī psalma detaļas nevar vēsturiski saistīt ar ķēniņu Dāvidu, bet lieliski atbilst Kristus nāves apstākļiem. Jēzus pie krusta lūdza ar Ps. 22:1 vārdiem (Mt. 27:46).

Kristus mokas, ko radīja atšķirtība no Tēva, izsauca tas, ka Kristus nesa visas pasaules grēkus, un šīs mokas var izmērīt tikai pēc Viņu tuvības pakāpes, proti, pēc Viņu vienotības, kurai nav līdzīgas (Jņ. 1:1, 2; Jņ. 10:30). Tomēr pat neizsakāmo ciešanu dziļums nespēja salauzt vienotību starp Tēvu un Dēlu. Savā pilnīgajā pamestībā Kristus bez nosacījumiem uztic Sevi Tēvam, neskatoties uz to, cik lielu izmisumu Viņš piedzīvo.

“Kā mūsu Vietniekam un Galvotājam Kristum bija uzlikti visi mūsu noziegumi. Viņš tika pieskaitīts pārkāpējiem, lai Viņš mūs varētu atpirkt no bauslības nosodījuma. Viņa sirdi spieda ikviena Ādama pēcnācēja noziegumi. Dieva ienaidis pret grēku un ārkārtējā nepatika pret jebkādu netaisnību Viņa Dēla dvēseli pildīja ar šausmām.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 753. lpp. oriģ.)

Bīstamo dzīvnieku tēli – spēcīgie buļļi, rūcošās lauvas un suņi – izgaismo cilvēku nežēlību un naidīgumu, ko Kristus, kas tiek salīdzināts ar nekaitīgu un bezpalīdzīgu tārpu, sastapa Savās pēdējās stundās. Ps. 22 ar pārsteidzošu precizitāti uzrakstītas pūļa indīgās piezīmes, kas ņirgājās par Jēzu ar Viņa paša Tēvam teiktajiem vārdiem (Ps. 22:2, 9; Mt. 27:43), kā arī notikums ar karavīriem, kas sadala Jēzus drēbes (Ps. 22:19, Mt. 27:35). Cilvēki toreiz nesaprata, ka “tārps”, kuru viņi centās sagraut, kļūs par tempļa galveno “stūrakmeni” un nodrošinās tā pamatu (Ps. 118:22).

Atstumtais Mesija pēc Savas augšāmcelšanās no mirušajiem kļuva par pestīšanas Avotu Dieva tautai (Mt. 21:42, Ap. d. 4:10–12). Kristus cieta cilvēces noraidījumu, bet Dievs pagodināja Savu Dēlu, padarot Viņu par galveno dzīvo “stūrakmeni” Dieva garīgajā templī (Ef. 2:20–22, 1Pt. 2:4–8). Tiem, kas noraida šo akmeni, proti, Dieva pestīšanas līdzekli, tas kļūs par tiesas līdzekli (Jes. 8:14, Mt. 21:44).

Jēzus pie krusta samaksāja sodu par katru grēku, ko jebkad esi izdarījis. Kā tam, ka Viņš cieta tavā labā, vajadzētu ietekmēt tavu dzīvesveidu, proti, kāpēc tev grēku vajadzētu uzskatīt par tik ļoti riebīgu? _____

Mūžīgi uzticīgs Viņa derībai

Izlasi Ps. 89:28–33, 39–47 un Ps. 132:10–12. Par ko ir Dāvida derība? Kas, šķiet, to ir apdraudējis? _____

Dāvida derība ietver Dieva apsolījumu par mūžīgu atbalstu Dāvida līnijai un Dieva tautas labklājību (2. Sam. 7:5–16; Ps. 89:2–5, 20–38; Ps. 132:12–18). Derības pastāvīgums tika noteikts ar Dieva svinīgo zvērestu un ķēniņa uzticību Dievam. Tomēr pat uzticīgie ķēniņi, piemēram, ķēniņš Dāvids, ne vienmēr bija uzticīgi Kungam. Ps. 89 izteikta nožēla par skarbo realitāti, kas, šķiet, norāda, ka Dāvida derības krāšņie solījumi ir zaudēti. Vai Dievs Israēlu bezcerīgi atstājis? Atbilde, protams, ir – nē!

Jā, Dieva dusmas ir Viņa sprieduma izpausme (Ps. 38:2, Ps. 74:1). Tomēr tas nav mūžīgs, jo Dieva mūžīgā mīlestība piedod cilvēkiem grēkus, kad viņi tos nožēlo. Taču, kamēr tas turpinās, Dieva neapmierinātība ar saviem maldīgajiem cilvēkiem ir nopietna. Cilvēki izjūt savas nepaklausības rūgtās sekas un apzinās savu grēku smagumu (Ps. 89:39–47). Tomēr viņi jautā: “Cik ilgi?”, apelējot pie Dieva dusmu pārejošā rakstura (Ps. 89:47). Atjaunota cerība rodas no jaunas pārliecības par Dieva uzticību “atcerēties” Savu žēlastību (Ps. 89:48, 51).

Īsāk sakot, lai gan cilvēkam pildāmā derības puse netika izpildīta, ļaudis varēja dusēt Dieva nemainīgo nodomu apsolījumā, ko nodrošināja Mesija, kurš iemieso visu Israēla un visas pasaules taisnību un pestīšanu. Tas nozīmē, ka galu galā Dievs uzvarēs un Viņa mūžīgā valstība tiks nodibināta uz visiem laikiem, bet tikai Jēzus, nevis Dieva ļaužu dēļ.

Jēzus Kristus ir Dāvida Dēls un Mesija (Mt. 1:1, Ebr. 1:8). Viņu sauc par “visas radības pirmdzimto” (Kol. 1:15), atsaucoties uz Ps. 89:28, kurā Dāvids, kas bija Kristus simbols, tiek saukts par Dieva pirmdzimto. “Es viņu iecelšu par pirmdzimto, par visaugstāko zemes ķēniņu starpā.”

Skaidrs, ka nosaukums “pirmdzimtais” neizsaka Dāvida bioloģisko statusu, jo Dāvids bija savu vecāku astotais bērns (1. Sam. 16:10, 11). Tas pats ir ar Jēzu. Šis tituls apzīmē Viņa īpašo godu un autoritāti (Kol. 1:16, 20–22). Dievs padarīja Jēzu par augstāko ķēniņu pār visu pasauli, kad Viņš uzmodināja Jēzu no miroņiem (Ap. d. 2:30, 31).

Izlasi Kol. 1:16, 20–22. Ko šie panti mums māca par to, kas bija Jēzus un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā? Kādu apsolījumu jūs varat no tā paņemt sev? _____

Mūžīgais Kēniņš, kas nepārspējams Savā spēkā

Izlasi Ps. 2, Ps. 110:1–3; 5–6, Ps. 89:5, 14–18. Ko šie panti māca mums par Kristu kā Kēniņu? _____

Dieva kā Mesijas Tēva ainojums norāda uz kēniņa kronēšanu, kad kēniņš tika pieņemts Dieva derībā (Ps. 2:7, Ps. 89:26–28). Ps. 2:7 paredz Kristus augšāmcelšanos un paaugstināšanu kā jaunās mūžīgās derības un Kristus ķēnišķīgās priesterības rītausmu (Ap. d. 13:33–39, Ebr. 1:5, Ebr. 5:5). Mesija sēž pie Dieva labās rokas kā Tāds, kam ir citur neredzēts gods un vara (Ps. 110:1; Ap. d. 7:55, 56). “Turklāt mijiedarbība starp Kungu un ‘svaidīto’ (Mesiju) pat liecina par nodomu identificēt šo Dāvida Mesiju ar pašu Kungu. [...] Ja tas, kas sēž labajā pusē, ir Kungs, tad Kungs ir Mesija, jo pēdējais arī ir redzams pa labi [skat. Ps. 110:1, 5.]” (Jacques Doukhan “On the Way to Emmaus” (Clarksville, MD: Lederer Books, 2012), 26., 27. lpp.)

Galu galā Kristum būs absolūta uzvara pār saviem ienaidniekiem. Ienaidnieku padarīšana par “kāju pameslu” ir ainojums, kas atspoguļo seno Tuvo Austrumu valdnieku paražu likt kājas uz uzvarēto ienaidnieku kakla, lai demonstrētu pilnīgu dominēšanu pār tiem. Tomēr Kristus zizlis šeit nav šausmu rīks (Ps. 2:9, Ps. 110:2).

Zizli (“nūju”) sākotnēji turēja cilšu vadoņi kā cilts simbolu (4. Moz. 17:2–10). Kristus zizlis nāk no Ciānas, jo Viņš pārstāv Ciānas ļaudis. Viņa nūja ir dievišķās tiesas simbols, kas izbeidz ļaunuma valdīšanu un attēlo Kristus nepārspējamo valdīšanu (Atkl. 2:27, Atkl. 12:5). Pat ļaunajiem kēniņiem tiek dota iespēja nožēlot grēkus un pakļauties Mesijam (Ps. 2:10–12).

Grafisks Kristus galīgās uzvaras attēlojums ir atrodams Daniēla grāmatas 7. nodaļas pirmsadventes ainā, kas parāda, ka pēc sprieduma pasludināšanas “Visaugstākā svēto labā” (Dan. 7:22, angļu NKJV) ir nodibināta Viņa valstība, un “Viņa valstība ir mūžīga valstība” (Dan. 7:27, angļu NKJV). Pateicoties krustam, valstības apsolījums ir nodrošināts.

Svētība tiek apsolīta visiem, kas paļaujas uz Kēniņu, un ļaudis priecājas par Mesijas augstāko un taisnīgo valdīšanu (Ps. 2:12, Ps. 89:16–18).

Cik jauki ir apzināties, ka, jā, galu galā labais uzvarēs ļauno, taisnīgums tiks izpildīts un sāpes un ciešanas tiks uz visiem laikiem uzvarētas. Kā šai patiesībai vajadzētu mūs mierināt tagad, kad no cilvēciskā viedokļa šķiet, ka ļaunums plaukst? _____

Mūžīgais priesteris pēc Melhisedeka kārtas

Izlasi Ps. 110:4–7. Ar ko Kristus priesterība ir unikāla, un kādu lielu cerību mēs varam atrast Kristus Debesu priesterībā? _____

Dievs apveltī Mesiju ar mūžīgu valstību (Ps. 110:1–3) un augstāka līmeņa priesterību pēc Melhisedeka kārtas (Ps. 110:4–7). Tas Kungs apzīmogo Savu vārdu ar svinīgu solījumu (Ebr. 6:18). Dieva zvērests dāvāt mums priesteri bez vainas ir Viņa žēlastības zīme. Cilvēku grēki un atklātā sacelšanās pastāvīgi mudina Dievu pamest Savus ļaudis, taču Dieva zvērests ir nemainīgs un garantē Dieva žēlastību, kas atceļ spriedumu pār nožēlojošiem cilvēkiem (2. Moz. 32:14, Ps. 106:45).

Dievišķais zvērests ievieš jaunu elementu Dāvida derībā, paziņojot, ka ķēniņš Mesija ir arī Priesteris (Ps. 110:4). Israēla ķēniņi nekad nevarēja darboties kā levītu priesteri (4. Moz. 8:19, 2. Laiku 26:16–21). Kad Raksti piemin ķēniņus vai cilvēkus, kas upurē, tas nozīmē, ka viņi nes upurus priesteriem, kuri tos upurēja. Ps. 110 izceļ ķēniņu Mesiju no citiem Israēla ķēniņiem un priesteriem. Kristus mūžīgā priesterība izriet no Melhisedeka, kurš bija gan Salemas (Jeruzalemes) ķēniņš, gan “Visaugstākā Dieva” priesteris (1. Moz. 14:18–20). Vecajā Derībā nekur nav minēts, ka ķēniņam Dāvidam vai kādam citam israēliešu ķēniņam būtu priesterība pēc Melhisedeka kārtas, izņemot Ps. 110. Skaidrs, ka psalms runā par īpašu ķēniņu-priesteri Israēla vēsturē.

Izlasi Ebr. 7:20–28. Kāda ietekme ir tam, ka Kristus ir Augstais Priesteris? _____

Būdams gan dievišķais ķēniņš, gan mūžīgais Priesteris, Kristus ir nesalīdzināmi pārāks pār cilvēku priesteriem un ķēniņiem; tāpēc mums var būt cerība. Kristus apstiprina augstāko derību, kas balstās uz Dieva zvērestu, nevis cilvēku apsolījumiem. Viņš kalpo Debesu svētnīcā. Viņa priesterību neietekmē grēks vai nāve, kā tas ir ar cilvēku priesteriem, un tādējādi Viņš var aizlūgt par Savu tautu un glābt to uz visiem laikiem. Kristus kā bezvainīgā un līdzjūtīgā priestera samierināšanas darbs sniedz Viņa ļaudīm ilgstošu pārliecību par palikšanu Dieva klātbūtnē (Ebr. 6:19, 20). Kristus ķēnišķīgā priesterība atceļ ļaunuma varu ne tikai cilvēku sirdīs, bet arī pasaulē. Viņš turēs Ps. 2 doto apsolījumu, ka ikvienu tauta un valdnieks būs pakļauti Kristus Jēzus ķēnišķīgajai tiesai (Ps. 2:6–9; Ps. 110:1, 2, 5, 6). Jēzus brīnišķīgā ķēnišķīgā priesterība prasa pilnīgu mūsu paklausību un uzticību.

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Dievs ar mums” (19.–26. lpp. oriģ.).

Saturot gan Kristus lūgšanas, gan lūgšanas par Kristu, Psalmi sniedz unikālu atklāsmi par Kristus personību un atpestīšanas kalpošanu, kurā Viņš ir “Dievs ar mums” (Mt. 1:23). Jēzus ir “Dievs ar mums” cīņā ar pamestību un ciešanām. Viņš ir “Dievs ar mums” saucienos pēc taisnības un glābšanas. Jēzus ir “Dievs ar mums”, nepametot mūs pazušāni un izmisumam, bet rādot mums uzvarošas ticības ceļu. Viņš mums kļūva par mūžīgo priesteri un ķēniņu, lai glābtu mūs no mūžīgā grēka nolemtības. Kristū, pilnīgajā Dāvida izcelsmes Ķēniņā, piepildās visi Dieva svētie pestīšanas apsolījumi (2kor. 1:20).

Elena Vaita ar izpratni apraksta Kristus vienotību ar cilvēci: “Ar savu cilvēcisko dabu Kristus aizsniedza cilvēci, bet ar dievišķo dabu Viņš satvēra Dieva troni. Kā Cilvēka Dēls Viņš mums rādīja paklausības piemēru, bet kā Dieva Dēls Viņš dod spēku paklausīt. Tas bija Kristus, kas no ērkšķu krūma pie Horeba kalna runāja uz Mozu, sacīdams: ‘ES ESMU, kas ES ESMU (.). Tā tev jārunā ar Israēla bērniem: ‘ES ESMU’ – tas mani sūtījis pie jums.’ (2. Moz. 3:14) Tā bija Israēla atbrīvošanas ķīla. Kad Kristus nāca ‘cilvēka līdzībā’, Viņš sevi pasludināja par ‘ES ESMU’. Betlēmes Bērns, lēnprātīgais un pazemīgais Pestītājs ir Dievs, ‘parādīts miesā’ (1. Tim. 3:16). Mums Viņš saka: ‘ES ESMU Labais Gans’, ‘ES ESMU Dzīvā Maize’, ‘ES ESMU Ceļš, Patiesība un Dzīvība’ (Jņ. 10:11; 6:51; 14:6). ‘Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes’ (Mt. 28:18). Es esmu visu apsolījumu nodrošinājums. Es Esmu – tāpēc nebaidieties!” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 24., 25. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Dievs ir parādījis Savu nelokāmo uzticību derībai, neskatoties uz cilvēku neuzticību? Kādu pārliecību tas sniedz grūtībās nonākušajiem Dieva bērniem mūsdienās?
2. Kā Kristus unikālā un augstākā priesterība pēc Melhisedeka kārtas stiprina Dieva tautas pārliecību par glābšanu?
3. Evaņģēliji parāda, ka daudzi Psalmos dotie mesiāniskie apsolījumi piepildījās Jēzū Kristū. Kā tas parāda Dieva Vārda patiesumu? Kāpēc mums ir jāpretojas jebkurai sajūtai, kas vājina mūsu uzticību Dieva Vārdam?
4. Kādu lielu mierinājumu mēs varam gūt no Kristus vārdiem: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes” (Mt. 28:18)? Kā mēs izmantojam šo apsolījumu savā pieredzē?

MĀCĪBAS NO PAGĀTNES

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 78, Ps. 105, Gal. 3:29, Ps. 106, Ps. 80, 4. Moz. 6:22–27, Ps. 135.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Ko esam dzirdējuši un zinām un ko mūsu tēvi mums ir stāstījuši, to mēs neslēpsim viņu bērniem, to mēs stāstīsim viņu pēcnācējiem: Tā Kunga slavenos darbus un Viņa spēku, un Viņa brīnumus, ko Viņš ir darījis.” (Ps. 78:3, 4)

Daudzos psalmos slavēšana izpaužas kā stāstījums par Kunga varenajiem glābšanas darbiem. Šos psalmus bieži sauc par “glābšanas vēstures psalmiem” vai “vēsturiskajiem psalmiem”. Daži psalmi vēršas pie Dieva ļaudīm, liekot tiem mācīties no savas vēstures, jo īpaši no savām un senču kļūdām. Atsevišķos vēsturiskos psalmos dominē dziesmas stils, kas izceļ Dieva brīnišķīgos darbus Dieva ļaužu labā pagātnē un stiprina viņu pašāvēību uz Kungu, kurš spēj viņus atbrīvot no pašreizējām grūtībām un arī uzticīgi to dara.

Vēsturisko psalmu īpašā pievilcība ir tas, ka tie palīdz mums ieraudzīt savu dzīvi kā daļu no Dieva tautas vēstures un uzskatīt šo pagātņi par savējo. Tā kā mēs esam pieņemti vēsturiskās Dieva tautas ģimenē caur Kristu (Rm. 8:15; Rm. 9:24–26; Gal. 4:6, 7), senās Israēla tautas vēsturiskais mantojums patiešām ir stāsts par mūsu garīgajiem senčiem. Tāpēc mēs varam un mums vajadzētu mācīties no viņu pagātnes, kas pieder arī mums.

Augstākais mērķis ir apzināties, ka katrai Dieva ļaužu paaudzei ir neliela, bet nozīmīga loma vēsturiskajā Dieva augstāko nodomu attīstībā lielajā cīņā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. martā.

Kunga nebeidzamā uzticība

Izlasi Ps. 78. Kādi trīs galvenie vēstures laikmeti šajā psalmā ir izgaismoti? Kādas atkārtotas mācības Asafs gūst no katra perioda? _____

Izraēla pagātne izgaismo Dieva uzticību un Izraēla neuzticību. Šie stāsti māca nākamajam paaudzēm neatkārtot savu senču kļūdas, bet uzticēties Dievam un palikt uzticīgiem Viņa derībai. Dziesminieks izmanto vēsturi kā līdzību (Ps. 78:2), kas nozīmē, ka cilvēkiem vajadzētu dziļi pārdomāt psalma vēstījumu un pašiem meklēt tā nozīmi. Ps. 78:2 ir pravietisks apraksts par Jēzus mācīšanas metodi līdzībās (Mt. 13:34, 35).

Psalmā atspoguļota arī iziešana no Ēģiptes (Ps. 78:9–54), apmešanās Kanaānā (Ps. 78:55–64) un Dāvida laiks (Ps. 78:65–72). Tas parāda Kunga cildenos darbus un sekas, ko ļaudis piedzīvoja, laužot ar Dievu noslēgto derību. Israēla vēsturē ir aprakstīti daudzi veidi, kā cilvēki neuzticējās Dievam, īpaši ar elkdievību (Ps. 78:58).

Dziesminieks tomēr izsver Israēla neuzticības sakni: viņi aizmirs, ko Dievs bija darījis viņu labā, neuzticējās Viņam, izaicināja Dievu (Ps. 78:18, 41, 56), sacēlās pret Viņu un nespēja ievērot Viņa likumu, Viņa derību un Viņa liecības (Ps. 78:10, 37, 56). Uzsverot šīs īpašās neļautības formas, dziesminieks norāda, ka Israēla noraidīšana vēsturē ir radusies viena galvenā grēka dēļ, proti, cilvēkiem nespējot uzticēties Kungam (Ps. 78:7, 8).

Lasot psalmu, jābrīnās par cilvēku pastāvīgo stūrgalvību un garīgo aklumu pretstatā Kunga bezgalīgajai pacietībai un žēlastībai. Kāpēc katra nākamā paaudze mācījās tik lēni?

Pirms pārmērīgi nosodām iepriekšējās paaudzes, mums vajadzētu padomāt par sevi. Vai arī mēs neaizmirstam par Dieva pagātnes brīnumiem un vai ievērojam Viņa derības prasības? Psalmam nemudina cilvēkus pajautāt uz saviem darbiem. Tā vietā Ps. 78 parāda cilvēka gribas veltīgumu, ja vien tā nav balstīta uz pastāvīgu Dieva uzticības apziņu un Viņa žēlastības pieņemšanu. Dieva ļaužu neveiksmīgās cīņas (Ps. 78:9, 62–64) izskaidro psalma mācību, ka cilvēku centieni, neīstenojot uzticību Dievam, ir lemti neveiksmei.

Kādas mācības jūs esat guvuši vai jums vajadzēja gūt no savām pagātnes kļūdām? _____

Vēstures pieminēšana un Dieva slavēšana

Izlasi Ps. 105. Kādi vēstures notikumi un kādas mācības ir izgaismotas šajā psalmā?

Ps. 105 atgādina galvenos notikumus, kas veidoja derības attiecības starp Kungu un Viņa tautu Israēlu. Tajā galvenā uzmanība pievērsta Dieva derībai ar Ābrahāmu – dot viņam un viņa pēcnācējiem apsolīto zemi – un tam, kā šis apsolījums, kas tika atkārtots Īzakam un Jēkabam, piepildījās ar Jāzepa, Mozus un Ārona starpniecību, kā arī Kānaānas iekarošanas laikā. Psalmam dod cerību Dieva ļaudīm visās paaudzēs, jo Dieva brīnišķīgie darbi pagātnē garantē nemainīgu Dieva mīlestību pret Saviem ļaudīm visos laikos (Ps. 105:1–5, 7, 8).

Ps. 105 atgādina Ps. 78 (skat. vakardienas tēmu), uzsverot Dieva uzticību Saviem ļaudīm vēsturē, un tas tiek darīts, lai pagodinātu Dievu un iedvesmotu uzticību. Tomēr, atšķirībā no Ps. 78, Ps. 105 nav pieminētas cilvēku pagātnes kļūdas. Šim psalmam ir cits mērķis.

Ps. 105 vēsture tiek pārstāstīta ar Israēla lielāko sentēvu dzīves palīdzību, parādot Dieva aizgādības pilno vadību un sentēvu pacietīgo izturību grūtībās. Sentēvu neatlaidība un lojalitāte Dievam tika bagātīgi atalgota. Tādējādi Ps. 105 aicina cilvēkus atdarināt sentēvu ticību un ar paļāvību gaidīt Dieva glābšanu savā laikā.

Ps. 105 ir dziesma (Ps. 105:1–7), kas parāda – lai patiesi slavētu Dievu, Dieva ļaudīm ir jāzina savas vēstures fakti. Vēsture sniedz gan apstiprinājumu mūsu ticībai, gan neskaitāmus iemeslus Dieva slavēšanai.

Ticīgie tiek uzrunāti kā Ābrahāma pēcnācēji un Jēkaba bērni (Ps. 105:6), tādējādi uzskatot tos par piepildījumu Ābrahāmam dotajam Dieva apsolījumam – darīt viņu par lielu tautu (1. Moz. 15:3–6). Dziesminieks uzsver pēctecību starp sentēviem un nākamajām Dieva tautas paaudzēm. Viņš uzsver, ka “Viņa tiesas ir visā pasaulē” (Ps. 105:7, angļu NKJV), tādējādi mudinot lūdžējus neaizmirst, ka “mūsu Dievs” ir arī visas pasaules augstākais Kungs un Viņa laipnība attiecas uz visām tautām (Ps. 96:1, Ps. 97:1). Tas nepārprotami ir aicinājums uz uzticību katrai ticīgo paaudzei.

Kā mums, septītās dienas adventistiem, būtu jāredz sevi šajos ciltsrakstos, sākot jau no Ābrahāma? (Sk. Gal. 3:29.) Kādas mācības mums vajadzētu apgūt no šīs vēstures? _

Vēstures pieminēšana un nožēla

Izlasi Ps. 106. Kādi vēsturiski notikumi un to mācības izgaismotas šajā psalmā? _____

Ps. 106 atsauc atmiņā galvenos notikumus Israēla vēsturē, tostarp iziešanu no Ēģiptes, uzturēšanos tuksnesī un dzīvi Kānaānā. Tajā uzsvērti tēvu šausminošie grēki, kas kulmināciju sasniedza paaudzē, kas tika aizvesta trimdā. Acīmredzot psalms gandrīz noteikti tika uzrakstīts, kad tauta atradās Babilonijā vai pēc tam, kad viņi bija atgriezušies mājās, un dziesminieks, Svētā Gara iedvesmots, stāstīja Dieva ļaudīm šos vēsturiskos notikumus un mācības, kas cilvēkiem bija no tiem jāapgūst.

Ar šis psalms, tāpat kā citi, norāda uz Dieva uzticību Savai žēlastības derībai, ar kuru Viņš pagātnē izglāba Savus ļaudis (Ps. 106:45). Tas pauž cerību, ka Dievs atkal izrādīs labvēlību Savai nožēlojošajai tautai un izvedīs no citu tautu vidus (Ps. 106:47). Lūgums pēc pašreizējās atbrīvošanas nav kaut kāda ilgpilna doma, bet gan ticības lūgšana, kas balstīta uz pārliecību par Dieva glābšanu pagātnē (Ps. 106:1–3) un Viņa nelokāmo uzticību Savai derībai ar Saviem ļaudīm.

Atmiņas par Israēla vēsturiskajām neveiksmēm Ps. 106 ir neatņemama daļa no tautas grēksūdzes un atzīšanas, ka viņi nav labāki par saviem senčiem. Pašreizējā paaudze atzīst, ka tā ir vēl sliktāka par senčiem, jo tā zināja iepriekšējo paaudžu grēku sekas un to, kā Dievs, pateicoties Savai lielajai pacietībai un žēlastībai, glāba viņus, lai gan bija apzināti staigājuši ļaunos ceļos. Ja tas attiecas uz viņiem, padomājiet par to, cik daudz vairāk tas attiecas uz mums šodien, kam ir Dieva rakstura un glābjošās žēlastības atklāsmes, kas atklājusies Jēzū un pie krusta.

Labā ziņa no Ps. 106 ir tāda, ka Dieva nelokāmā mīlestība vienmēr ir pārāka par cilvēku grēkiem (Ps. 106:8–10, 30, 43–46). Mozus un Pinehasa galvenā loma Dieva dusmu novēršanā norāda uz Kristus aizlūguma nozīmi ticīgo labā. Tikai personīga Dieva žēlastības pieredze var pagātnes pieredzi pārvērst mūsu stāstā.

Ps. 106:13 teikts: “Tie drīz aizmirsā Viņa darbus; viņi negaidīja Viņa padomu” (angļu NKJV). Kāpēc tas tik viegli var notikt arī ar mums? _____

Līdzība par Kunga vīnadārzu

Izlasi Ps. 80. Kā šajā psalmā ir attēloti Dieva ļaudis, un pēc kādas lielas cerības viņi lūdz? _____

Israēls ir attēlots kā vīnadārzs, ko Dievs ar saknēm izrāva no Ēģiptes, no apspiešanas vietas, un pārcēla uz apsolīto pārpilnības zemi. Salīdzinājums ar vīnadārzu ietver to, ka Dievs izredzēja Israēlu, kā arī Viņa aizgādības rūpes (izlasi arī 1. Moz. 49:11, 12, 22; 5. Moz. 7:7–11).

Tomēr Ps. 80 Dieva vīnadārzs ir Viņu sadusmojjs (Ps. 80:12). Praviēši pasludina vīnadārza iznīcināšanu kā Dieva tiesas zīmi, jo vīnogas ir kļuvušas sliktas (Jes. 5:1–7, Jer. 2:21).

Tomēr Ps. 80 neapsver dievišķās tiesas iemeslus. Ņemot vērā Dieva žēlastības dziļumus, dziesminieks ir samulsis par to, ka Dievs var atturēt Savu klātbūtni no Saviem ļaudīm tik ilgu laiku. Spriedze starp Dieva dusmām un tiesu no vienas puses un Dieva žēlastību un piedošanu no otras puses raisa dziesminiekā bailes, ka dievišķās dusmas var gūt virsroku un pilnībā iznīcināt cilvēku (Ps. 80:16).

Izlasi 4. Moz. 6:22–27. Kā šī svētība ir izmantota Ps. 80? _____

Psalma piedziedājums atsauc atmiņā Ārona apsolījumu par mūžīgu Dieva svētību savai tautai (4. Moz. 6:22–27) un izgaismo cerību, ka Dieva žēlastība gūs uzvaru pār cilvēku posta cēloņiem: “Atjauno mūs un liec Savam vaigam spīdēt, lai mēs atspirgstam” (Ps. 80:3; sk. arī Ps. 80:7, 19).

Ebreju vārds “atjaunot” šeit ir cēlies no bieži lietota vārda, kas nozīmē “atgriezties”, un tas Bībelē lietots atkal un atkal, kad Dievs aicina Savus ļaudis, kuri ir nomaldījušies, atgriezties pie Viņa. Tas ir cieši saistīts ar grēku nožēlas ideju, ar novēršanos no grēka un atgriešanos pie Dieva. “Tad Es viņiem došu sirdi, lai viņi Mani atpazīst, ka Es esmu Tas Kungs; un viņi būs Mana tauta, un Es būšu viņu Dievs, jo viņi atgriezīsies pie Manis ar visu savu sirdi.” (Jer. 24:7, angļu NKJV)

Kā tu esi savā dzīvē pieredzējis grēku nožēlu kā atgriešanos pie Dieva? _____

Kunga pārākums vēsturē

Izlasi Ps. 135. Kādi vēsturiskie notikumi ir izgaismoti psalmā? Kādas mācības dziesminieks gūst no tiem? _____

Ps. 135 aicina Dieva ļaudis slavēt Kungu par Viņa labestību un uzticību, kas atklāta radīšanā (Ps. 135:6, 7), kā arī Israēla pestīšanas vēsturē iziešanas no Ēģiptes laikā (Ps. 135:8, 9) un Apsolītās zemes iekarošanas laikā (Ps. 135:10–12).

Kungs parādīja Savu žēlastību, izvēloties Israēla tautu par Savu īpašo dārgumu (Ps. 135:4). “Īpašais dārgums” atspoguļo derības attiecības starp Kungu un Viņa tautu (5. Moz. 7:6–11; 1Pt. 2:9, 10). Israēla izvēle balstījās uz Kunga augstāko gribu, un tāpēc Israēlam nav pamata justies pārākam pār citām tautām. Ps. 135:6, 7 parāda, ka Kunga augstākie nodomi attiecībā uz pasauli nesākās ar Israēlu, bet gan ar radīšanu. Tāpēc Israēlam ir pazemīgi jāpilda tam uzticētā loma Dieva glābšanas plānā, kas domāts visai pasaulei.

Stāstījums par Dieva lielajiem darbiem Viņa tautas labā (Ps. 135:8–13) beidzas ar apsolījumu, ka Dievs “tiesās” Savu tautu un apžēlos to (Ps. 135:14). Spriedums šeit ir Dieva attaisnojums apspiestajiem un trūcīgajiem (Ps. 9:4, Ps. 7:8, Ps. 54:1, Dan. 7:22). Apsolījums ir tāds, ka Kungs atbalstīs Savu tautas lietu un aizstāvēs to (5. Mozus 32:36). Tādējādi Ps. 135 mērķis ir iedvesmot Dieva ļaudis ļaunies uz Kungu un palikt uzticīgiem ar Viņu noslēgtajai derībai.

Kunga uzticība Saviem ļaudīm liek dziesminiekam apliecināt, ka elki ir tukšums un Kunga pārākums pasaulē ir neatkārtojams (Ps. 135:15–18). Paļaušanās uz elkiem padara to pielūdžējus tikpat bezcerīgus un bezspēcīgus kā viņu elki (Ps. 135:18). Psalmi parāda, ka Dievs ir slavējams gan kā Savas tautas Radītājs, gan Glābējs. Tas ir brīnišķīgi izteikts Dekaloga ceturtā baušļa divās papildinošajās versijās (2. Moz. 20:8–11, 5. Moz. 5:12–15). Tā kā Dieva spēks radīšanā un vēsturē ir nepārspējams šajā pasaulē, Dieva ļaudīm vienmēr vajadzētu ļaunies uz Viņu un pielūgt tikai Viņu. Kā mūsu Radītājs un mūsu Pestītājs ir jāpielūdž tikai Viņš, un jebkāda cita pielūgsme ir elkdievība.

Kā mēs varam pārliecināties, ka mūsu dzīvē nav elku? Kāpēc pielūgt elkus ir vieglāk, nekā mēs domājam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Ap. d. 7. nodaļu un Ebr. 11. nodaļu. Ko Jaunā Derība atklāj, kas ir galējais Dieva augstākās varas mērķis, vadot Savu tautu vēsturē?

Vēsturiskie psalmi ir spēcīga liecība tam, ka Dievs parāda uzticību Saviem ļaudīm. Katrs notikums Dieva tautas vēsturē bija gādīgs solis, kas veda uz dievišķā apsolījuma par pasaules Glābēju galīgo piepildījumu Jēzus no Nācaretes personā. Pat pārbaudījumi, kas bieži mulsināja Dieva ļaudis un lika viņiem domāt, ka Dievs tos ir pametis, bija Dieva augstākajā pārraudzībā un daļa no Viņa aizgādības, jo Dievs ir vēstures augstākais Kungs. Dziesminieks prasmīgi izklāsta patiesību, ka pat cilvēku neuzticība nevar liegt Dievam saglabāt ticību savai tautai un pildīt savus apsolījumus. Tomēr personas un grupas, kas nenožēlo grēkus, tika izslēgtas no derības svētībām, un viņu bēdīgi slavenais gals kalpo kā mūžīgs brīdinājums par to, kā dzīve bez Dieva vai pret Viņu iznīcina cilvēkus.

Psalmi mudina Dieva bērņus visos laikos cerēt uz Kungu un palikt Viņam uzticīgiem. „Mums nav par ko baidīties nākotnē, ja vien mēs neaizmirstam, kā Kungs mūs ir vadījis, un Viņa mācību mūsu vēsturē.” (Ellen G. White “Life Sketches of Ellen G. White” 196. lpp. oriģ.)

Lai Dieva ļaudis bezbailīgi virzītos uz priekšu, viņiem ir jāzina savas vēstures fakti. Elena Vaita ieteikusi ticīgajiem izlasīt Ps. 105 un 106 “vismaz reizi nedēļā”. (98. lpp. oriģ.)

Dieva tautas vēsture parāda, ka neviens solījums, ko Dievs devis Savā Vārdā, nepaliks nepiepildīts. Tas ietver gan dievišķos apsolījumus par pašreizējām rūpēm katra atsevišķa cilvēka labā, gan nākotnes apsolījumus par Kristus otro atnākšanu, kas nodibinās Dieva taisnības un miera valstību uz jaunās zemes.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas svētības tiek gūtas, atceroties Dieva uzticīgo vadību Viņa tautas vēsturē? Kādas ir pagātnes mācību aizmiršanas vai ignorēšanas sekas? Kā mēs varam piemērot šo pašu principu mums kā draudzei, kas aicināta darīt to pašu, uz ko bija aicināts senais Israēls?

2. Kā psalmi mudina mūs atpazīt Dieva rūpes mūsu dzīvē, būt pacietīgiem un uzticēties Dieva augstākajiem ceļiem, pat ja nav viegli saprast, kāpēc viss notiek tā, kā notiek?

3. Kā mēs varam padarīt Dieva tautas vēstures izpēti svarīgāku savos personīgajos un kopīgajos dievkalpojumos? Kā mēs varam būt mērķtiecīgāki, stāstot saviem bērņiem par Dieva tautas jaunāko vēsturi?

ILGAS PĒC DIEVA CIĀNĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 84; Atkl. 21:3; Ps. 122; Ps. 87; Gal. 3:28, 29; Mt. 28:18–20; Ps. 46; Ps. 125.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Mana dvēsele ilgojas un tvīkst pēc Tā Kunga pagalmiem, mana sirds un mana miesa skaļi gaviļē pretī dzīvajam Dievam.” (Ps. 84:3)

Ciānas dziesmas ir priecīgas himnas, kas paaugstina Ciānas skaistumu un Kunga, kurš valda no Sava svētā kalna, augstāko varu. Šie psalmi bieži slavē Kunga nama nopelnus un pauž mīlestību pret svētnīcu, kas atrodama arī citos psalmos. Daudzus no šiem psalmiem ir sacerējuši Koraha dēli, kuri paši piedzīvojuši Kunga nama svētību kā tempļa muzikanti (1. Laiku 6:31–38) un tempļa vārtu sargi (1. Laiku 9:19).

Kas padara Ciānu par cerības un prieka avotu? Ciāna pārstāvēja Dieva dzīvo klātbūtni Viņa ļaužu vidū. Kā Israēla tauta ir Dieva izredzētā tauta (5. Moz. 7:6), tā Ciāna ir Dieva izredzētais kalns (Ps. 78:68, Ps. 87:2). Dievs valda no Ciānas (Ps. 99:1, 2) un Savu templi arī uzcēla Ciānā (Ps. 87:1). Tādējādi Ciāna ir dievišķu svētību un patvēruma vieta. Ciāna bieži tiek saukta par Jeruzalemi un svētnīcu, kas ir Dieva glābšanas darba centrs senajā pasaulē, vai arī šie apzīmējumi lietoti kā sinonīmi.

Ciānas svētības plūst pāri līdz zemes galiem, jo Kunga personība un žēlastība pārsniedz jebkuras svētās vietas robežas. Ciāna ir visas zemes prieks (Ps. 48:3), kas apliecina, ka visa zeme pieder Dievam.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. martā.

Viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstoš citas

Izlasi Ps. 84:2–5. Kāpēc dziesminieks ilgojas mājojot svētnīcā? _____

Dziesminieks “ilgojas” un “ģībst” padarīt svētnīcu par savu pastāvīgo mājvietu, lai mūžīgi varētu būt Dieva tuvumā (Ps. 84:1, 2). Dzīvā Dieva klātbūtne (Ps. 84:2) padara svētnīcu par unikālu vietu. Svētnīcā dievlūdzēji var “redzēt Kunga skaistumu” (Ps. 27:4, angļu NKJV; sk. arī Ps. 63:3) un būt “apmierināti ar Tava nama labestību” (Ps. 65:5, angļu NKJV). Ps. 84 nepārspējama laime tiek sasniegta attiecībās ar Dievu, ko veido Viņa slavēšana (Ps. 84:5), spēka atrašana Viņā (Ps. 84:6) un uzticēšanās Viņam (Ps. 84:13). Svētnīca ir vieta, kur šādas attiecības tiek uzturētas, pateicoties pielūgsmei un sadraudzībai ar ticības biedriem. Dzīvā Dieva klātbūtne svētnīcā sniedz lūdzējiem ieskatu Dieva krāšņajā valstībā un mūžīgās dzīves garšu.

Izlasi Ps. 84:6–13. Kurš vēl var saņemt svētības no svētnīcas? _____

Dieva svētības, kas izstaro no svētnīcas vispirms tiek dāvātas tiem, kas kalpo svētnīcā (Ps. 84:5), pēc tam svētceļniekiem ceļā uz svētnīcu (Ps. 84:6–11) un visbeidzot sniedzas līdz pat zemes galiem. Vēlme satikt Dievu svētnīcā stiprina svētceļnieku ticību (Ps. 84:8). Ja parastā ceļotāja spēks zem nogurdinošā ceļojuma nastas samazinās, svētceļniekiem ceļā uz svētnīcu viņu spēks pieaug, nonākot tai tuvāk.

Pat tad, ja Dieva bērni ir fiziski tālu no svētnīcas, viņi turpina nest Dieva svētnīcas zīmogū, dzīvojot cienīgu dzīvi (Ps. 84:12), kas raksturīga taisnajiem, kuri ieiet Kunga svētnīcā (Ps. 15:1, 2). Kungu sauc par „sauli”, kas parāda, ka svētības no svētnīcas, tāpat kā saules stari, sniedzas līdz pat zemes galiem (Ps. 84:12). Tādējādi tie, kas ticībā paliek pie Dieva, saņem Viņa žēlastību neatkarīgi no vietas, kur viņi atrodas.

Izlasi Atkl. 21:3. Kāda cerība, kas atspoguļota zemes svētnīcā, šeit tiek atklāta? Kā mēs varam iztēloties, kāda būs šī pieredze? _____

Lūdz par mieru Jeruzalemē

Izlasi Ps. 122:1–5. Kādas ir pielūdžēju jūtas, ierodoties Jeruzalemē? Ko viņi cer šajā pilsētā atrast? _____

_____

_____

Ps. 122 pauž svētcieļnieku sajūsmu par ierašanos Jeruzalemē. Svētcieļojumi uz Jeruzalemi bija priecīgi notikumi, kuros Dieva ļaudis trīs reizes gadā sapulcējās kopā, lai pieminētu Dieva labestību pret viņiem pagātnē un tagadnē (5. Moz. 16:16). Jeruzaleme bija tautas dzīves centrs, jo tajā bija “Israēla liecība” (Ps. 122:4, angļu NKJV) un tiesas krēsli (Ps. 122:5). “Israēla liecība” attiecas uz svētnīcu, ko dažkārt sauca par “Liecības telti” (4. Moz. 1:50) un kurā atradās “liecības šķirsts” (2. Moz. 25:22). Tiesai noliktie krēsli attēlo tiesu sistēmu Jeruzalemē (2. Sam. 8:15). Tādējādi svētcieļojums bija laiks, kad varēja meklēt un iegūt taisnību. Uzticība Dievam un taisnības nodrošināšana cilvēkiem nekad nav bijuši paredzēti būt atdalīti cits no cita.

Ps. 122:6–9. Kāda ir Dieva ļaužu galvenā lūgšana? _____

_____

_____

Lūgšana par mieru Jeruzalemē liek nākt Dieva svētībām pilsētai un tās iedzīvotājiem, un tā vieno ticīgos, liekot mieram izplatīties starp viņiem (Ps. 122:8). Jeruzaleme varēja būt miera pilsēta tikai tad, ja pastāvēja miers starp Dievu un Viņa tautu, kā arī starp pašiem Dieva bērniem. Tādējādi lūgšana par mieru Jeruzalemē pauž aicinājumu Dieva ļaudīm dzīvot mierā ar Dievu un citam ar citu. Jeruzalemes mierā ļaudīm klāsies labi (Ps. 147:12–14).

Psalms māca, ka lūgšanai par ticības kopienas labklājību ir jābūt Dieva bērnu lūgšanu galvenajai tēmai, jo tikai stipra un vienota Dieva tauta var sludināt pasaulei labo vēsti par Dieva mieru un pestīšanu (Jņ. 13:34, 35).

Lūgšana par mieru Jeruzalemē joprojām ir ticīgo priekštiesība un atbildība, jo tā uztur dzīvu cerību, ka gala laikā iestāsies Dieva miera valstība, kas aptvers ne tikai Jeruzalemes pilsētu, bet visu pasauli (Jes. 52:7; Jes. 66:12, 13; Atkl. 21–22).

Kādos praktiskos veidos mēs varam censties panākt saskaņu mūsu kā tautas starpā?

_____

_____

Ciāna – visu tautu mājas

Izlasi Ps. 87:1, 2. Kas padara Ciānu par īpaši izraudzītu vietu? _____

Ps. 87 ir dziesma, kas cildina Ciānu kā Dieva īpaši izraudzīto un mīļoto pilsētu. Ciānas kalnā ir Dieva tempļa pamats (Ps. 2:6, Ps. 15:1). Laika beigās Ciāna pacelsies pāri visiem kalniem, apliecinot Kunga augstāko varu pār visu pasauli (Ps. 99:2, Jes. 2:2, Mih. 4:1). Ps. 87 Ciāna ir minēta kā “kalni”, lai uzsvērtu tās varenību (Ps. 133:3). Dievs mīl Ciānas vārtus “vairāk par visiem Jēkaba mājokļiem” (Ps. 87:2), paužot Ciānas pārākumu pār visām citām Israēlas vietām, kas pagātnē bija īpašas Dieva tautas pulcēšanās vietas, piemēram, Šilo un Bētele. Tādējādi psalms apliecina, ka patiesa Dieva pielūgšana notiek Viņa izraudzītajā vietā un Viņa noteiktajā veidā.

Izlasi Psalmu 87:3–7. Kas ir tās brīnišķīgās lietas, kas pateiktas par Ciānu? _____

Ciānas godība velk visas tautas pie Dieva, un tāpēc Dieva valstības robežas tiek paplašinātas, aptverot visu pasauli. Ievērojiet, ka Dievs neizturas pret citām tautām kā pret otrā līmeņa pilsoņiem, kaut arī Ciāna tiek attēlota kā visu to tautu garīgā dzimtene, kas pieņem Kungu kā savu Glābēju.

Personu reģistrācija tika veikta pēc viņu dzimšanas vietas (Neh. 7:5, Lk. 2:1–3). Trīs reizes psalmā ir teikts, ka tautas ir dzimušas Ciānā, kas nozīmē, ka Kungs tām nodrošina jaunu identitāti un piešķir visas likumīgi dzimušo Ciānas bērnu privilēģijas (Ps. 87:4–6).

Ps. 87 norāda gan uz ebreju, gan pagānu glābšanu un uz viņu vienotību vienā draudzē, pateicoties Kristus pestīšanas kalpošanai (Rm. 3:22; Rm. 10:12; Gal. 3:28, 29; Kol. 3:11). Tas, kā psalms attēlo Ciānas labklājību, atgādina Daniēla redzējumu par to, ka Dieva valstība kļūst par milzīgu kalnu, kas piepilda visu zemi (Dan. 2:34, 35, 44, 45), un Jēzus līdzību, kurā Dieva valstība izaug par milzīgu koku, kas izmitina putnus (Mt. 13:32).

Kā Ciānas gatavība pieņemt visus cilvēkus piepildās draudzes Lielajā uzdevumā sludināt evaņģēliju visām tautām (Mt. 28:18–20)? Kā šī ideja saskan ar mūsu aicinājumu sludināt trīs eņģeļu vēstis? _____

Miers un drošība Ciānā

Izlasi Ps. 46:1–7. *Kā šeit poētiski attēlota pasaule?* _____

Psalms spilgti apraksta nemiera pārņemto pasauli, un šis nemiers ir attēlots ar nepieredzētas intensitātes dabas katastrofu metaforu (Ps. 46:3, 4). Bangojošu ūdeņu ainojums bieži attēlo dumpīgās tautas un dažādās problēmas, ko ļaunie rada pasaulē (Ps. 93:3, 4; Ps. 124:2–5). Tāpat Ps. 46 dabas katastrofu ainojumi attēlo pasauli, kuru kontrolē karojošas valstis (Ps. 46:7).

Tā nepārprotami ir pasaule bez Dieva atziņas, jo Dievs ir Savu ļaužu vidū, un tur, kur mīt Dievs, valda miers (Ps. 46:5, 6). Tomēr, lai gan pasaule Viņu noraida, Dievs pasauli nepamet. Dievs ir klātesošs pasaulē, būdams starp Saviem ļaudīm. Citiem vārdiem sakot, neatkarīgi no tā, cik sliktas lietas notiek, Dieva klātbūtne ir šeit, pasaulē, un mēs varam smelties personīgu cerību un iedrošinājumu, zinot šo pamatpatiesību.

Kungs, kas ir nevainojams patvērums, ir Ciānas ilgstošā miera un drošības Avots. Vārds, kas izceļ Ciānas drošību, ir Ps. 46:4 minētais “taču”. Lai gan pasaulē valda nemieri, Dieva tauta ir drošībā. Tas parāda, ka miers nav pilnīgas grūtību neesamības rezultāts, bet gan Dieva dāvana Saviem uzticīgajiem bērniem. Neierobežota uzticēšanās Dievam var padarīt Dieva bērnu mierīgu un drošu vētras vidū (Mt. 8:23–27). Rodas jautājums: vai Dievs uz visiem laikiem atstās pasauli tās destruktīvo izvēļu un darbību varā?

Izlasi Psalmu 46:7–12. *Kāda ir Dieva atbilde uz vardarbību un iznīcību pasaulē?* _____

Dievs atbild ar tādu nepatiku, ka Viņa vārds, kas radīja zemi, tagad liek zemei kust (Ps. 46:7). Tomēr kušana nebeidzas ar iznīcināšanu, bet gan ar atjaunošanos. Ievērojiet, ka Dievs sniedz savu mieru no Ciānas līdz pat zemes galiem. Dievs apturēs karus un iznīcinās nāvi nesošos līdzekļus, ko ļaunās tautas izmanto, lai pasaulē īstenotu apspiešanu (Ps. 46:10). Tā ir kristiešu lielā cerība, kas notiks pie Jēzus otrās atnākšanas.

Kā mēs mācāmies iegūt mieru un uzticēties Dievam pasaulē, kurā patiešām ir tik daudz nemieru? _____

Nesatricināmi kā Ciānas kalns

Izlasi Ps. 125:1, 2. *Kā šeit ir attēloti tie, kas uzticas Dievam?* _____

Tie, kas paļaujas uz To Kungu, tiek salīdzināti ar Ciānas kalnu, nelokāmības un spēka simbolu. Lieliskais skats uz kalniem, kas ieskauj Jeruzalemes pilsētu, iedvesmoja dziesminieku izteikt pārliecību par dievišķo aizsardzību (Ps. 5:13, Ps. 32:7, 10). Atšķirībā no jauno pārvaldītajiem kalniem, kas tiek iemesti jūrā (Ps. 46:3), kalns, uz kura tika uzcelta Jeruzaleme, ar savu iespaidīgo izturību rada dziļu uzticību. Pārliecība par Dieva aizsardzību kļūst vēl drosmīgāka, saskaroties ar sāpīgo realitāti, kurā, šķiet, tik bieži valda jaunums. Tomēr pat šī jaunuma apstākļos Dieva tautai var būt cerība.

Izlasi Ps. 125:3–5. *Kā taisnie tiek kārdināti? Kādu mācību mēs varam gūt?* _____

Dieva bērni var zaudēt drosmi, redzot jauno panākumus, un, iespējams, viņiem var būt kārdinājums sekot viņu ceļiem (Ps. 73:2–13, Ps. 94:3). Ciānas kalna vislielākā stabilitāte nevar pasargāt tos, kas atkāpjas no Kunga. Cilvēkiem joprojām ir dota brīvība izstiept “savas rokas uz netaisnību” (Ps. 125:3) un “noklīst uz neceļiem” (Ps. 125:5). Kungs ir taisnīgs un tiesās cilvēkus, kuri paliek sacēlušies kopā ar citiem grēciniekiem, kas nenozēlo grēkus.

Šeit ir aicinājums Dieva ļaudīm būt nelokāmiem ticībā un paļāvībā uz Kungu, tāpat kā Ciānas kalns ir viņu nesatricināmais patvērums. Tas ir, pat tad, kad mēs kaut ko nesaprotam, mēs joprojām varam pajauties uz Dieva labestību.

“Grēka ienākšana pasaulē, Kristus miesā nākšana, jaunpiedzimšana, augšāmcelšanās un daudzas citas patiesības, ar ko iepazīstina Bībele, ir pārāk dziļi noslēpumi, lai cilvēka prāts tos varētu izskaidrot vai pilnīgi aptvert. Bet mums nav iemesla apšaubīt Dieva Vārdu tikai tādēļ, ka nespējam saprast Viņa aizgādības noslēpumus. Arī fiziskajā pasaulē mūs pastāvīgi apņēmus noslēpumi, kurus nevaram izdibināt. Visvienkāršākās dzīvības formas atklāj problēmas, ko visgudrākais filozofs neņemsies izskaidrot. Visur pastāv mums neizprotami brīnumi. Vai gan tad vajadzētu justies pārsteigtiem, ka arī garīgajā pasaulē ir neizdibināmi noslēpumi? Grūtības izskaidrojamas vienīgi ar cilvēka prāta nepilnību un ierobežotību. Kungs Rakstos devis pietiekoši daudz pierādījumu par to dievišķo raksturu, un mums nav jāapšaubā Viņa Vārds, ja nespējam izprast visus Viņa darba noslēpumus.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 106., 107. lpp. oriģ.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pārdomājiet vēsti Jes. 40 un 51:1–16.

Ciānas dziesmās ir pausta absolūta apņemšanās paturēt prātā Ciānu un dzīvo cerību uz Dieva augstāko valdīšanu. Lai gan šajā dzīvē tiek piedzīvotas daudzas Dieva svētības svētības, cerība piedzīvot dzīves pilnību un prieku Ciānā joprojām ir nākotnē. Daudzi Dieva bērni ar asarām ilgojas pēc debesu Ciānas (Ps. 137:1). Ciānas atcerēšanās nozīmē ne tikai nejauši prātā ienākušas domas, bet apzinātu pievēršanos un lēmumu dzīvot saskaņā ar šīm dzīvajām atmiņām (2. Moz. 13:3, 2. Moz. 20:8).

Tāpēc Ciānas dziesmu dziedāšana ietver dedzīgu apņemšanos uzturēt dzīvu cerību uz Dieva valstības atjaunošanu jaunajā pasaulē (Atkl. 21:1–5). “Tur nemirstīgo prāts nekad nepagurs priedīties, domājot par radošā spēka brīnumiem un glābjošās mīlestības noslēpumiem. Tur nebūs nežēlīga un viltīga ienaidnieka, kas kārdinātu aizmirst Dievu. Tiks attīstītas visas dotības, un palielināsies visas spējas. Zināšanu iegūšana nenogurdinās prātu un neizsmels enerģiju. Tiks īstenoti visgrandiozākie pasākumi, sasniegtas visaugstākās ieceres un viscēlākie mērķi, un tomēr vēl arvien pavērsies jauni augstumi, kas jāaizsniedz, jauni brīnumi un jaunas patiesības, kas jāizprot, jauni mērķi, kas prasīs prāta, dvēseles un miesas spēkus.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 677. lpp. oriģ.)

Solījums neaizmirst Ciānu ir Kunga svētceļnieku apņemšanās, ka viņi nekad nepieņems šo pasauli kā savu dzimteni, bet gaidīs jaunās debesis un jauno zemi.

Tādējādi Ciānas psalmus var dziedāt visu paaudžu ticīgie, kas ilgojas dzīvot Jaunajā Jeruzalemē (Atkl. 3:12). Ciānas dziesmas mudina mūs ar cerību gaidīt nākotnes pasauli, bet tās arī liek mums būt Dieva žēlastības nesējiem šodienas pasaulē.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam paņemt garīgos un teoloģiskos principus, kas bija domāti Dieva tautai Ciānā, burtiskajā Jeruzalemē, un piemērot šodienas draudzei un tās misijai pasaulē?

2. Kā ticīgie mūsdienās var palikt Dieva svētnīcā? (Jņ. 1:14–18, Ebr. 12:22–24)

3. Kā Ciāna kļūs par visu tautu pilsētu, kā pravietots Ps. 87? (Rm. 5:10, Ef. 2:11–16, Kol. 1:19–23)

4. Kā jūs atbildētu personai, kura norāda uz realitāti, ka ļaunie piedzīvo labklājību šajā pasaulē, kamēr daudzi “labie” cilvēki cieš? Ko jūs teiktu? Kāpēc ir svarīgi atzīt, ka mums šobrīd nav pilnīgu atbilžu uz visu?

PIELŪGSME, KAS NEKAD NEBEIDZAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 134; Jes. 42:10–12; Atkl. 14:3; Ps. 15; Ps. 101:1–3; Ps. 96; Atkl. 14:6–12; Jņ. 4:23, 24.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Es dziedāšu Tam Kungam visu savu mūžu, es slavēšu savu Dievu, kamēr vien šeit mītu.” (Ps. 104:33)

Pieaugot mūsu Dieva žēlastības un spēka pieredzei, mums rodas jautājums dziesminiekam: “Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis?” (Ps. 116:12) Nepārprotama atbilde ir – velti savu dzīvi tam, lai būtu uzticīgs Dievam.

Psalmos Israēls nav vienkārši tauta, bet gan „lielā draudzē” (Ps. 22:23, 26; Ps. 35:18). Tas atklāj Israēla primāro aicinājumu slavēt Dievu un liecināt par Viņu citām tautām, jo Kungs vēlas, lai visa pasaule pievienotos Viņa ļaudīm pielūgsmē. Kunga ļaudis ir nosaukti par taisnajiem, kas pielūdz Viņu un kuru cerība ir uz Viņu un Viņa mīlestību.

Kunga slavēšana draudzē tiek uztverta kā ideāla pielūgsme. Tas nenozīmē, ka lūgšanai un personīgai slavēšanai Israēlā ir sekundāra nozīme. Tieši otrādi, Dieva individuāla pielūgšana bagātina kopienas pielūgsmi ar atjaunotu slavēšanu (Ps. 22:23, 26), un individuāla pielūgsme savu vislielāko potenciālu attīsta ciešā saiknē ar kopienu. Pielūdzēju kopienu sauc arī par „taiso kopienu” (Ps. 111:1). Taisnie pazīst Dievu (Ps. 36:11), un Dievs pazīst viņus (Ps. 37:18), un šī pieredze caurstrāvo katru viņu eksistences aspektu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. martā.

Pacel savas rokas svētnīcā

Izlasi Ps. 134. Kurš šeit ir Dieva pielūdzējs? Kāds ir iznākums Kunga pielūgsmei? ____

Ps. 134 atgādina Ārona priesteru svētību 4. Moz. 6:24–26 (arī Ps. 67:2) un uzsver svētību kā Dieva un Israēla attiecību pamatā esošu principu un rezultātu. Cilvēki svēti Dievu svētnīcā, un Dievs svēti Savu tautu no Ciānas. Svētības attiecas uz visu dzīvi, jo Kungs ir debesu un zemes Radītājs. Ciānas kā īpašu dievišķu svētību vietas pieminēšana izceļ Kunga derības saikni ar Saviem ļaudīm. Tādējādi Israēls izmanto priekštiesību svētīt Kungu un ir Viņa svētīts žēlastības derības ietvaros.

Izlasi Ps. 18:2; Ps. 36:2; Ps. 113:1; Ps. 134:1, 2 un Ps. 135:1, 2. Kā šeit ir attēloti pielūdzēji?

Psalmos pielūdzēji bieži tiek attēloti kā Kunga kalpi. Vārdi “kas stāvat naktī Kunga namā” (Ps. 134:1), visticamāk, attiecas uz levītu naktssargiem (1. Laiku 9:23–27) vai uz slavēšanu, ko Dievam pienesa levīti gan dienā, gan naktī (1. Laiku 9:33).

Tā kā israēlieši pielūdza neredzamo Dievu, kuru nevarēja attēlot neviena tēla formā, svētnīca kalpoja, lai atspoguļotu Kunga godību un sniegtu drošu vidi grēcīgiem cilvēkiem un tie varētu tuvoties savam svētajam Kēniņam. Šo tikšanos ierosina pats Kungs, un to regulē Viņa likumi un dekrēti.

“Ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu.” (1Pt. 2:4, 5) Pētera vārdos mēs šeit lasām, kā Jaunajā Derībā tiek paustas tās pašas psalmu idejas – ka Dieva tauta, tagad svēti priesteri, pienes savam Kungam Jēzum Kristum, Radītājam un Pestītājam, slavu un pateicību par visu labo, ko Viņš tiem darījis.

Mums kā Jaunās Derības ticīgajiem arī ir priesteru loma, jo esam aicināti nodot evaņģēlija labo vēsti pasaulei. Kādi ir visefektīvākie veidi, kā to izdarīt? _____

Dziediet Kungam jaunu dziesmu

Izlasi Ps. 33:3, Ps. 40:4, Ps. 96:1, Ps. 98:1, Ps. 144:9 un Ps. 149:1. Kāds kopīgs motīvs ir šajos pantos? _____

Psalmi aicina cilvēkus dziedāt "jaunu dziesmu". Kas šī ir par jaunu dziesmu? "Jaunas dziesmas" iemesls ir Kunga varenības un augstākās varas pār pasauli jauna atzišana, kā arī pateicība par Viņa kā zemes Radītāja un Tiesneša rūpēm un glābšanu. Atbrīvošanās no ienaidniekiem un nāves, kā arī Dieva īpašā labvēlība pret Israēlu ir daži no personīgajiem iemesliem, lai dziedātu "jaunu dziesmu". Lai arī vecas dziesmas slavē Kungu par Viņa laipnību un brīnumiem, "jauna dziesma" ir īpaša ar to, ka pauž no jauna iedegtu prieku un apsolījumu par atjaunotu uzticību Dievam. Jauna dievišķās glābšanas pieredze iedvesmo atzīt Kungu par savu Radītāju un Ķēniņu. Psalmu kopīgās tēmas, kas stāsta par "jaunu dziesmu", ir arī paļāvība uz Dievu, Viņa brīnišķīgo darbu slavēšana un atbrīvošana no ciešanām.

Izlasi Jes. 42:10–12, Atkl. 5:9 un Atkl. 14:3. Ko mēs no šiem Bībeles pantiem varam secināt par "jauno dziesmu"? _____

Dieva tauta Israēls ir attēlots sirsnīgiem vārdiem, tādiem kā "tauta, kas Viņam tuva" (Ps. 148:14), ietverot to, ka Israēlam no visas radības ir visīpašākais statuss un tādējādi viņiem ir vislielākais pienākums un priekštiesība slavēt Dievu. Bībele iedrošina ticīgos no visām paaudzēm dziedāt Glābēja slavai jaunu dziesmu, kas nes viņu unikālo liecību par glābšanu Jēra asinīs. "Jauna dziesma" var nozīmēt pilnīgi jaunu dziesmu, ko neviens iepriekš nav dzirdējis, dziesmu, kas piemin dzīvu Dieva žēlastības pieredzi cilvēka dzīvē. "Jauna dziesma" var arī paust cerību, šādā gadījumā dziesmas jaunums atklājas unikālas, iepriekš nedzirdētas Dieva varenības pieredzes gaidīšanā nākotnē. Patiesa pielūgsmē sniedzas tālāk par upuriem un ziedoņiem un atspoguļo dzīvas attiecības ar Dievu, kas ir vienmēr svaigas un dinamiskas. Kaut kādā ziņā varētu vienkārši teikt, ka "jauna dziesma" ir jauna mūsu mīlestības un novērtējuma izpausme par to, ko Dievs ir darījis mūsu labā, kas var notikt kaut katru dienu.

Pakavējies pie Dieva svētībām savā dzīvē. Ja tev būtu jādzied jauna dziesma, par ko tā būtu? _____

Kungs, kas mājos Tavā teltī?

Izlasi Ps. 15. Kas ir tie cilvēki, kas cienīgi pielūgt Dieva klātbūtnē? _____

Atbilde, kas sniegta šajā psalmā, ir kopsavilkums tam, kas jau ir pateikts Dieva likumā un praviešos: tie, kuru rīcība (“taisnības darbi”) un raksturs (savā sirdī”) (sk. 5. Moz. 6:5, Mih. 6:6–8) ir Dieva atspulgs. Svētīca ir svēta vieta, un viss tajā, ieskaitot priesterus, ir iesvētīts. Tādējādi svētums ir obligāta prasība, lai ieietu Dieva klātbūtnē. Israēla svētamam ir jābūt visaptverošam, apvienojot pielūgsmi ar ētiku, un tas jāīsteno visos dzīves aspektos. Likums tika dots Dieva ļaudīm, lai darītu viņus spējīgus piepildīt savu lielāko potenciālu, tas ir, dzīvot kā valstības priesteriem. Ķēnišķīgā priesterība ietver svētu dzīvi Dieva klātbūtnē un derības svētību nešanu citām tautām.

Izlasi Ps. 24:3–6 un Ps. 101:1–3. Ko nozīmē būt svētam? _____

“Pilnīga sirds” ir pielūdžēja augstākā īpašība Dieva priekšā. Ebreju valodā vārdam “tamim”, “ideāls”, ir nozīme “pilnība” un “veselums”. “Pilnīgs” vīnogulājs ir veselš, nebojāts un veselīgs (Ec. 15:5). Dzīvniekiem, kas tika upurēti, bija jābūt “tamim” jeb bez vainas (3. Moz. 22:21–24). “Pilnīga” runa ir pilnīgi patiesa (Īj. 36:4). Tādējādi “pilnīga sirds” ir “skaidra sirds” (Ps. 24:4) vai godīga sirds (Ps. 15:2). Tā meklē Dievu (Ps. 24:6) un tiek atjaunota ar Dieva piedošanu (Ps. 51:3–11). Nevainojama dzīve rodas no Dieva žēlastības un Viņa taisnības atzīšanas. Dievišķā žēlastība iedvesmo un ļauj Dieva kalpiem dzīvot Kunga bijībā, kas nozīmē dzīvot netraucētā sadraudzībā ar Dievu un pakļautībā Viņa Vārdam. Sevi ziedojušas un dievbijīgas dzīves liecība piens slavu Dievam, nevis savam “es”. Ievērojiet, ka lielākā daļa prasību Ps. 15 ir sniegtas negatīvi (Ps. 15:3–5). Runa nav par Dieva labvēlības nopelnīšanu, bet par izvairīšanos darīt to, kas mūs šķir no Dieva.

Kā mēs varam izdarīt apzinātas izvēles, lai izvairītos no tā, kas mūs atstumj no Dieva? Kādas ir dažas no šīm lietām, un kā mēs varam izvairīties no tām? _____

Pasludiniet Viņa godību tautu vidū

Izlasi Ps. 96. Kādi dažādi pielūgsmes aspekti ir minēti šajā psalmā? _____

Pielūgsmē ietver dziedāšanu Kungam (Ps. 96:1, 2), Viņa vārda slavēšanu (Ps. 96:2), Viņa labestības un varenības sludināšanu (Ps. 96:3, 4) un dāvanu nešanu Viņa templī (Ps. 96:8). Papildus šīm pazīstamajām pielūgsmes iezīmēm Ps. 96 izceļ vienu ne tik acīmredzamu pielūgsmes aspektu, t.i., evaņģēlija dimensiju, pasludinot Kunga valstību citām tautām (Ps. 96:2, 3, 10).

Tomēr dziedāšana, slavēšana, dāvanu nešana un evaņģēlija sludināšana nav atsevišķas darbības, bet gan dažādas pielūgsmes izpausmes. Dieva glābšanas pasludināšana visām tautām dod saturu slavēšanai un pielūgsmei. Ievērojiet, kā pielūgsmes iemesli sakrīt ar vēsti, kas sludināta citām tautām: “Jo liels ir Tas Kungs” (Ps. 96:4), “visi tautu dievi taču ir elki, bet Tas Kungs ir radījis debesis” (Ps. 96:5), “Tas Kungs valda” (Ps. 96:10, angļu NKJV) un “Viņš nāk tiesāt zemi” (Ps. 96:13). Tādējādi evaņģēlizācijas mērķis ir apvienot citas tautas ar Dieva tautu un galu galā visu radību Kunga pielūgsmē (Ps. 96:11–13).

Pielūgsmē izriet no atziņas, kas Kungs ir: Radītājs, Ķēniņš un Tiesnesis (Ps. 96:5, 10, 13). Tādējādi pielūgsmē ietver Dieva pagātnes darbību (radīšanas) atcerēšanos, Viņa ikdienas brīnumu pamanīšanu (Dieva atbalstu pasaulei un Viņa pašreizējo valdīšanu) un Viņa turpmāko darbu paredzēšanu (gala laika tiesu un jaunu dzīvi jaunās debesis un uz jaunās zemes).

Tiesa Psalmos nozīmē dievišķās kārtības – miera, taisnīguma un labklājības – atjaunošanu pasaulē, kuru pašlaik noslogo netaisnība un ciešanas. Tāpēc visa zeme priecājas, gaidot Dieva tiesas (Ps. 96:10–13, Ps. 98:4–9). Faktam, ka Kungs ir taisnīgs Tiesnesis, vēl vairāk vajadzētu motivēt cilvēkus pielūgt Viņu svētumā un „drebēt”, un vajadzētu brīdināt viņus neizturēties pret pielūgsmi vieglprātīgi (Ps. 96:9). Pielūgsmē ietver gan milzīgu prieku un pārliecību (Ps. 96:1, 2, 11–13), gan svētas bailes un bijību (Ps. 96:4, 9).

Ps. 96 universālais aicinājums pielūgt Radītāju un Tiesnesi ir atspoguļots Dieva pēdējā evaņģēlija pasludināšanā pasaulei, trīs eņģeļu vēstījumos Atkl. 14:6–12. Šķiet, ka šis psalms daudzējādā ziņā ietver šo beigu laika vēstījumu: radīšanu, pestīšanu (“mūžīgo evaņģēliju”), pielūgsmi un tiesu. Tas viss ir tur atrodams.

Salīdzini šo psalmu ar triju eņģeļu vēstīm (Atkl. 14:6–12). Kādos veidos tas māca mums tās pašas pamatpatiesības, ko māca šī gala laika vēsts, kas mums ir jāpasludina pasaulei?

Kad Dievs nepriecājas par upuriem

Izlasi Ps. 40:7–9, Ps. 50:7–23 un Ps. 51:18–20. Kādus nopietnus jautājumus skar šie panti? Kāpēc Dievs nepriecājas par upuriem, ko Viņš ir noteicis Savā Vārdā (2. Moz. 20:24)? _____

Dziesminieki (tāpat kā pravieši) nosoda dažādus veidus, kā pielūgsmi var izmantot ļaunprātīgi. Viņu galvenā doma šajos pantos ir nevis Kunga nepatika pret Israēla upuriem un svētkiem, bet gan šāda riebuma iemesli: nesavienojamais attālums starp pielūgsmi un garīgumu.

Dievs norāja Savu tautu nevis par upuriem un dedzināmiem upuriem, bet gan par viņu ļaunumu un netaisnību personīgajā dzīvē (Ps. 50:8, 17–21). Psalmi nesludina pret upurēšanu un pielūgsmi, bet gan pret veltīgu upurēšanu un tukšu pielūgsmi, par ko liecina šo pielūdzēju netaisnība.

Kad pārtrūkst saikne starp pielūgsmes ārējo izpausmi un atbilstošu iekšējo pielūgsmes motivāciju, rituāli parasti kļūst svarīgāki nekā patiesā tuvošanās Dievam. Tas nozīmē, ka centrā nonāk pielūgsmes veidi, nevis Dievs, uz ko šiem rituāliem būtu jānorāda un ko jāatklāj.

Izlasi Jņ. 4:23, 24. Kādu domu šeit izsaka Jēzus, kas precīzi atbilst tam, no kā brīdina šīs dienas tēmā ietvertie psalmi? _____

Ar upuriem vien nepietiek. Kāds gan labums no upuriem, ja upurētāja sirds nav papildīta ar grēku nožēlu, ticību un skumjām par grēku? Vēršu upuri kā “taisnības upuri” varēja iepriecināt Dievu tikai tad, ja tos pavadīja grēku nožēla un patiesa pateicība (Ps. 51:19, sk. arī Ps. 50:14). Jēzus, citējot Jesaju, to izteica šādi: “Šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis.” (Mt.15:8) Problēmas, ko psalmu autori saskatīja, bija tās pašas, ar kurām Jēzus saskārās, tiekoties ar dažādiem cilvēkiem, īpaši vadītājiem, savas kalpošanas laikā uz zemes.

Kā mēs varam nodrošināt, ka mēs, adventisti, ar visu šo gaismu un zināšanām neiekrītam slazdā, domājot, ka pietiek ar patiesības zināšanu un patiesības rituāliem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “A Call to Stand Apart” nodaļu “How to Pray” (39.–42. lpp. oriģ.).

Pielūgsmes centrā ir vajadzība nožēlot, patiesa nožēla: “Nožēla ietver skumjas par grēku un novēršanos no tā. Mēs nekad neatteiksimies no grēka, ja nesaskatīsim tā ļaunumu; un, kamēr sirdī nenovēršamies no tā, nenotiks nekāda īsta pārmaiņa dzīvē. Ir daudzi, kas nesaprot nožēlas īsto būtību. Neskaitāmi cilvēki skumst, ka viņi ir grēkojuši, un pat ārēji labojas, baidoties, ka to noziegums pašiem nesīs ciešanas. Bet tā nav nožēla Bībeles izpratnē. Viņi drīzāk vaimanā par ciešanām, nevis par grēku. Tādas bēdas kādreiz pārdzīvoja Ēzavs, redzot, ka viņam uz visiem laikiem zudušas pirmdzimtības tiesības. Bileāms, izbijies no eņģeļa, kas ar izvilktu zobenu stāvēja viņam ceļā, atzina savu vainu, lai tikai nezaudētu dzīvību; bet šajā gadījumā nebija īstas grēku nožēlas, nekādas atteikšanās no sava nodoma, nekāda riebuma pret ļaunumu. Jūda Iskariots, nodevis savu Kungu, izsaucās: ‘Es esmu grēkojis, nododams nenoziēdzīgas asinis.’ (Mt. 27:4)” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 22., 23. lpp. oriģ.)

“Lai gan Dievs nemājo rokām taisītos tempļos, tomēr Viņš ar savu klātbūtni pagodina savu ļaužu sanāksmes. Kungs ir apsolījis, ka, tiem sapulcējoties Viņu meklēt, atzīstot savus grēkus un citam par citu lūdzot, Viņš būs klāt ar savu Garu. Bet visiem, kas tā sanāk kopā Viņa pielūgšanai, jānoliek katrs ļaunums. Dievs jāpielūdz garā un patiesībā, svētā glīlumā. Ja ļaudis Viņu tā nepielūdz, tad to pulcēšanās ir veltīga. Par tādiem neīstiem pielūdzējiem Kungs saka: ‘Šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis. Bet velti tie Mani cienī (...).’ (Mt. 15:8,9) Tiem, kas Kungu piesauc, Viņš jāpielūdz “(...) garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz” (Jāņa 4:23).” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 50. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir pielūdzēju lielākais upuris Dievam (Ps. 40:6–10; Rm. 12:1, 2)?
2. Kā savstarpēji ir saistīti personīgā un kopīgā pielūgsmē? Kāpēc mums vajag abus? Kā katrs no tiem papildina otru?
3. Daudzi cilvēki domā, ka pielūgsmē attiecas tikai uz lūgšanu, dziedāšanu un Bībeles un garīgās literatūras izpēti. Lai gan šīs darbības ir būtiskas pielūgsmēi, vai pielūgsmē ar to beidzas? Miniet dažu citu pielūgsmes veidu piemērus.
4. Elena Vaita rakstījusi: “Kalpošanu Viņam nevajadzētu uzskatīt par nepatīkamu, nogurdinošu darbu. Pielūgt Kungu un piedalīties Viņa darbā vajadzētu ar prieku.” (“Ceļš pie Kristus”, 103. lpp. oriģ.) Kā Kunga pielūgšana var kļūt par prieku?

GAIDI UZ KUNGU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 27:14; Rm. 8:18–25; Ps. 131; Mt. 18:3; Ps. 126; Ps. 92; Mk. 16:1–8; 2Pt. 1:19.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Esi droša un stipra, mana sirds, un gaidi uz To Kungu!” (Ps. 27:14)

Esam nonākuši pie pēdējās nedēļas šī ceturkšņa tēmā par psalmiem. Garīgais ceļojums mūs ir vedis cauri bijības pieredzei majestātiskā Radītāja, Ķēniņa un Tiesneša priekšā; cauri dievišķās glābšanas, piedošanas un pestīšanas priekiem; cauri padošanās brīžiem bēdās un žēlabās, kā arī caur brīnišķīgiem apsoliņumiem par Dieva mūžīgo klātbūtni un nebeidzamas universālas Dieva pielūgsmes gaidīšanu. Tomēr ceļojums turpinās, jo mēs dzīvojam cerībā uz Kunga atnākšanu, kad mūsu ilgas pēc Dieva pilnībā piepildīsies. Ja ir kāds pēdējais vārds, ko mēs varam smelt no Psalmiem, tam vajadzētu būt “gaidi uz Kungu”.

Gaidīšana uz Kungu nav tukša un izmisīga sava laika pavadīšana. Gaidīšana uz Kungu ir pašāvēības un ticības pilna rīcība – tādas pašāvēības un ticības, kas atklājas darbībā. Gaidīšana uz Kungu pārveido mūsu drūmos vakarus par gaiša rīta gaidīšanas prieku (Ps. 30:6, Ps. 143:8). Tā stiprina mūsu sirdis ar jaunu cerību un mieru. Tā mudina mūs strādāt vairāk, ienesot bagātīgu ražu no Kunga misijas laukiem (Ps. 126:6, Mt. 9:36–38). Gaidīšana uz Kungu mūs nekad neatstās kaunā, bet mēs saņemsim bagātīgu atalgojumu, jo Kungs ir uzticīgs visos Savos apsoliņumos (Ps. 37:7–11, 18, 34; Ps. 71:1; Ps. 119:137, 138).

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. martā.

Aicinājums gaidīt

Izlasi Ps. 27:14, Ps. 37:7, 9, 34; Ps. 39:8; Ps. 40:2, Ps. 69:7, Gal. 5:5 un Rm. 8:18–25. Ko šie panti aicina Dieva ļaudis darīt? _____

Iespējams, ka viena no lielākajām spriedzes pieredzēm dzīvē ir gaidīšanas stress. Neatkarīgi no tā, kas mēs esam, kur dzīvojam, kāds ir mūsu dzīves statuss, mums visiem reizēm ir uz kaut ko jāgaida. Sākot ar gaidīšanu rindā veikalā līdz pat gaidīšanai, lai uzklausītu medicīnisko diagnozi, mēs gaidām – un to mums ne vienmēr patīk darīt, vai ne?

Kā tad ir ar gaidīšanu uz Dievu? Doma par gaidīšanu uz Kungu ir atrodama ne tikai Psalmos, bet arī visā Bībelē. Noteicošais vārds tajā ir neatlaidība. Neatlaidība ir mūsu augstākā apņemšanās atteikties ļauties bailēm piedzīvot vilšanos, ka Dievs kaut kādā veidā par mums neiestāsies. Dieva uzticīgais bērns gaida, ar pārliecību zinot, ka Dievs ir uzticams un tie, kas uz Viņu gaida, var pajauties – ja mēs atstāsim savu dzīvi Viņa ziņā, mēs varam būt droši, ka Viņš to vadīs mums par labu, pat ja tajā brīdī mums tā nešķiet.

Gaidīšana uz Kungu ir vairāk nekā tikai pajaušanās. Tās ir dziļas ilgas pēc Dieva, kas salīdzināts ar stiprām slāpēm sausā zemē (Ps. 63:2). Dziesminieks gaida daudzas Dieva svētības, taču viņa tiekšanās tuvoties Dievam pārspēj visas citas dzīves vēlmes un vajadzības.

Kā lasām Pāvila vēstulē romiešiem, šajā apbrīnojamajā Bībeles tekstā, Dievs un visa radība gaida pasaules atjaunošanu un Dieva un Viņa tautas svētlaimīgo tikšanos laika beigās. Viņš raksta: “Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā.” (Rm. 8:19)

Kāds neticams apsolījums!

Tomēr, gaidot galīgo glābšanu un atkalapvienošanos ar Dievu tā, ka pat “visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes” (Rm. 8:22), Kungs joprojām paliek pie saviem ļaudīm ar Svētā Gara starpniecību.

Tikmēr mēs esam aicināti liecināt (Ap. d. 1:4–8) par glābšanas plānu, kura kulminācija būs jaunradīšana. Galu galā jaunais radījums ir tas, ko mēs gaidām un kas būs mūsu kustības cerību augstākais papildījums, jo nosaukums “adventists” satur domu par cerību, uz ko mēs gaidām. Mēs gaidām, bet zinām, ka tas nav velti. Kristus nāve un augšāmcelšanās pirmajā atnākšanas reizē ir mūsu Viņa otrās atnākšanas garantija.

Ko jūs šobrīd gaidāt no Dieva? Kā iemācīties gaidīt ticībā un pašāvilā, it īpaši, ja tas, par ko mēs lūdzam, vēl nav noticis? _____

No krūts atšķirta bērna miers

Izlasi Ps. 131. Ko šis psalms māca mums par mūsu attiecībām ar Dievu? _____

Dieva ļaudis dzīvo pasaulē, kas nomoka ticīgos, pasaulē, kas ir pilna ar kārdinājumiem un grūtībām gandrīz ikvienam. Atjaunota pārliecība, ka dziesminieks ir Dieva bērns un visu mūžu būs atkarīgs no Dieva, mierina viņu un liek atzīt, ka viņa lepnumam nav nekādas vērtības. Lepnuma viltība ir tāda, ka tas liek lepnajiem kļūt egocentriskiem un nespējīgiem paskatīties tālāk par sevi. Tādējādi lepnie kļūst akli pret augstāko Dieva realitāti.

Turpretim taisnie paceļ acis uz Dievu (Ps. 123:1, 2). Dieva diženuma atzišana dara viņus pazemīgus un brīvus no sevis meklējumiem un tukšas godkāres. Dziesminieks atzīst, ka viņš netiecas pēc “lielām lietām” un “pārāk augstām lietām” (Ps. 131:1, angļu KJV). Šie izteicieni raksturo Dieva darbus pasaulē, kas ir ārpus cilvēka spējas aptvert. Mūsdienų zinātne mums ir parādījusi, ka pat “vienkāršākās” lietas var būt neticami sarežģītas un tālu ārpus mūsu izpratnes, vismaz pagaidām. Patiesībā ir liela ironija: jo vairāk mēs atklājam par fizisko pasauli, jo lielāki noslēpumi paveras mūsu priekšā.

Tikmēr Ps. 131:2 metafora “kā no mātes krūts atšķirts bērns” (angļu NKJV) ir spēcīgs ainojums ikvienam, kurš atrod mieru un tiek klusināts Dieva apskāvienā. Tas norāda uz mīlestības pilnām attiecībām, kādas bērnam ir ar māti dažādos bērna dzīves posmos.

Atradinot mūs no nevērtīgas godkāres un lepnuma, Dievs mūs iepazīstina ar cieto barību, proti, “darīt Tā gribu, kas mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu” (Jņ. 4:34, arī Ebr. 5:12–14). Ps. 131 attēlotā bērnišķīgā uzticēšanās ir nobriedusi ticība, kas pārbaudīta dzīves grūtībās un ir atklājusi, ka Dievs ir uzticams un patiess attiecībā pret Savu Vārdu.

Dziesminieka uzmanība beigās tiek pievērsta Dieva ļaužu labklājībai. Galu galā mēs esam aicināti izmantot savu pieredzi ar Dievu, lai stiprinātu Viņa draudzi. Tas ir, no tā, ko mēs personīgi esam iemācījušies par Dieva uzticību un labestību, mēs varam dalīties ar citiem, kuri kaut kādu iemeslu dēļ joprojām cīnās ar savu ticību. Mēs varam liecināt par Kristu arī pašā draudzē, kur daudziem vēl var būt nepieciešamība Viņu labāk iepazīt.

“Patiesi Es jums saku: ja jūs neatgriezāties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.” (Mt. 18:3) Ko Jēzus mums šeit pasaka? Ko ietver šī doma? _____

Nesot kūlīšus

Izlasi Ps. 126. Kas Dieva ļaudīm dod spēku un cerību? Kas šajā kontekstā ir pateikts, ko mēs varam attiecināt uz savu dzīvi šodien? _____

Kunga brīnumainā atbrīvošana pagātnē ir neizsikstošs iedvesmas avots Dieva tautai un nākotnes cerību avots. Glābšana pagātnē bijusi tik liela, ka to varētu raksturot kā sapni, kas piepildījies (Jes. 29:7, 8). Ievērojiet, ka paaudze, kas slavē Kungu Ps. 126 par Viņa tautas atbrīvošanu no gūsta (Ps. 126:1), šobrīd atrodas gūstā (Ps. 126:4).

Tomēr pagātnes prieks un atvieglojums dziesmās vēlreiz tiek izdzīvots pašreizējā pieredzē. Jaunās paaudzes uztur dzīvu Bībeles vēsturi, pieskaitot sevi pie tiem, kas bijuši klāt šajos notikumos. Dzīva ticība atceras Dieva lielos darbus Savas tautas labā pagātnē kā kaut ko tādu, ko Kungs ir darījis mūsu labā, nevis tikai iepriekšējo paaudžu ticīgo labā.

Pagātnes atcerēšanās rosina atjaunot cerību tagadnē. Vārdi “straumes dienvidos” (Ps. 126:4) ir spēcīga metafora tam, ka Dievs pēkšņi un spēcīgi rīkojas savas tautas labā. Pašos Jūdejas dienvidos bija sauss tuksneša reģions. Straumes veidojās pēkšņi un piepildījās ar plūstošiem ūdeņiem pēc stiprām lietusgāzēm lietus sezonas laikā. Agraļam un vēlajam lietum bija izšķiroša nozīme, lai lauksaimniecības gads būtu veiksmīgs (5. Moz. 11:14, 5. Moz. 28:12). Līdzīgi ainojums “kas ar asarām sēj, tie ar gaviļēm pļaus” (Ps. 126:5, 6) ir spēcīgs Dieva vadības apsolījums no grūtas tagadnes uz laimīgu nākotni.

Ražas sezonas beigas bija laiks, kad senie ebreji svētceļnieki nesa sezonas augļus uz Dieva templi Jeruzalemē (2. Moz. 34:22, 26). Ražas motīvs sniedza spēcīgu garīgo mācību tā laika ļaudīm. Tāpat kā smagais darbs, sējot un kopjot laukus, augļu dārzus un vīna dārzus, tiek atalgots ar prieku par bagātīgu ražu, tā arī tagadējie Dieva tautas pārbaudījumi vainagosies ar pestīšanas prieku laika beigās. Lielās ražas ainojums norāda uz to, ka Dievs atjaunos Savu valstību uz zemes Kristus otrās atnākšanas laikā (Am. 9:13–15, Mt. 9:37). Taču arī šeit izceļas gaidīšanas tēma. Tāpat kā tiek gaidīta raža, arī mums jāgaida sava darba augļi un rezultāti.

Padomājiet par dažām reizēm, kad jūs skaidri un nepārprotami redzējāt, kā Kungs darbojas jūsu vai citu dzīvē. Kā jūs varat no šīs pieredzes smelties cerību tam, ko piedzīvojat pašlaik? _____

Gaidot Dieva sabata mierā

Izlasi Ps. 92. Kādi divi sabata dienas aspekti ir izgaismoti šajā dziesmā sabata dienai?

Dieva slavēšana par Viņa lielajiem roku darbiem (Ps. 92:5, 6) un Ēdenei līdzīgs taisno ainojums (Ps. 92:13–15) skaidri norāda uz radīšanu, pirmo aspektu, ko piemin sabatā. Psalmam arī paaugstina Kungu kā taisnu Dievu, jo Viņš ir guvis uzvaru pār ienaidniekiem (Ps. 92:8–16) un tādējādi nostiprina otro sabata tēmu – glābšanu no ļauna (5. Moz. 5:12–15). Tādējādi Ps. 92 Dievs tiek cildināts par radīšanu pagātnē un par pašreizējo pasaules uzturēšanu, un tas norāda uz cerību gala laikā par to, ka iestāsies mūžīgs dievišķs miers un kārtība.

Cilvēki var baudīt sabata atpūtu, jo Dievs ir “Visaugstākais” (Ps. 92:2); Viņa augstākā pozīcija “augstās vietās” sniedz Viņam nepārspējamu priekšrocības attiecībā uz ienaidniekiem. Tomēr, lai gan Viņš ir Visaugstākais, Kungs labprāt nonāk lejā, lai glābtu tos, kas Viņu piesauc. Kunga radīšanas un jo īpaši radības glābšanas darbam vajadzētu iedvesmot cilvēkus pielūgt un mīlēt Viņu. Galu galā dzīve pagrimumā, bez cerības uz glābšanu, nav kaut kas tāds, par ko būtu īpaša sajūsma. Mēs mīlam, ciešam, mirstam – un darām to bez jebkādas cerības. Tāpēc mēs slavējam Kungu ne tikai kā mūsu Radītāju, bet arī kā mūsu Pestītāju.

“Svaiga eļļa” atspoguļo dziesminieka atjaunoto nodošanos kalpot Dievam kā Viņa atkārtoti iesvētītajam kalpam (Ps. 92:12). Svaidīšana ar eļļu tika veikta, lai iesvētītu izraudzītos cilvēkus, piemēram, priesterus un ķēniņus (2. Moz. 40:15, 1. Sam. 10:1). Tomēr dziesminieks izvēlējās neparastu ebreju vārdu “balals”, lai aprakstītu savu svaidījumu, kas parasti apzīmē nevis Dieva kalpu svaidīšanu, bet gan eļļas “sajaukšanu” ar citām upura daļām (2. Moz. 29:2, angļu NKJV; 3. Moz. 2:4, 5). Dzesminieka unikālais “balala” lietojums nozīmē, ka viņš vēlas sevi pasniegt kā dzīvu upuri Kungam un visu sevi veltīt Dievam (Rm. 12:1).

Nav pārsteigums atrast domas par iesvētīšanu psalmā, kas ir veltīts sabbatam, jo sabats ir zīme, ka Kungs svētī Savu tautu (2. Moz. 31:13). Libānas palmu un ciedru apraksti attēlo Dieva tautu, kas aug ticībā un patiesi novērtē Dieva brīnišķīgos nodomus un mīlestību. Sabats ir Kunga mūžīgās derības zīme ar Savu tautu (Ec. 20:20). Tāpēc sabata atpūta Dieva ļaudīm ir būtiska, jo tā dod viņiem spēku un palāvivību gaidīt, ka Kungs izpildīs visus Savas derības apsolījumus (Ebr. 4:1–10).

Izlasi vēlreiz Ps. 92. Kāda liela cerība mums tur tiek piedāvāta, un kā mēs jau tagad varam gūt mierinājumu no tā, kas tur pateikts? _____

Rīts ir pilns gaviļu

Izlasi Ps. 5:4, Ps. 30:6, Ps. 49:15, Ps. 59:17, Ps. 92:2–3, Ps. 119:147, 2Pt. 1:19 un Atkl. 22:16. Kura diennakts daļa simboliski ir attēlota kā dievišķās pestīšanas laiks un kāpēc?

Psalmos laiks, kad tiek gaidīta Dieva glābšana, parasti ir rīts. Rīts atklāj Dieva labvēlību, kas noslēdz garo izmisuma un sarežģījumu nakti (Ps. 130:5, 6). Ps. 143 Dieva atbrīvošana pārvērtis tagadējo nāves tumsu (Ps. 143:3) par jauna rīta gaismu (Ps. 143:8), savukārt atrašanās bedrē (Ps. 143:7) – par mājošānu “taisnības zemē” (Ps. 143:10, angļu KJV).

Izlasi Mk. 16:1–8. Kas notika no rīta, par ko šeit ir runāts, un kāpēc tas mums ir tik svarīgi?

Jēzus Kristus augšāmcelšanās rīts pavēra ceļu uz mūžīgo Dieva pestīšanas rītu visiem, kas tic Viņa vārdam. Jēzus mācekļi, satiekot augšāmcelto Kungu, pilnībā izjuta Ps. 30:6 doto solījumu: “Vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu.” Tikai ar Dieva labvēlību un beznosacījuma mīlestību mūsu asaras pārvēršas priekā (Ps. 30:6, 8).

Kā rīta zvaigzne vēsta par jaunas dienas iestāšanos, tā ticība vēsta par jauno mūžīgās dzīves realitāti Dieva bērnos (2Pt. 1:19). Jēzu sauc par spožo rīta Zvaigzni (Atkl. 22:16), ko mēs ar nepacietību gaidām un kas nodibinās Savu valstību, kurā vairs nebūs nakts, ļaunuma un nāves (Atkl. 21:1–8, 25). Galu galā tieši to mēs gaidām vairāk nekā jebko citu, runājot par gaidīšanu uz Kungu. Un, protams, to gaidīt ir vērts.

“Pār Jāzepa atvērto kapu Kristus uzvaroši pasludināja: “Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība.” Tādus vārdus varēja sacīt vienīgi Dievs. Visas radītās būtnes dzīvo, pateicoties Dieva gribai un spēkam. Tās ir atkarīgas no dzīvības, kas saņemta no Dieva. No visaugstākā serafa līdz viszemākajai dzīvīvajai būtnei visus uztur viens dzīvības Avots. Vienīgi Tas, kurš ir viens ar Dievu, varēja sacīt: “Man ir vara savu dzīvību atdot un Man ir vara to atkal ņemt.” Kristus bija vara saraut nāves saites, jo Viņš ir Dievs.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 785. lpp. oriģ.)

Saka, ka nāve ir iegravēta mūsu šūnās dzimšanas brīdī. Lai gan tā ir taisnība (vismaz mums, kritušajām būtnēm), ko Jēzus augšāmcelšanās apsola attiecībā uz nāves īslaicīgumu? Kāpēc mēs nekad nedrīkstam aizmirst, cik īslaicīga ir nāve mums katram personīgi?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Pieaugšana Kristū” (67.–75. lpp. oriģ.).

Psalmi pauž dedzīgu aicinājumu gaidīt uz Kungu. “Esi kluss Tā Kunga priekšā un gaidi uz Viņu.” (Ps. 37:7) Ja gaidīšana mums liekas apgrūtinoša, neskaidra un vientuļa, mums vajadzētu atcerēties mācekļus dienā, kad Jēzus pacēlās debesīs (Ap. d. 1:4–11). Jēzus viņu acu priekšā tika pacelts debesīs, viņiem paliekot lejā, lai gaidītu Viņa atgriešanos kādā nezināmā nākotnē. Vai kāds jebkad ir pieredzējis stiprākas ilgas saņemt Dieva svētību tieši tagad nekā mācekļi todien? Viņi noteikti ilgojās: “Kungs, ņem mūs līdzī jau tagad.” Tomēr viņiem tika dots norādījums gaidīt Tēva apsolījumu un Jēzus atgriešanos. Ja mēs domājam, ka mācekļus pārņēma izmisums un vilšanās, mēs būsim pārsteigti. Viņi atgriezās Jeruzalemē un darīja tieši to, ko Jēzus viņiem teica, – viņi gaidīja Svētā Gara dāvanu un tad ar spēku pasludināja pasaulei evaņģēliju (Ap. d. 1:12–14, Ap. d. 2).

Mūsu Kunga pavēle gaidīt uz Viņu ir neiespējama, ja vien Viņš nav izdarījis mūsos Savu darbu ar Svētā Gara starpniecību. Cilvēcisks entuziasms nekad neizturēs spriedzi, ko gaidīšana uzliek mūsu trauslajam “es”. Tikai vienā veidā ir iespējams izturēt spriedzi, un tā ir palikšana Jēzū Kristū, proti, personiskās attiecībās ar Viņu. “Tāpēc, ja Kristus mājo mūsu sirdīs, Viņš mums “dod gribu un veiksmi pēc labpatikas” (Fil. 2:13). Mēs strādāsim, kā Viņš strādāja; mūsos atklāsies tas pats gars. Un tā, mīlot Viņu un paliekot Viņā, mēs “visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus” (Ef. 4:15).” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 75. lpp. oriģ.) Turpinot gaidīt uz Kungu, mēs Psalmos atradīsim mieru un gandarījumu. Mūsu lūgšanas un dziesmas ir tās, kur katru dienu satiekas Dieva sirds un mūsu sirdis.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc gaidīšana mūsu garīgajā dzīvē ir nozīmīga? Pārrunājiet dažu Bībeles ticības varoņu gaidīšanas pieredzi. Kā gaidīšana šķīstīja un stiprināja viņu ticību? (Rm. 4:19–22, Ebr. 11)

2. Kāds ir gals mūsu gaidīšanai? (Ps. 37:34–40) Tas ir, kas mums ir apsolīts, kad beidzot tiks atrisinātas visas lietas? Kādu cerību mēs atrodam šajos pantos, piemēram, par taisnību, kā tik ilgi ir pietrūcis mūsu dzīvē?

3. Kāpēc attiecībā uz mirušajiem un viņu pašu pieredzi (Sal. māc. 9:5) viņu gaidīšana uz Jēzu ir gandrīz beigusies? Kādu cerību mēs varam gūt no šīm atbildēm?

SATURS

Kā lasīt psalmus? _____	5
Māci mums lūgt _____	12
Kungs valda _____	19
Kungs dzird un atbrīvo _____	26
Dziedāt Kunga dziesmu svešā zemē _____	33
Es celšos _____	40
Tava žēlastība sniedzas līdz Debesīm _____	47
Gudrība dzīvot taisnu dzīvi _____	54
Svētīts tas, kurš nāk Kunga vārdā _____	61
Mācības no pagātnes _____	68
Ilgas pēc Dieva Ciānā _____	75
Pielūgsme, kas nekad nebeidzas _____	82
Gaidi uz Kungu _____	89